

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lucusta

R.K. LILLEY

aspendas

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Uçuşta

Orijinal Adı: In Flight

Yazarı: R.K. Lilley

Çevirmen: Melek Elif Eren

Editör: Dilda Eşiyok

Düzeltili: Özge Özdemir

Kapak Uygulama: İlknur Muştı

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2012, R.K. Lilley

Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı

©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Haziran 2014

ISBN: 978-605-5175-59-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok. Güven İş
Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04

Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88

Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Uçuştq

R.K. LILLEY

Çeviren: Melek Elif Eren

aspendos

Bu kitap beni daha çocukken iflah olmaz bir hikâye
bağımlısı yapan anneme, Linda'ya adanmıştır.

Bölüm 1

BAY CAVENDISH

Birinci sınıf yolcularının kalkış öncesi servisi için galiyi hazırlarken ellerim hafifçe titriyordu. İçki trolleyinin altındaki büyük buz çekmecesinden soğutulmuş şampanya şişesini çıkarırken vücudumdaki gerginliği hissedebiliyordum. En yakın arkadaşım Stephan'ın, arkamdan galiye¹ hızlıca girdiğini duymadım, hissettim.

Canlı bir sesle, “Gösteri zamanı, Bi,” dedi.

Kaçak saç tellerini topuzumun içine sıkıştırmaya çalışıyordu. Titizlenmesine rağmen saçımın düzgün olduğunu biliyordum. Las Vegas'tan yola çıktığımız için, havayolu merkezinden uçağa direkt araçla gelmiş ve bütün güvenlik noktalarını atlatmıştık. Metal dedektöründen geçmemek firkete demekti ve firkete de düz, açık sarı saçlarımın söz dinlemesi demekti.

Ama Stephan benimle ilgilenmeyi severdi. Tanıdığım en sevgi dolu insandı. Ve tabii ki öylesine de olsa, bana dokunmasına izin verdiğim tek insan.

¹ Uçakta ya da gemide yemeklerin hazırlandığı bölüm.

Bu hakkı, senelerdir en yakın arkadaşım olduğu için zaman içinde kazanmıştı. En yakın arkadaş ve daha fazlası. Yoldaş, sırdaş, ortak, eski oda arkadaşı ve şu anda komşu. Aynı zamanda uçuşlarda birlikte çalışıyorduk. Etle tırnak gibiydik.

Bazen, onun bir başka insan değil de, benim vücudumun bir uzantısı olduğunu düşünürdüm. Evet, birbirimize bağımlıydık, bu su götürmez bir gerçektir, fakat o kadar uzun zamandır ortaklık ki başka türlü çalışmamız mümkün değildi.

Hayatımdaki en önemli insan oydu. Birisi aile dediğinde, aklıma tek bir isim gelirdi ve bu isim Stephan'dı.

“Birinci sınıfta şimdiden beş yolcu var. Yolcu listem nerede?” diye sordu.

Tek kelime etmeden uzattım. Yolcu listesi menünün durduğu deri dosyanın içindeydi. Çoktan göz atmıştım. Ellerin titremesinin sebebi de o listeydi. Bu kadar gergin olmamın başka hiçbir sebebi yoktu. Çok az servis isteyen ve neredeyse boş bir gece uçuşuna hazırlanıyordum. Normal şartlar altında bu uçuşun tek zorluğu uyanık kalmak olurdu.

Stephan abartılı ve hülyalı bir iç çekişle, “2D’ye bir göz atmalısın,” dedi. Ne bu cümle ne de o hülyalı iç çekiş pek Stephanvari idi, fakat ondaki bu değişimin sebebinin gayet iyi biliyordum. Aynı sebep benim de bazı alışılmadık tepkiler vermeme yol açmıştı.

Sakin bir ses tonuyla, “Bay Cavendish,” dedim.

Büyük, zarif elleriyle vücuduma oturan kömür grisi yeleşinin omuzlarını düzeltti. “Onu tanıyor gibisin.” Sesinde bir soru işareti vardı.

“Mmm hmm.” Normal davranmak için elimden geleni yapıyordum. “Geçen hafta sensiz çalıştığım o charter uçuşunda yolcu idim. CEO’yla bir toplantısı vardı. Bay Cavendish, o kodaman otel sahibi.”

Stephan arkamda parmağını şıklattı. Sonunda dönüp ona baktım, tek kaşım kalkmıştı.

Eğer bir erkek kardeşim olsaydı şu anda bana bakan o açık mavi gözler ona ait olabilirdi. Aslında, genel olarak kardeş gibi gözükiyorduk. Altın sarısı saçlarımız aynı tondaydı ama onunki biraz dalgalıydı. Saçları özenle geriye doğru taranmıştı ve hemen kulaklarının arkasından aşağı doğru dökülüyordu. İkimiz de uzun ve inceydik ama o benden biraz daha uzundu. Topuklarım bile aradaki boy farkını kapatmaya yetmiyordu. Ayrıca ikimizin yüz hatları da benzer bir şekilde İskandinavları andırıyordu. Evet, kolayca kardeş zannedilebilirdik. Ve ben kesinlikle onu erkek kardeşim gibi görüyordum. Neredeyse on senedir bu böyleydi.

“Onun hakkında bir şeyler duymuştum! O adam milyarder! Melissa duyunca delirecek! Burada kimin olduğunu fark ettiği anda onu geri geri birinci sınıf kabinine girerken göreceğiz.”

Melissa'nın o hâlini düşününce gülmemek için kendimi zor tuttum. Ve maalesef, Stephan çok da abartmış sayılmazdı.

Melissa, 757 numaralı uçuşun ekonomi kabininde çalışan üç kabin memurundan biriydi. Bu ekonomi kabini ekibiyle çalışmaya yeni başlamıştık. Stephan ve ben, birinci sınıfta hep beraber çalışıyorduk, uçuş talebimizi öyle yapıyorduk, fakat ekonomi kabini ekibimiz birkaç ayda bir değişiyordu. Şu anda uçtuğumuz hatlar ve çalışma ekibimiz üç ay boyunca aynı kalacaktı ve daha uçuş arkadaşlarımızı yeni yeni tanıyorduk. Şimdilik, hepimiz gayet iyi anlaşıyorduk.

Melissa grubun en konuşkan karakteriydi ve bu yüzden hepimiz diğer herkesten önce onun hakkındaki bilgileri ediniyorduk. Erkeklerle tanışmak için uçuş görevlisi olmuş kızlardan biriydi. Daha doğrusu, zengin erkeklerle tanış-

mak için. Havayolunda yeniydi; bu yüzden de, ekonomi kabininde çalışmaya mahkûmdu. Ya da onun deyimiyle, şu anda, kenar mahallede takılıyordu. Benim, birinci sınıf uçuş görevlisi pozisyonuma ve hatta Stephan'ın kabin amirliği pozisyonuna bile göz dikmişti.

Stephan ve ben, bu küçük şirkette çalışmaya dört sene önce, verdikleri ilk uçuş görevlisi dersiyle başlamıştık. O yüzden Melissa'dan kat kat kıdemliydik. Melissa daha yaklaşık altı ay önce kabin içi çalışmaya başlamıştı; bu da daha altı ay birinci sınıfta çalışma talebinde bulunamayacağı anlamına gelirdi. Ve ondan sonra altı ay daha bir birinci sınıf hattında devamlı olarak çalışamazdı.

Onun yerine, nöbette olur ve herhangi bir varış noktası belirleme olanağı sağlamayan kaotik bir çalışma programı olurdu. Sabit bir hatta sahip olduğu zaman da, bu olabilecek en kötü hat olurdu; havaalanının yakınındaki otellerde konaklanan tek gecelik seyahatleri içerirdi. Senelerce birlikte çalıştığım servet avcılarından öğrendiğim kadarıyla bunların hiçbirisi zengin adamlarla randevu ayarlamak için uygun ortam hazırlamazdı.

Melissa'nın bizim hattımızda önümüzdeki üç ay çalışmayı garantilemesi büyük şanstı. Haftada bir New York'ta konaklaması olan, gözde bir hattı. En iyi ekip otelimizde kalırdık ve otel Central Park'a çok yakındı. Kıdemli bir hattı ve bu kadar ast bir uçuş görevlisinin ekibimizde olması herkesi şaşırtmıştı. Ama o hâlâ şikâyet ediyordu ve sürekli kendisinin birinci sınıf için *yaratıldığını* söylüyordu. Bitmek bilmeyen şikâyetleri şimdiden ekibi rahatsız etmeye başlamıştı.

Stephan pilotlarla konuşmak için kokpite gitmeden önce dostça omuzumu sıktı. Stephan'ın kabin amiri olarak, benimse birinci sınıf gali pozisyonunda çalışmamın ana sebebi de buydu, ben pilotlarla uğraşmaktan nefret ediyordum.

Stephan onları çok başarılı bir şekilde idare ediyordu ve eğer pilotlar bana azıcık da olsa kişisel bir ilgi gösterirlerse erkek arkadaşım numarası yapıyordu. Beraber çalıştığımız insanların yarısı bizim birlikte olduğumuzu düşünüyordu. Stephan homoseksüel olduğunu gizlerdi. Bu, onun uzun zaman önce verdiği ve benim tamamıyla anladığım, kişisel bir karardı. Ebeveynlerine eşcinsel olduğunu söylediğinde kötü şeyler yaşamıştı ve bu yüzden de tercihlerini gizli tutmak ona kendini güvende hissettiriyordu.

Şampanyayı hızlıca ve sessizce patlatıp, aynı işlemi defalarca tekrarlamış olmanın getirdiği rahatlıkla beş bardağa doldurdum. Sakinleşmek için yavaş, derin nefesler alıyordum. Belirli düzeye kadar endişeyle baş edebiliyordum. Gizleme konusunda başarılı olsam da endişeli bir yapım vardı. Ama bu şekildeki ve bu düzeydeki gerginliğe alışık değildim. Ve bugünkü gerginliğin sebebi, en basitinden, karakterime aykırıydı.

Yapmacık bir rahatlıkla galiden çıktım. Eğer düzenli olarak 10.000 m yükseklikte, 7 cm topuklarla ve türbülansa rağmen dolu bir içki tepsisini sabit tutabiliyorsam, tabii ki yerdeyken birkaç içki ikramı yapabilirdim.

Gayet iyi gidiyordum, tepsiyi tutan kolum sağlamdı ve ayaklarım emin adımlar atıyordu, ta ki kafamı kaldırıp Bay Cavendish'in çarpıcı turkuaz gözlerine bakana kadar.

Kısa tanışıklığımız boyunca âdet edindiği üzere yine büyük bir dikkatle beni izliyordu. Zarif, ince bedeni krem rengi deri koltuğa sıradan bir bıkkınlıkla yayılmıştı; fakat gözlerinde o bıkkınlıktan eser yoktu. *Acaba beni bu kadar geren onun gözlerini büyük bir dikkatle bana dikmesi miydi?* Büyük ihtimalle. O bakışlar garip bir şekilde beni esir alıyordu. Tabii, sebep onun şimdiye kadar gördüğüm en çekici insan olması da olabilir. Ve ben bugüne kadar sayısız çekici insan gördüm. Her türüsüne servis yaptım; dizi

oyuncularına, film yıldızlarına ve her türlü mankene. Hatta Stephan bile manken olabilecek çekiciliğe sahipti. Ama bu adam, tek kelimeyle, yirmi üç senelik hayatım boyunca gördüğüm en nefis adamdı.

Onun bu kadar göze çarpmasına sebep olan tek bir özellik yoktu ki her şeyi kusursuz gözüküyordu. Belki sebep, cildinin o koyu altın tonu ile ütülü gömleğinin yakasına değen kum rengi saçlarının bileşimiymişti. Saçları sarı ve kahverengi arasında gezinen, ikisini de seçmeyip, ikisinden de çok daha güzel bir ton yakalamayı başarmış bir açık kahverengiydi. Ve o koyu esmer ten, bir sörfçüye ya da kara saçlı, kara gözlü birine yaraşır cinstendi. Ama gözleri koyu değildi. Parlak turkuaz rengindeydiler ve bu alışılmadık renk sayesinde çok fazla dikkat çekiyorlardı. Ve manyak gibi delip geçiyorlardı...Tek bir bakışla içimi gördüğünü hissediyordum. Sanki benim hakkımda bilmesi imkânsız olan şeyleri biliyordu.

Donup kalmış bir şekilde ona bakarken gülümsedi, suratında sevgi dolu bir ifade vardı. Düz, beyaz dişlerini çerçeveleyen ağzı, hoş, hatta güzeldi. Burnu bile mükemmel, düz ve çekiciydi. O kadar şaşırtıcı bir şekilde yakışıklıydı ki...

Yine aynı şeyi düşündüm; aynı adamın hem bu kadar dehşet verici bir yakışıklılığa hem de daha yirmili yaşlarında milyarlara sahip olması büyük bir haksızlıktı. Bu kadar ayrıcalıklı doğmuş biri mutlaka korkunç bir insan olmalıydı. Büyük olasılıkla hayatında hiç cefa çekmemişti. Muhtemelen, her şey ona altın bir tepside sunulduğu için kibirli, ahlaksız ve geri kalanımızın elde etmeye çalıştığı şeylerden sıkılmış birine dönüşmüştü. Görünürde bu varsayımları destekleyen hiçbir şey yoktu, fakat güzelliğinden bu kadar etkilenirken, dış görünüşünden ötesini görmem nasıl mümkün olabilirdi ki?

Kendimi hemen bu düşüncelerden uzaklaştırdım. Hak-

sızlık ettiğimi biliyordum. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve tabii ki karakterini şimdiye kadar gözlemlediklerime dayanarak değerlendiremezdim. Ayrıcalıklı doğmuş olanlara karşı bu kadar ikircikli bir tutumum olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim. Sert ve acımasız bir şekilde yetiştirilmişim ve çok fakirlik çekmişim ama geçmişim, tanıştığımızdan beri bana hep kibar davranmış birini bu kadar sert bir şekilde yargılama hakkı kazandırmıyordu. Bunu kendime tekrar tekrar hatırlatmam gerekiyordu ama onu bu kadar çekici buluyor olmam durumu kolaylaştırmıyordu. Bu istemsiz çekim yüzünden içgüdüsel olarak eleştirmek istiyordum.

Boğazım birden kurumuştı, ıslatmak için yutkundum. “Tekrar merhaba, Bay Cavendish.” Ona başımla kibar bir selam vermek istedim, fakat bunu yapmaya çalışırken, içki tepsim tehlikeli bir şekilde sallandı.

Bay Cavendish, inanılmaz bir hızla hareket etti ve yarı ayakta durarak içki tepsimi aramızdaki koltuğun üstünde dengeledi. Dehşet içinde bir damla şampanyanın koyu gri ceketinin koluna sıçramasını izledim. Takımı hiç kuşkusuz benim bir ayda kazandığımdan daha pahalıydı.

“Gerçekten çok üzgünüm, Bay Cavendish.” Sesim soluksuz ve yumuşaktı ki bu daha da telaşlanmama sebep oldu.

Serbest elini huzursuzca düz, kum rengi saçlarının arasından geçirdi. İpeksi saç tutamları sanki bilerek yüzünden uzakta duruyor gibiydi. Resmen süper model saçları vardı. Lanet olsun.

Kadifemsi tok bir sesle, “Üzülme, Bianca,” dedi. Sesi bile adaletsiz bir şekilde güzeldi ve ismimi hatırlamıştı.

Sallanan kolumu kahramanca tuttu ve dengemi sağladığımı söyledikten sonra tepsimi bıraktı.

Şampanya servisini geri çevirdi ve ben alkole hiç dokunmadığımı hatırladım.

Samimi bir gülümsemeyle, “Sadece su,” dedi.

Uçuş öncesi şampanya servisimi tamamladım. Hâlâ, sadece beş yolcum vardı, o yüzden hiç uzun sürmedi.

Tepsimi galideki tezgâha bıraktım ve bu sefer ceketleri toplamak ve uçuş servisi için siparişleri almak üzere geri çıktım.

Bay Cavendish’e tekrar yaklaşırken, gözlerini telefonundan kaldırıp dikkatle bana baktı ve göz göze geldiğimizde kalp atışlarım hızlandı. “Ceketinizi alabilir miyim, Bay Cavendish?” Garip bir şekilde hâlâ soluk soluğa gibi konuşuyordum. “İsterseniz şampanya lekesini çıkarmaya çalışabilirim ya da sadece asabilirim.”

Ayağa kalktı, tam olarak kalkabilmek için koridora çıktı. Birden bana o kadar yaklaşmıştı ki nefesim kesildi. Ona olan tepkilerim utanç vericiydi. Profesyonelliğimle gurur duyardım. Ve onun fiziksel yakınlığına verdiğim tepki kesinlikle profesyonel değildi.

Uzun bir kadın olmama rağmen - yalın ayakken neredeyse 1,78 cm, şimdi topuklularla yaklaşık 1,85 cm - yine de ancak onun burnuna geliyordum. En azından Stephan kadar, hatta belki ondan birkaç santimetre daha uzundu. Kendimden kısa erkeklerin yanında hep biraz garip hissetmişimdir, fakat bu uzunluk, bu aşırı uzun adam, bende tam tersi bir etkiye sebep oldu. Bana kendimi kadınsı ve küçük hissettirdi. Bu his hem hoşuma gitti hem de fazlasıyla sinirlerimi bozdu.

Özenle dikilmiş ceketini çıkardı ve bana uzattı. Üzerinde güzel beyaz bir gömlek ve açık mavi bir kravat vardı. İnce ve zarif olmasına rağmen, beklenmedik bir şekilde kaslı olduğunu fark ettim. Gömleğinin altındaki kasların hareketini izlerken dilim damağıma yapıştı.

Yumuşak bir sesle, “Sadece as lütfen, Bianca,” dedi.

Bana ait olmayan bir sesle mırıldandım, “Peki, efendim.”

Her zamanki uçuş öncesi servisimi tamamlarken sersem

gibiydim, zar zor bütün trolleyleri yerlerine kilitledim ki tekrar Bay Cavendish'in önüne çıkıp güvenlik demosunu verme zamanım geldi.

Beni dikkatle izledi, bakışları hep yüzümdeydi. İlginin sebebini anlamıyordum. Gözleri yüzümü bir kere bile terk etmemişti. Benimle ilgilendiğini anlamıştım. *Ama ne şekilde ilgileniyordu?* Hiçbir fikrim yoktu. Genelde erkekler bana asıldıklarında, bakışları bütün vücudumda gezinirdi, sadece gözlerime kilitlenmezlerdi.

Güvenlik bilgilerinin verildiği ve acil çıkışların gösterildiği demo sırasında pek zarif davranamadım. Hatta gerginliğim yüzünden emniyet kemeri tokasının nasıl çalıştığını anlatırken bocaladım. Kalkış için yerime oturunca ancak biraz rahatlayabildim. Kendime tekrar hâkim olabilmem için biraz yalnız kalmam gerekiyordu. Fakat o da mümkün olmadı. Koltuğum direkt Bay Cavendish'in karşısındaydı. Ve uçak pistte ilerlerken ve kalkış boyunca onunla göz göze gelmemek için bilinçli bir çaba harcamak zorunda kaldım.

Bölüm 2

BAY CÖMERT

Kalkış sırasında Stephan şefkatle elimi tuttu. İkimiz de kalkışı çok seviyorduk. Kalkış ikimiz için de güzel şeyleri simgeliyordu. Yeni yerler. Yeni maceralar. Kötülükleri geride bırakmak. Bay Cavendish'e bakmaktan olabildiğine kaçınarak sağımdaki kapının penceresinden dışarıya bakmadan önce Stephan'a küçük sevgi dolu bir bakış attım.

Sonunda, Bay Cavendish'e kaçamak bir bakış attığımda mizacındaki değişimle afalladım. Bir heykel kadar hareketsizdi ve gözleri soğuk bakıyordu. Bakışlarını takip ettiğimde Stephan'la koltuklarımızın arasındaki küçük alanda kenetlenmiş ellerimize baktığını fark ettim. Dışarıdan bir sevgili gibi gözükebileceğimiz o an aklıma geldi. Stephan'la sık sık çift zannediliyor, hatta bazen bu izlenimi teşvik ediyorduk. Yakın arkadaşlarımız ve Stephan'ın sevgilileri dışında herkes bizim birlikte olduğumuzu düşünüyordu. Ama Bay Cavendish'in de bu varsayımda bulunma ihtimali beni rahatsız etti. Yine de, böyle bir varsayım bile

şu andaki düşmanca tutumunu açıklayamazdı. Adamı doğru düzgün tanımıyordum bile.

Hızlı bir şekilde 3000 m yüksekliğe ulaştık. Yüksekliğimizi belirten iki zili duyar duymaz yerimden kalktım ve Stephan her zamanki anonlarını yaparken sıcak havlu servisini hazırlamaya başladım. Arkamdan kulağıma eğilip konuşurken neredeyse bana sarılacaktı. “Gidip ana kabine yardım etmem senin için sorun olur mu?” diye sordu. “Bütün koltuklar dolu.”

Ona şaşkın bir bakış attım. “Sıcak havlulardan sonra ben giderim. Sıra bende, unuttun mu?”

Birinci sınıftaki yolcu sayısı azken ve ana kabin doluyken arka tarafta yardım etmek rutinimizin bir parçasıydı. Büyük olasılıkla birazdan bayılacak olan beş yolcuya hizmet etmek için iki kişiye tabii ki ihtiyacımız yoktu. Ama en son yardıma o gitmişti, o yüzden ikimiz de bu sefer yardım etme sırasının bende olduğunu biliyorduk.

Kendi başını sallayarak, benim başımın tepesini öptü. “Jake’le geçen haftaki olay tutanağı hakkında konuşmam lazım; ön bölümün trolleyi onda, böylece çalışırken konuşabiliriz. Sana kolay gelsin,” dedi ve ortadan kayboldu. Kızgınlıktan iç geçirdim. İlk defa arkada çalışmaya can atıyordum. Buradaki Bay Güzel’den biraz uzaklaşma şansım olurdu. Ama tabii ki bu konuda sorun çıkaracak değildim, duruma ayak uydurmak zorundaydım.

Sıcak havluları dağıtırken ve toplarken Bay Cavendish bana doğru düzgün bakmadı bile. Peki, bu beni neden bu kadar rahatsız etmişti? Bu düşüncüyü kafamda daha fazla büyütmek istemiyordum.

İçki siparişlerini aldım ve ilk içki servislerini hızlıca yaptım. Birinci sınıfın en arka sırasında oturan çift içki-ciydi, fakat diğerleri sadece su istediler ve uyumaya hazır görünüyorlardı. Kısa servisimi tamamlayana kadar çoğu uyuyakalmamış olursa şaşıırırdım.

Bir trolley alıp peynir, kraker ve fesleğenli zeytin sosu ikram ettim. Bütün kabinin servisini yapmam beş dakika bile sürmedi. Bay Cavendish küçük bir peynir tabağı ve su aldı, arka sıradaki çift de bir şeyler aldı ama diğer ikisi bir şey istemediler ve ben galiye dönene kadar uyuyakalmışlardı.

Tabakları toplarken, kokteyl içen çiftin bile uyumuş olduğunu görünce şaşırdım. Onlar hakkındaki tahminlerimde yanılmışım. “Birkaç tane iç, sonra uyu” alışkanlığına sahip çiftlerden çıkmışlardı, hâlbuki ben onların daha uzun süre içmeye devam edeceklerini zannediyordum.

Bay Cavendish kabinimdeki tek uyanık yolcuydu. Garip bir şekilde sanki baş başaymışız hissine kapıldım. Ana kabinin perdeleri sıkıca kapalıydı ve bütün uçağın ışıkları olabildiğince kısılmıştı.

Dizüstü bilgisayarında sessizce çalışıyordu; hiç uykusu varmışa benzemiyordu, zinde görünüyordu. *Bütün gece çalışacak mı acaba*, diye merak ettim. New York’a varınca uyuyacağını da düşünmüyordum. Büyük olasılıkla hiç durmadan çalışıyordu. Uçuş süremiz dört saat kırk üç dakikaydı ve saat bayağı geç olmuştu. Eğer kısa bir şekerleme bile yapamıyorsa önemli bir şey onu uyanık tutuyor olmalıydı.

Ona yaklaştım; uyuyan yolcuların tamamının arkalarda ve Bay Cavendish’in neredeyse en önde oturuyor olmasına rağmen, sessizce konuşabilmek için eğildim. “Başka bir isteğiniz var mı, efendim?”

Kalkıştan beri ilk defa bütün dikkatini bana verdi. Özenle kibarlaştırdığı bir ses tonuyla, “Sana bir soru sorabilir miyim, Bianca?” dedi.

Merakla kaşlarını kaldırdım. “Tabii, efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

İç geçirdi ve yanındaki boş koltuğu göstererek, “Konuşmak için bir dakika oturabilir misin?” dedi.

Etrafıma bakındım, bu isteğine nasıl bir tepki vermem

gerektiğini bilmiyordum. Yanına oturmak amatörce bir davranış olabilirdi ama rica etmişti ve büyük olasılıkla oturduğumu gören tek kişi de kendisi olacaktı.

“Otur, Bianca. Kimsenin umursayacak hâli yok.” Adımı söyleme şekline bayılıyordum. Çok hoşuma gidiyordu ve hoşuma gitmesi beni kaygılandırıyordu. Tam olarak sebebi ni çözemesem de, sesinin tonu sayesinde ismim mahrem bir havaya bürünüyordu.

Sonunda derin bir nefes aldım ve yanına oturdum. Hafifçe ona dönüktüm, ellerim kucağımdaydı ve tedirginlikle eteğimin ucunu dizlerime doğru çekip koyu gri kumaşını düzelttim.

Ona baktığımda dürüstçe, “Stephan’la birlikte misiniz?” diye sordu.

Afallamıştım, bir süre sadece gözlerimi kırpıştırdım. Gösterdiği açık sözlülüğü bırak, konuyla ilgilenmesini bile beklemiyordum. Herhâlde meşguliyetten uçakta uyuklayamayan adamlar lafı uzatmaktan pek hoşlanmıyorlardı.

Doğru düzgün düşünmeden, “Hayır, efendim,” dedim. “En yakın arkadaşım ama arkadaşlığımız tamamen platonik.” Daha kelimeler dudaklarımdan dökülürken, ona bunları neden söylediğimi sorguluyordum.

O zarif ellerinden birinin benim elime uzanışını ve uzun parmaklarının sol bileğimi hafifçe kavrayışını büyük bir merakla izledim. Tekrar yüzüne baktım ve gülümsüyordu. Göğsüm o kadar şiddetli bir şekilde yükselip alçalıyordu ki hareketini gözümün ucuyla fark ettim. Göğüslerim büyüktü, bana göre orantısız görünmeme sebep olacak kadar büyüklerdi. Ve birden, bariz bir şekilde yükselip alçalan ağır göğüslerimin bilincine vardım. Soluğum kesilirken göğüs uçları zevk verici bir şekilde sertleşiyordu.

Aklımdan geçenleri okumuşçasına, ilk defa bakışları göğüslerime kaydı. Bazı adamlar sadece göğüslerime bakar

veya onlara bakarak konuşturlardı, fakat o şimdiye kadar onlara bir kez bile bakmamıştı ve bu benim çok hoşuma gitmişti.

Göğüslerimin arasında duran sahte erkek kravatına uzandı ve parmağını hafifçe kenarında gezdirdi. Boğazından tok bir him sesi çıkardı ve hızlıca elini geri çekti.

Sessizce boğazını temizledi. Tekrar gözlerimin içine bakıp, “Görüştiğün biri var mı?” diye sordu.

Dudağımı ısırıp başımı iki yana salladım. O hareketle gözleri dudaklarıma kaydı. Bakışları odaklanmıştı ve ben ona bakmayı kesemiyordum.

“Güzel,” dedi. Sersemlemiş bir şekilde, *Bu olanlar gerçek mi*, diye düşündüm. “Otele varınca uyuyacaksın herhâlde. Kaçta uyanırsın?”

Tanrım, gerçekten açık sözlüydü. Alışılmadık biçimde açık sözlüydü. Bu davranış biçimi beni de kendi alışkanlıklarımdan saptırıyordu. Erkekleri bana direkt çıkma teklif edemeden nazikçe geri çevirmeye alışkıttım. Bu taktik şimdiye kadar hep işe yaramıştı. Böylece ben rahatsız edici durumlara düşmüyordum, onların da gururları incinmiyordu. Ama nedense Bay Cavendish’te bu taktiği uygulayamıyordum. Bana bir soru sorduğunda, kendimi dürüst cevaplar vermek zorunda hissediyordum.

“Gece de uyuyabilmek için genelde dört saat uyurum. Cumartesi sabahı erken saatte Las Vegas’a uçacağız. Eğer daha fazla uyursam bütün gece ayakta olurum.”

Kafasında hızlı bir hesaplama yapıp, “Yani öğlen?” diye sordu.

Kafamla onayladım; ona neden hâlâ onunla çıkmayacağımı söylemediğimi merak ediyordum. Ya da aklından geçirdiğini sezdiğim diğer hiçbir şeyi yapmayacağımı...

“Öğle yemeği için seni almaya bir araba yollarım,” dedi. Demek ki bana çıkma teklif etmeyecekti, bana çıkma emri

verecekti. Neden ona hayır demekte bu kadar zorlanıyordum ki? “Seninle konuşmamız lazım,” diyerek devam etti. “Sana bir teklifim var.”

Hoşuma gitmeyen çağrışımları olan teklif kelimesi kendime gelmemi sağladı. Sonunda kafamı salladım. “Hayır, Bay Cavendish. Benimle bir şekilde ilgileniyor olmanızdan onur duydum. Fakat kibarca reddetmek zorundayım. Ben genel olarak kimseyle çıkmıyorum.”

Gözlerini kırptı, belli ki şaşırmıştı. Başka bir yaklaşım denemeden önce bir an sessiz kaldı. “Aslında, ben de kimseyle çıkmıyorum. Aklımdan geçen tam olarak o değildi.”

İncinmiş egoma rağmen içimden, *Bu iyi bir şey* dedim. *Tabii ki seninle çıkmak istemez.* Büyük olasılıksa sadece hayatı boyunca çalışmak zorunda kalmamış işe yaramaz sosyetiklerle çıkıyordu. Açıklamaya devam etmesini istiyordum, yapacağı açıklama ona karşı duyduğum istemsiz ilgiyi tabii ki öldürecekti.

Daha soğuk bir sesle, “Peki, aklınızdan ne geçiyordu?” diye sordum.

Bakışları birden şehvetle doldu, parmağı ince kravatımın kenarında geziniyordu. Kafamı eğip sertleşen göğüs uçlarımla gömlekten ve yelekten belli olup olmadığını kontrol etme istediğini bastırmam gerekti. “Bence seninle ben çok uyumluyuz. Aslında bundan eminim. Bugün benimle öğle yemeğine gel ve sana gösteririm. Eğer yemekten sonra hâlâ ilgilenmiyorsan, tabii ki seni bir daha rahatsız etmem. Ama söz veriyorum, senin de ilgini çekecek. Sana çok iyi davranacağım, Bianca. Ben çok cömert bir adamım-”

Boştaki elimi kaldırdım. Bu konuşmaya daha fazla devam etmek istemiyordum. Hem midem bulanmış hem de tahrik olmuşum ve bu karışım canımı sıkıyordu. Sert bir şekilde, “Lütfen, yeter,” dedim. “İnanın söylediklerinizin hiçbirisiyle ilgilenmiyorum. Ben servet avcısı değilim. Cö-

mertliğiniz beni ilgilendirmiyor. Sizden hiçbir şey istemiyorum. Arka kabinde çalışan bir kız var, o tam size göre. Karşılaştığınız kadınlara rastgele para veya ne ima ediyordusanız onu teklif edecek kadar zor durumdaysanız onu size yönlendirebilirim. Ama emin olun ben aradığınız türden bir kız değilim.”

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bileğimi bırakmadı. Beni esir tutan ele dik dik bakarak tekrar oturdum. “Ondan bahsetmiyordum, Bianca. Söylediklerimin bu kadar... kaba bir şekilde anlaşılmasını istemezdim. Ama senden çok, çok etkilendim ve bunun hakkında bir şey yapmak istiyorum.” Bana neredeyse karşı konulamaz bir şekilde gülümsedi, gülümsemesi hem cazibeli hem de şehvetliydi. “Benimle öğle yemeği ye, böylece bu konuyu uzun uzadıya ve baş başa konuşabiliriz.” Sözüünü bitirirken bileğimi bıraktı.

“Hayır, teşekkür ederim, Bay Cavendish.” Sessizce kalktım ve galiye girip perdeyi sakince arkamdan kapattım.

Peşimden içeri girdiğinde derin nefes alıp, içimden sayarak sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum.

Tam ağzımı açıp ona tekrar hayır demek üzereydim ki beni öptü. Aç, gözü kara bir öpücüktü, daha önce böylesini hiç yaşamamıştım. Belki o yüzden ne tepki vereceğimi bilemedim. Orada öylece durdum, dudaklarım dışında bütün vücudum kaskatı kesilmişti; dudaklarımsa onun o güzel ağzının temasıyla yumuşacık olmuşlardı. Büyük haksızlıktı, her şeyin üstüne bir de muhteşem öpüşüyordu. Dehşete kapıldım, büyük olasılıkla her konuda başarılıydı. Dili ağzıma girdiğinde istemsizce inledim. Nefes almak için geri çekildiğinde sertçe emretti, “Dilimi em.” Şaşkına döndüm. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ama kendimi sorgularken bile ona itaat ediyordum, önce dikkatlice, sonra sertçe emdim. İnledi ve yavaşça bana dayandı. Onu her yerimde hissedebiliyordum, bedenim hiç olmadığı kadar has-

sastı. Ereksiyonu çok net bir şekilde karnıma değiyordu ve fark edince geri çekildim. “Dokun bana,” diye emrettiğinde kafamı kaldırıp ona baktım.

Yutkundum. Sert ve sabırsız bir sesle, “Nereye?” diye sordum.

“Göğsüme ve karnıma. Kendi vücudunda dokunulmasını istediğin her yere dokun.”

Ne dediyse yaptım; göğüs uçlarının etrafındaki yumuşak deriyi avuçlayıp yoğurmaya başladım. Ağzını izliyordum, dudaklarını yalayıp, devam etmem için başıyla işaret etti. Karın kaslarının üzerinden elimi aşağıya doğru kaydardım. Dokunduğum her yer kaslarla kaplıydı. Kollarını okşadım ve zannettiğimden daha büyük ve kaslı olduklarını fark ettim. İlk bakışta o kadar zarif görünüyordu ki o kadar zarif birinin aynı zamanda bu kadar yapılı olabileceğine inanmak zordu. Bu vücuda sahip olmak için her gün saatlerce spor yapıyor olmalıydı. Hem çok ürkütücü hem de çok seksiydi.

Göğüs ve karnının hizasındaki birkaç düğmeyi açtı. Sertçe emretti, “Tenime dokun.” İtaat ettim, içimden bir ses, *Oha, bunu yaptığıma inanamıyorum*, diyordu. Ama her söylediğini yapmak o kadar kolay ve doğaldı ki... Hoşuma gidiyordu. İki elimi birden gömleğinin altına sığdırmaya çalıştım ama bir tanesini nazikçe dışarı çıkardı. Sert, seksi tenini okşadım. Elime hiç kıl gelmedi, o kadar pürüzsüzdü ki acaba ağda mı yapıyor diye merak ettim....

Yakaladığı elimi öptü ve omzuna yerleştirdi. Ona dokunan elimi izledim, direkt kasıklarına doğru gidiyordu. Birden pantolonun üstünden onu kavradım, inledi ve hemen elimi oradan çekti. Sırıttı ama acı dolu bir sırıttı bu, bütün dişleri ortadaydı. “Burada değil. Şimdi değil. İlk seferinde yatağında olmanı istiyorum.”

Geri adım atıp aramıza güvenli bir mesafe koydu. Düğmelerini ilikleyip kıyafetini düzeltti; bir yandan beni izliyordu. Telefonunu çıkardı. “Numaranı ver,” dedi.

Kendime gelmek için zihinsel olarak silkelendim. *Ne yapıyordum?* Onu hayatıma sokmak istemiyordum. Bundan emindim. Sadece şu dakikada kendi kesin kararlarımı tam olarak uygulayamıyordum.

Kafamı salladım, kararlılıkla, “Hayır,” dedim.

Bu cevaba önce gerçekten şaşırmış görünüyordu. Daha sonraysa cevabımla eğleniyormuş gibi bir hâl aldı. Çok kızdım.

Popom uçağın kapısına çarpana kadar geriledim. Kendimden emin bir ses tonuyla, “İlgilenmiyorum,” dedim.

Ellerini ceplerine sokup tezgâha yaslandı. Dilini dişlerinin üzerinden geçirdi. Öfkeyle, *Benimle eğleniyor,* diye düşündüm. *Birinin ona hayır deme fikrine o kadar yabancı ki hayır kelimesi onu eğlendiriyor.* Tekrar konuştuğunda sesi neşe doluydu. “Kahveye ne dersin? Kahve yeterince masum mu? Numaranı ver, kahve içmeye gideriz.”

Kafamı salladım. “Hayır, teşekkür ederim.” Aramızdaki boşlukta elimi sallayıp, “Ben böyle şeyler yapmıyorum. İlgilenmiyorum, o kadar,” dedim.

Ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Gözleri gerginlikten kalkıp inen göğüslerimdeydi. Aşağı baktığımda dehşetle sertleşmiş göğüs uçlarıminin üç kat giysiye rağmen belli olduklarını gördüm. “Bana her yalan söylediğinde seni dizime yatıracağım, Bianca.” Çok sessiz konuşuyordu ama ses tonunda tehlikeli bir keskinlik vardı.

Beynim bir an kısa devre yaptı, yüz kaslarım gevşedi. *Dalga geçiyor herhâlde?* Birden bütün vücudum gerildi ve ben bedenimin titremesine sebep olan duygunun korkudan çok arzu olduğunu biliyordum. “Hah işte. Ben öyle şeylerden hoşlanmıyorum, demek ki birbirimize uyumlu değiliz.”

Parmağını benim kravatımın kenarında gezdirdiği gibi kendi kravatının kenarında gezdirdi. “Bu söylediğin yalan mıydı, yoksa “öyle şeylerin” ne kadar zevk verici olabi-

leceğini mi bilmiyorsun emin değilim. Ya da “öyle şeylerin” tam senlik olduğunu bilmiyorsun. Sana gösterebilirim. Sana göstermekten büyük zevk alırım. Seninle işim bittiğinde, vücudunu senin tanıdığından daha iyi tanıyor olacağım ve bana daha fazlası için yalvarıyor olacaksın. Sen beni reddederken bile, vücudunun her milimi bana boyun eğiyor. Yatakta bana itaat etme fikrinin seni tahrik etmediğini dü-rüstçe söyleyebilir misin?”

Sorduğu soru bacaklarımı birbirine yapıştırmama sebep oldu ama hain vücudum kararımı değiştiremeyecekti. Bu işte usta olduğu kesindi, ne söylemesi gerektiğini, beni cinsel açıdan nasıl kontrol edeceğini iyi biliyordu. Benim istemediğim de tam olarak buydu. *Değil mi?*

Aklımı okudu ya da büyük olasılıkla surat ifademi. Sırıttı. “Kıçına şaplak atmak konusunda ciddiymdim, Bianca. İtaat konusunda da. Söylediklerim konusunda hep ciddi olduğumu hemen öğreneceksin.”

“Lütfen galimden çıkın, Bay Cavendish. Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Cüzdanını çıkardı, kartvizitini çıkarırken gözlerini benden ayırmadı. Kartıyla yanağıma dokundu ve nazıkçe çeneme, oradan da boynuma kaydırıldı. Köprücük kemiğime ulaştığı sırada ürperdim. Yeleğimde, sağ göğsümün hemen üstünde küçük bir cep vardı ve kartı oraya koydu. “Kartın arkasındaki numara cep telefonu numaram. Sesini duymayı çok isterim; gece veya gündüz, ne zaman olursa.”

Koltuğuna gitmek için galiyi terk edene kadar olduğum yerde dimdik bekledim.

Yarım saat kadar sonra Stephan geldiğinde hâlâ orada derin nefes alarak dikiliyordum.

Perdeyi kapatırken bana meraklı gözlerle bakıyordu. Ürkütmeden, “Buttercup, iyi misin?” diye sordu. On dört yaşında iki kaçak olduğumuz dönemde bana takmış olduğu

saçma ismi duyunca hafifçe gülümsedim. O isim beni hep gülümsetiyordu, Stephan da o yüzden hâlâ kullanıyordu.

Başım la evet dedim. Bay Güzel fiyaskosunu ona elbet anlatacaktım ama o an değil; hatta o hafta bile değil.

Dikkatlice, hatta masumca; fazla masumca, “Bay Cavendish hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Ona bakarken gözlerim kısıldı. “Onunla mı konuştun?”

Hiçbir şey ifade etmeyen bir şekilde kafasını salladı ama kafasını bu şekilde cevap sadece evetse sallardı. “Galiba senden hoşlanıyor. Sana çıkma falan mı teklif etti?”

Ona sadece dik dik baktım. “Sana ne dedi?”

“Onunla çıkacak mısın?” diye karşılık verdi.

“Tabii ki hayır. Kimseyle çıkmadığımı biliyorsun. Şaşırdın mı?”

Omuzlarını silkti, hâlâ fazla masum görünüyordu. “Bir yerden başlaman lazım, Buttercup. Genç, güzel bir kadın sonsuza kadar “kimseyle çıkmamak” kuralını uygulayamaz. Ve o adamdan daha iyisi de karşına çıkmaz. Onunla ilgili içimde iyi bir his var.” Bay Cavendish’in olduğu yere doğru eliyle işaret etti.

Parmağımı kaldırıp, “Bunu tekrar konuşmayacağız. Herkesin birileriyle çıkması gerekmiyor. Ben senin seçimlerine karışmıyorum. Sen de benimkilere karışamazsın.”

Teslim olduğunu göstermek için iki elini de havaya kaldırdı. “Sadece arkadaşça bir tavsiyeydi, Bi. Ama konuyu kapatıyorum. Bana kızgın olmana dayanamadığımı biliyorsun.”

Konuyu kapatmak benim de işime geliyordu. Bana sıkıca sarıldı. Dudaklarını saçıma yaslayıp, “Seni seviyorum, Bi,” diye mırıldandı. Sevgisini böyle gösterirdi. Bu şekilde hem sevgi gösteriyor hem de kendisi avunuyordu. Ben böyle şeyler yapmaz, insanlarla fiziksel temas kurmazdım; ondan başka kimseyle.

Ben de ona sarıldım. “Ben de seni seviyorum, Steph,” diye mırıldandım.

Uçuşun geri kalanı beklediğim kadar yavaş geçti. Gece uçuşlarını pek sevmezdim. Sürekli meşgul olmaktan hoşlanırdım ve bu uçuşlar sadece zaman öldürmekten ibaretti. Birinci sınıf kabinini kontrol ettiğimde Bay Cavendish bile uyukluyordu. Uzun süre onu izledim. O kadar hareketli bir insanı dinlenirken izlemek büyüleyiciydi. Uyurken neredeyse fazla güzeldi, yüzündeki kaslarda hiçbir gerginlik yoktu. Uzun, yoğun, koyu kirpikleri bu loş ışıktaki yüzünde gölgeler oluşturuyordu. Onu bütün gece uyurken izleyebilirdim. Bu gerçeği, hoşuma gitmese de, kendime itiraf ettim. Ve ona dokunmak istiyordum, bu çok yoğun bir istektir. Bir tutam saç yanağına düşmüştü. Onu oradan çekip, parmaklarımla düzeltmek istedim. Hayıflanarak, vücudunda dokunmak istediğim ama kendime asla dokunma izni vermeyeceğim bütün yerlerini düşündüm. O an geçmişti ve ben o anı unutmaya kararlıydım. Kabini inişe hazırlama vakti geldiğini fark edince, kendimi kapıldığım saçma hülyalardan çekip çıkardım.

İniş için koltuklarımıza oturduğumuzda yine onu izliyordum. Hâlâ uyukluyordu ve ben gözlerimi ondan alamıyordum. Uyanıp, gözlerini şaşkın şaşkın kırparken bile... Direkt bana baktı, göz göze geldiğimizde tamamen uyandı ve gözlerini kırptı. O da bana bakarken yüzüme nötr bir ifade takındı. Sonunda bakışlarımı çevirdim ve Stephan’a baktım. O da beni inceliyordu, suratında garip bir ifade vardı.

“Ondan hoşlanıyorsun,” diye fısıldadı, şaşırmıştı.

Sadece, “Yapma,” dedim.

Bölüm 3

BAY SINIR BOZUCU

JFK-New York'un körüğü McCarran-Las Vegas'takinden farklıydı, o yüzden yolcular çıkışlarını ön kapıdan, birinci sınıf kabininden yaptılar. Bu da benim bir an önce birinci sınıf yolcularının ceketlerini verip, çıkışlarının gecikmesini önlemek zorunda olmam demekti.

Bay Cavendish'e ceketini verirken kibarca başımla selam verip, "İyi günler, Bay Cavendish," dedim.

Bana hafif sinirli bir bakış attı. "Lütfen bana James de," diye azarladı. Eğilip direkt kulağıma, "Ama baş başa kaldığımızda bana Bay Cavendish diyebilirsin," dedi. Bu sinir bozucu yorumu yaptıktan sonra uzaklaştı.

Diğer yolcuları uğurlamak için yanında durmaya gittiğimde Stephan kaşlarını kaldırıp, büyük bir merakla, "Sana ne dedi?" diye sordu, "onun suratındaki ifade, sonra senin suratındaki ifade..."

Kafamı salladım, "Bilmek istemezsin."

İsteksizce uçağı boşaltma işlemlerini yerine getirdim, kendimi iyi hissetmiyordum. O adamın etrafında olmak

beni... garip hissettiriyordu. Kendi düzenli hayatımdan koparılıp, bir oyunun ortasına yerleştirilmek gibi bir şeydi. Kurallarını bilmediğim bir oyunun. Ve oyunun kurallarını öğrenebileceğim herhangi bir referans sistemim de yoktu. Kendime, James Cavendish'e hayır dediğim için mutlu olduğumu söyledim. Bana fazlaydı. Fazla tecrübeliydi, fazla doymuştu, fazla zengindi. Ve bütün bunlar, birileriyle çıkmaya hevesli olsam bile beni vazgeçirmeye yeterdi ki zaten hevesli değildim. Ayrıca sado-mazoşizme ilgi duyduğu belliydi. Benim kendi sorunlarım vardı ve bu tür şeylerden uzak durmalıyım. Ama yine de... Bütün bunlara rağmen, söylediklerini çok etkileyici bulmuştum. Ve çok korkutucu. Ve çok heyecan verici. Söylediklerinin bazılarının beni ürpertmesinin sebebinin büyük olasılıkla geçirdiğim şiddet dolu çocukluk dönemi olduğunu biliyordum. Mesela beni dizine yatırması... Senelerce gittiğim terapi seanslarından çocuklukta bizi korkutan bazı şeylerin yetişkinlik döneminde bize heyecan verebileceğini biliyordum. Bu düşünce beni biraz kendime getirdi. Çocukluğumun kurbanı olmamak için çok fazla çaba sarf etmiştim. Bu, Bay Cavendish gibi birinden uzak durmam gerekliliğini iyice pekiştiriyordu.

Biraz vakit alsa da, bagajlarımızı alıp, ekibin geri kalanını beklerken kendimi bu konuda yeterince ikna etmeyi başarmıştım.

JFK'in içinden hızla geçerken küçük uçak ekibi geçidimizin önünü Stephan ve ben çekiyorduk. Sağımızda bir kahve standına yaklaşırken Stephan bana, "Mmmm, şu anda bir kahve için neler yapmazdım. Geçerken alalım mı?" diye mırıldandı.

Anlamaz bir şekilde kaşlarımı çattım. "Kahve içersen uyuyamayacağımı biliyorsun. Ama seninle sırada beklerim."

Garip bir şekilde omuzlarını silkti, gözlerini kahve standına dikmişti. “Boş ver, biraz uyuduktan sonra içerim.”

Kahve tezgâhında bekleyen Bay Cavendish’e baktığını gördüm. Bize garip bir şekilde gülümsedi ve başıyla Stephan’a samimi bir selam verdi. Kuşkulu gözlerle birden Stephan’a baktım. O da gülümseyerek James Cavendish’e selam veriyordu.

Ekibin geri kalanının duyamayacağı kadar alçak bir sesle, “Ne yapmaya çalışıyorsun, Stephan,” diye hırladım.

Dudaklarını büzüstürdü. Bay Cavendish’in yanından geçerken ben de kendisine başımla sert bir selam verdim. Amacım saygılı ama soğuk gözükmekti. Bence gayet başarılı olmuştum.

Masumane bir şekilde, “Ne var? Saygılı olamaz mıyım?” diye sordu. Masumiyetine pek inanmamıştım. Stephan’la tanıştığımda nefes alan herkesten cüzdanını alabilecek kadar iyi yalan söyleyen 14’lük bir sokak dolandırıcısıydı. Daha o zamanlarda aptal ayağına yatma konusunda ustaydı. Ama ben onu herkesten iyi tanıyordum ve bu numarayı yutmamıştım.

“O gülümsemeler komplo kokuyordu. Ne yaptın, söyle. Ona numaramı mı verdin?”

Bana incinmiş şekilde baktı. “Öyle bir şey yapmam.”

Rahatlamıştım. Stephan doğruyu söylememek için her türlü manevrayı yapardı ama bana kesinlikle direkt bir yalan söylemezdi. Eğer James’e numaramı vermeyeceğini söylüyorsa, bu konuda dürüsttü. Daha fazla üstelemedim.

Bizi otele götüren ekip aracında heyecanlı bir şekilde akşam planları yapılıyordu. Görünüşe göre herkes kaldığımız otele yakın, köşedeki barda içmeye gitmeyi planlıyordu. Karaoke gecesi vardı. Düşüncesi hoşuma gitmedi. Bana göre ve içinde bulunduğum ruh hâline göre fazla gürültülü ve utanç verici olacağına benziyordu. Ama ayak uydurmaya

karar verdim. Bu yeni bir ekipti ve hepsi bu kadar hevesliyen aralarındaki tek asosyal kişi olmak istemedim.

Üstelik, Stephan'ın barmenlerden birinden hoşlandığını biliyordum. Son birkaç aydır birbirlerini yokluyorlardı. Şehre geldiğimiz neredeyse her hafta orada öğle veya akşam yemeği yiyorduk. Stephan barmenin sadece cana yakın bir adam olmayıp onunla flört ettiğinden yüzde doksan emindi. Ama birine çıkma teklif etmesi zaman alırdı.

Stephan eşcinsel olduğunu açıkça itiraf etmemiştir. Bunu yapmaya hiçbir zaman hazır olmayabilirdi. Eşcinselliğini itiraf etmiş erkekler sanki kötü bir şey yapıyorlarmış gibi gizli bir ilişki sürdürmekten genelde hoşlanmıyorlardı.

Stephan'ın kendisi gibi gizli eşcinsel erkeklerle çıkmayı tercih ettiğini biliyordum, böylece gözlerden irak bir ilişki yaşaması daha kolay oluyordu. Ama bu durum onun birileriyle tanışmasını iyice zorlaştırıyordu. Kısıtlamalarını göz önünde bulundurarak, internet üzerinden partner bulmasının daha kolay olabileceğini belirtmiştim, fakat bu öneriyi dikkate bile almamıştı. Bu yöntem ona yanlış geliyordu. Çok acayip konularda eski kafalı olabiliyordu.

Kulağıma, “Çok sessizsin, Buttercup,” diye fısıldadı. Melissa araçtakilere akşam ne giymeyi ve hangi şarkıyı söylemeyi planladığını anlatıyordu. “Sexy Back”i seçmiş olması beni hiç şaşırtmadı. Stephan, “Bizimle bara geleceksin, değil mi?” diye sordu, ses tonunda hafif bir yalvarış vardı. Onları ekmeyi deneyeceğimi düşünüyordu, denemeyecektim. Geçen sene yaşadığı kötü ayrılıktan beri tek hoşlandığı adam o barmen olmuştu ve manevi destek için bana ihtiyacı varsa orada olacaktım.

Gözlerini çoktan kocaman açmış, en etkili “Çizmeli Kedi” taklidini yapıyordu bile. *Vay be, bu akşam dışarı çıkmam için her yolu denemeye hazır.* Onu rahatlatmaya karar verdim. “Geleceğim ama beni şarkı söylemeye ve dans etmeye zorlamayacağına söz vermen gerekiyor.”

Samimi bir şekilde başıyla onayladı, yüzünde en mutlu, en çocuksu gülümsemesi vardı. “Seni tanıyorum. O sahneye çıkman için gerçekten sarhoş olman gerekir ve en son ne zaman içki içtiğini hatırlamıyorum.”

Ben hatırlıyordum, seneler olmuştu. Yirmi bir yaşına girdiğim ay eğlenceli birkaç partiye katılmışım ama alkolle aram pek iyi değildi. Ailemden gelen bir özellikti. Yine de, akşam ekiple bir iki kadeh içsem mi diye düşünüyordum. O kadar gergindim ki belki bu akşam kendimi şımartmalı ve kendime birkaç saat gevşeme izni vermeliydim. İçmemek için iyi bir neden bulamadım. “Belki bu akşam içerim,” dedim.

Gözleri kocaman oldu. “Gerçekten mi?” O da az içerdi ama benden daha fazla içerdi.

Omuzlarımı silkip, “Belki,” dedim.

Sonundaki k’yi uzatarak, “Peki, Fıstıkkkk,” dedi. Kolu- nu koltuğumun arkalığının üzerinden geçirip omzumu sıktı.

Stephan’ın bu hareketini gören Melissa, “Siz ikiniz çok tatlısınız yaa,” dedi.

İkimiz de ona belirsiz bir şekilde gülümsedik. Onu arkadaşlığımızı açıklayacak kadar iyi tanımıyorduk ve açıkçası, onunla hiçbir zaman o kadar yakın arkadaş olacağımızı zannetmiyordum. Genelde insanlara karşı açık görüşlü olurum ama şimdiye kadar Melissa’dan pek hoşlanmamıştım. Elimde somut bir kanıt olmamasına rağmen onu güvenilir bulmuyordum. Ama bize açıkça hayattaki tek amacının kendisine bakacak zengin bir adam bulmak olduğunu söylemişti. Ve bu yeterince aşâğılık bir tutumdur.

“Ve Stephan’ın senin için kullandığı takma isimlere bayılıyorum.”

Stephan en etkileyici gülümsemesiyle, “İstersen sana da Fıstık derim,” dedi.

Melissa kıkırdadı. Pilotların yanında hep böyle davranır-

dı, onlar yokken olduğundan daha şeker. “Bence çok şirin. Ama en sevdiğim Buttercup. Geçen gün söylediğini duydum.”

Stephan bana bakıp tatlı tatlı gülümsedi. “O Bi’ye özel.”

Melissa ellerini çırpıp, “Aa, aa, aa o ismin bir hikâyesi mi var? Hikâyelere bayılırım!” dedi.

Burnum kırıştı. Bugün biraz fazla abartıyordu. Aracın ön koltuklarından bu konuşmayı izleyen iki pilota bir bakış attım. Melissa’nın bu sahte davranışlarından, ikisinden birinden hoşlandığı sonucunu çıkardım.

Yardımcı pilot, kaptandan daha genç ve yakışıklıydı. Yanlış hatırlamıyorsam adı Jeff’ti. Koyu kahverengi saçları ve etkileyici kahverengi gözleri vardı. Uzun ve ince yapıydı. Ama bence Melissa, kaptandan hoşlanıyordu; çünkü kaptan, Jeff’in aldığı iki katı maaş alıyordu.

Adının Peter olduğundan yüzde doksan emin olduğum kaptan daha yaşlıydı; açılan gri saçları, bira göbeği ve kadınların göğüs hizasından yukarı kaymayan gözleri vardı.

Melissa bu tahminimi neredeyse bu düşüncelerle eş zamanlı olarak doğruladı. Kaptana kocaman bir gülücük attı ve “Sen de hikâyelere bayılmıyor musun, Peter?” diye sordu.

Peter, bana hafif yavşakça gelen bir gülümsemeye, “Emin olabilirsin,” dedi.

Stephan kafasını sallayıp, “O hikâye benimle Bi’nin arasında ama Peter, ben senin bu akşam bize hangi şarkıyla serenat yapacağını çok merak ediyorum,” dedi. Kolaylıkla ve letafetle konuyu değiştirdi. Sohbeti hiç zorlanmadan istediği yöne çekmişti; Peter gülerek akşam şarkı söylemeyeceğini açıklamaya çalışıyordu.

Bölüm 4

BAY GÜZEL

Alarmin sesine her zamankinden daha az bir şevkle uyan-
dım. Dört saat boyunca dönüp durmuştum. En azından ak-
şam sekize kadar ayakta kalmamı sağlayacak uykuyu al-
maya çalışmışım ama başarılı olamamışım. Tahminimce,
akşamüstüne doğru bitkin düşecektim. Otel odasının ban-
yosuna girerken cidden hiç keyfim yoktu.

Banyodan çıkarken Stephan kendi odasından, “Spor
yapacak mıyız,” diye seslendi. Bu otele sık geliyorduk ve
resepsiyonda çalışanları istediğimiz odaları ayarlayabilecek
kadar iyi tanıyorduk. Odalarımızın arasındaki kapıyı açık
tutardık. Bizim için rahat, zahmetsiz bir düzenlemeydi. Za-
ten senelerce aynı evde yaşamış ve daha yeni ev arkadaşı
yerine komşu olmuştuk. Birbirimizin varlığından hoşlanı-
r-
dık.

Sadece kaba bir homurtu sesi çıkardım. Kahkaha attı.
“Asıl spor yapman gereken zamanlar hiç spor yapmak iste-
mediğin zamanlardır,” dedi.

Dudaklarımı büzüp, yanaklarımı şişirip ağzımdan bir şey

püskürtüyormuş gibi hava üfledim, çıkan sese daha yüksek sesli bir kahkahayla karşılık verdi.

Biraz sonra odama girdi. Çoktan spor kıyafetlerini giymişti ve elinde en sevdiğim kafeden alınmış kahve vardı. Neşem hemen yerine geldi.

Kaşlarını oynatarak gülümsedi. “Peki, bu fikrini değiştirir mi? Soya sütünden büyük mocha, ekstra espresso, kremasız.” Gerek olmamasına rağmen ne aldığını söylüyordu. Karton bardağı görür görmez tam istediğim şeyi almış olduğunu anlamıştım zaten.

Sırıttım. “Süpersin.”

“Evet, öyleyim.”

Bir saat spor yaptık. Otelin spor salonu pek bir şeye benzemiyordu. Bir yürüyüş bandı, bir eliptik bisiklet, bir normal kondisyon bisikleti ve bazı ağırlıklar vardı. Ben bir saat boyunca eliptik bisikleti kullandım. Stephan önce kondisyon bisikletini, sonra da yürüyüş bandını kullandı. Son yarım saati de ağırlık kaldırarak geçirdi. Bu her zamanki rutiniydi. Bir yandan spor yapıp, bir yandan telefonumdan müzik dinlerken onu izlemekten keyif aldım.

Stephan haklıydı. Bugün spordan kaytarmayı çok istememe rağmen, tam da ihtiyacım olan şey çıkmıştı. Bir saatin sonunda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Öğle yemeği için birer sandviç aldık. New York’ta çok güzel bir bahar havası vardı ve kalabalık sokakta yaptığımız yürüyüş çok hoştu. Şarküteride sıra beklerken Stephan’a, “Parkta yemek ister misin?” diye sordum.

“Tabii,” dedi, “piknik yapar gibi.”

Tam olarak piknik yapar gibi değildik. Onun yerine boş bir bank bulup, yemeğimizi yerken gelip geçenleri izledik. Büyük ısırıklarının arasında, “Akşam bara ne giyeceksin?” diye sordu.

Sandviçlerimizi hızla yedik, sanki yeterince çabuk dav-

ranmazsak biz daha bitiremeden ortadan kaybolacaklarından korkuyorduk. İkimiz de, özel bir çaba sarf etmediğimiz takdirde, aç sokak çocukları gibi yerdik. Baş başayken başka türlü yemeğe çalışmazdık. Birbirimizden saklayacak hiçbir şeyimiz yoktu. Etle tırnak gibi olmamızın sebeplerinden biri de buydu.

Ağzımdaki büyük lokmayla, “İlmooyum,” dedim. Lokmamı yuttum ve suya para harcamamak için yanımda gezdirdiğim tekrar doldurulabilir şişeden büyük bir yudum su içtim.

“Bilmiyorum,” dedim, daha net bir şekilde. “Bunu giymeyi tercih ederim,” dedim üzerimdeki gri spor tişörtünü, siyah ponpon-kız şortunu ve neon yeşili spor ayakkabıları göstererek. “Ama karşı çıkacağını bildiğim için düzgün bir şeyler giyerim herhâlde.”

“Benim kıyafet seçmeme yardım etmen gerekiyor. Bu akşam çok yakışıklı gözükmek istiyorum. Galiba bu akşam Melvin’e çıkma teklif etmeye hazırım,” dedi. Gülümsedim. Son üç haftadır aynı şeyi söylüyordu ama sadece onayladım.

Odalarımıza dönüp duş aldık, sonra da bir yandan muhabbet edip bir yandan da akşam için hazırlandık.

Ben manşetli ve pileli siyah bir şort ve boynunda çiçekli fırfırları olan kolsuz siyah-beyaz bir bluz giydim. En sevdiğim kıyafet türüydü; rahat ama kadınsı. Küpe ve doğru ayakkabılarla her yere giyebileceğin kadar şık ve daha kullanışlı ayakkabılarla, ta da, günlük kullanıma uygun.

Bu akşam için alçak topuklu sandaletleri seçtim. Her zaman valizimde bulundurduğum küçük takı çantasından gümüş halka küpeleri aldım. Saçımı açık bıraktım. Saçlarım dümdüzdü ve sırtımın ortasına geliyordu.

Hızlıca makyaj yaptım; sadece maskara ve uçuk pembe dudak parlaticısı. Ben Stephan’dan önce hazırlandım,

sonuçta nasıl göründüğümü fazla önemsemiyordum. Daha sonra onun yatağına oturup, yanındaki bütün kıyafetleri denemesini izledim.

Sonunda üzerine oturan açık gri polo yaka tişört ve dar kalçalarında çok güzel duran mavi-gri ekoseli kargo pantolonda karar kıldık. Sık sık bu ciks tarzda giyinirdi ve ben ona bu tarzı çok yakıştıırıyordum. Abercrombie & Fitch reklamlarından fırlamışa benziyordu ve bunu ona söyledim. Gülüp geçti ama bu benzetmeden hoşlandığını görebiliyordum. Hâlbuki söylediğim gerçeğin ta kendisiydi.

Bara vardığımızda öğleden sonra dörde geliyordu, fakat içerisi çoktan dolmuştu. Çok şık bir bar değildi, haftada birkaç Karaoke gecesi düzenleyen eski usul bir İrlanda barıydı. Ama Manhattan'ın göbeğindeydi ve bugün Cuma'ydı; o yüzden kalabalık beni o kadar şaşırtmadı.

Stephan yeteneğini konuşturdu ve birkaç dakika içinde Melvin'in çalıştığı barda oturacak yer bulmuştuk. Bize oturacak yer bulacağından emindim. Stephan'da nadir rastlanan bir cazibe ve karizma bileşimi vardı ve bu bileşim sayesinde böyle şeyler yapabiliyordu. Buradaki insanların çoğu bu kadar yoğun bir gecede asla oturacak yer bulamazlardı.

Melvin'i içtenlikle selamladık, o da bizi gördüğüne ciddi sevinmiş görünüyordu. Özellikle Stephan'ı gördüğüne; tabii bana da çok iyi davranmıştı. Stephan'ın hoşlandığı herkesle arkadaş olmak için özen gösterirdim. O benim tek ailemdi ve onun değer verdiği insanla arkadaş olabilmek benim için çok önemliydi.

Melvin de herhâlde bizim yaşlarımızdaydı, yirmilerinin başında. 1.80 boylarında ve çok inceydi. Etnik kimliğinden emin olamıyordum, bir çeşit melezdı. Teni açık kahve rengindeydi ve siyah saçları çok kısaydı. Gözleri uçuk yeşildi. Çok yakışıklıydı ve etkileyici bir gülümsemesi vardı. *Stephan ağzının tadını biliyor*, diye düşündüm.

Melvin artan kalabalıkta sesini duyurabilmek için yüksek sesle, “Ne istersiniz?” diye sordu. Dudağımı ısırpı Stephan’a baktım. O kadar uzun zamandır içki içmemiştim ki bir an ne isteyeceğimi bilemedim. Stephan omuzlarını silkip, Melvin’e göz kırptı. Oha, Stephan için cüretkâr bir davranıştı. Melvin’in yüzü hafifçe kızardı ve çekingen bir şekilde gülümsedi.

Hafif oynak bir şekilde, “Şaşırt bizi. Alkollü bir şeyler olsun,” dedi.

Melvin sırtarak, “Shot mı kokteyl mi?” diye sordu.

“İkisinden de birer tane. İkisinden de en sevdiklerini ver,” dedim. Neşeli bir ıslık çalarak içkilerimizi hazırlamaya gitti.

Birisinin söylediği detone şarkı dikkatimi dağıtıyordu. Sahneden sağır olmayacak kadar uzakta ama sahneyi net görebilecek kadar yakındaydık. Stephan’la işler hep böyle işliyordu. Şans genelde ondan yanaydı. Stephan’a, “Karaoke bu kadar erken mi başlıyor?” diye sordum, şaşırmıştım.

Omuz silkti. “Sanırım. Biraz erken ama gerçekten. Bizi bunu dinlemek zorunda bırakmadan önce en azından çakırkeyif olmamıza izin vermeleri gerekir.”

Kahkahalar atarak söylediğini onayladım.

Melvin kısa bir süre sonra yanımdaydı. Bize birer tane Pom-tini² yapmıştı; sarhoş edebileceğini düşündürtmeyecek kadar lezizdi. Ayrıca kendisinin “asit almış sörfçü” dediği birer shot getirmişti. Daha önce ismini duymamıştım. Kokladım ve burnum kırıştı. Sert bir içkiydi. “İçinde ne var?” diye sordum.

“Jagermeister, ananas suyu ve hindistancevizi romu. Bana güven, çok iyi.”

Stephan sırtarak, “Sana güveniyorum,” dedi ve shotı kafasına dikti. Yutarken nefesi kesildi. “Vay, çok iyi.”

² Nar sulu martini. (ç.n.)

Ben de benimkini içtim. Fikrimce, shot içmenin tek bir yolu vardı, o da olabildiğince hızlı bir şekilde içmekti. Haklılardı, gerçekten iyiydi ve neredeyse anında hafiften çakırkeyif oldum. *Okeeeey*, dedim kendi kendime. Yavaşlamam gerekiyordu. Bunca zamandan sonra tek bir shot bile bün-yemi zorlamıştı. Ama kendisi bayağı sağlam bir shottı.

Melvin biz istemeden, ikimize de birer bardak buzlu su getirdi ve artan kalabalıkla ilgilenmek için uzaklaştı. Görünüşe göre Melvin'in onunla ilgilenmesini istiyorsa Stephan geç saate kadar burada kalmak zorunda kalacaktı. İçerideki insan sayısı hızla artıyordu.

Melvin çok meşguldü ama yine de sık sık Stephan'la sohbet etmek için yanımıza geliyordu ve bence bu çok iyi bir işaretti. Stephan'a arkadaşlıktan öte özel bir ilgi gösteriyordu. İlk Pom-tini'mi çok çabuk bitirdim. Planladığımdan daha yüksek bir sesle Stephan'a, "Kahrolası küçük martini bardakları," dedim. Evet, kesinlikle daha yavaş içmem gerekiyordu. Stephan bana gülüp, kendisinininkini de bitirdi.

Melvin anında yeni martini ve shotlarla önümüzde belirdi. Evet, kesinlikle özel muamele görüyorduk. Parmağını sallayıp, "Bir sonrakiler gerçekten sürpriz olacak," dedi. Uzaklaşırken Stephan'a göz kırptı. Stephan'a dönüp kocaman gülümsedim. O da bana gülümsedi. Uzun zamandır görmediğim kadar mutluydu ve onu böyle görmek beni de keyiflendiriyordu. Geçen seneki eski sevgilisini kafasına çok takıyordu ve onu unutmaya başladığını görmek muhteşimdi. Stephan dalga geçerek, "Bunları bir an önce bitirelim. Sıradaki sürprizi çok merak ediyorum," dedi.

Gülerek shotı kafama diktim. *Boş ver yavaş içmeyi*; sürprizi görmek istiyordum. Stephan ve ben mantıksızca Pom-tini'yi kim daha çabuk bitirecek yarışına girdik. Ben ondan bir saniye önce bitirip, gülerek, "Ben kazandım," dedim.

Stephan boş bardağını bara koyarken, Melvin mükemmel bir zamanlamayla yeni shotlarımızı ve kokteyllerimizi getirdi. “Kamikaze ve Razzle-tini,”³ dedi, sahnede üçlü bir grubun yüksek sesle yaptığı korkunç “Moves Like Jagger” yorumu yüzünden bağırmak zorunda kalmıştı. Teşekkür ettim. Stephan da aynısını yaptı ve Melvin geri çekilirken elini sıktı. Bu Stephan için şaşırtıcı derecede cüretkâr bir davranıştı. Melvin’in yüzü kızardı, müşterileriyle ilgilenmek için uzaklaşırken Stephan’a gülümsedi.

Gözlerimin içi gülerek Stephan’a baktım. “Senden çokooook hoşlanıyor. Farkındasın, değil mi?” diye sordum.

Memnun ama utangaç bir tavırla başını sallayarak onayladı. “Evet, sonunda eminim,” dedi.

Çok geçmeden uçuş ekibimiz gelmeye başladı. Önce Brenda geldi. Orta yaşlı bir kadındı, büyük olasılıkla kırklarının ortasındaydı. O uçağın arka galisinde çalıştığı, ben de ön galisinde çalıştığım için, ekipten en az gördüğüm insan oydu ama iyi birine benziyordu. Birlikte biraz vakit geçirebilsek, kolayca arkadaş olabileceğimizi düşünüyordum. Gülümseyerek bize doğru geldi.

Kemik yapısına çok yakışan küt kesilmiş koyu kahverengi saçları vardı. Orta yapılı ve çok güzeldi. Evli olduğunu ve ergen çocukları olduğunu biliyordum ama bütün detaylara vâkıf değildim. Daha sonra onunla ailesi hakkında konuşmaya karar verdim. Şefkatli bakan gözleri ve sakin tavrı iyi bir annemmiş izlenimi veriyordu.

Onu, normalden daha yüksek sesle ve daha şen şakrak bir şekilde karşıladık; bu tavrımıza candan bir şekilde güldü. “Bir süredir içiyorsunuz, ha?”

Stephan ısrarla sandalyesini ona verdi, otururken gamzeli bir gülümsemeyle Stephan’a teşekkür etti. Bana, “Gerçek centilmenlerin son örneklerinden biri,” dedi. Stephan

³ Frambuazlı martini. (ç.n.)

ve benim birlikte olduğumuzu düşündüğünü sezebiliyordum ama onu bozmadım.

Beş dakika içinde Stephan benim öbür yanımdaki sandalyeyi ele geçirmişti. Kıkırdayarak, onun olduğu tarafa döndüm ve “Bunu yapmayı nasıl başarıyorsun?” dedim.

Bana tek kaşını kaldırdı. “Beni herkesten iyi tanıyorsun, Bi. Çocukluğumdan beri dolandırıcılık yapıyorum. Barda birinin sandalyesini almak çocuk oyuncağı.”

Daha sonra Melissa geldi, bize yaklaşırken çoktan sıkın sıkın etrafa bakıyordu. *Herhâlde Kaptan Peter’ı arıyor,* diye düşündüm.

Bu akşam tam formundaydı; üzerinde beyaz mikro mini etek ve saçlarının koyu kırmızısıyla uyuşmayan dar pembe bir üst vardı. Üstündeki o kadar inceydi ki anında iki şey fark ettim: Göğüsleri sahteydi ve sütyen takmamıştı.

Yalın ayakken boyu 1.58 cm’den uzun olamazdı ama bu akşam arayı kapatıyordu. Beyaz, yapay elmas süslemeli ince topuklu ayakkabılarının yüksekliği 13 cm’i geçiyordu. Onları bayağı da iyi idare ediyordu, üzerlerinde sanki hep bu kadar yüksek topuklarla geziyormuş gibi süzülüyordu. Belki de gerçekten hep böyle geziyordu. Yüzünde çok ağır bir makyaj vardı; dudakları cart kırmızıydı ve kirpikleri o kadar siyah ve dolgun görünüyordu ki eski tarz pin-up modellerinin kirpiklerini andırıyordu. Çok güzeldi. Güzelliği zevksizliğini dengeliyordu.

Gülümsemeden, “Selam, millet,” dedi. Sanki gülümsemesini bize harcamak istemiyordu.

“Selam,” dedim. Brenda ve Stephan da onu selamladılar. Stephan’ın ona sandalyesini teklif etmediğini fark ettim. Onun bir şey demesine gerek olmadan, Melissa’nın sinirlerine dokunduğunu biliyordum. Melissa çok çalışkan biri değildi ve nedense başkalarından daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordu. Bu iki özellik de Stephan’la benim anlamakta güçlük çektiğimiz özelliklerdi.

Sonra pilotlar geldi. Birlikte geldiler. Onları üniformasız tanıyabilir miydim, emin değilim. Onların geldiğini, Melissa'nın birden şen şakrak bir tutum takınmasından anladım. Stephan ve ben birbirimize keskin bir bakış attık.

Herkes selamlaştı, bu sırada Melissa, Brenda'nın öbür yanındaki sandalyeyi kapmayı başarmıştı. Kaptan Peter resmen Melissa'nın sandalyesinin arkasına yapışmıştı. Dik dik bakmamaya çalıştım ama pek gizli kapaklı davranmıyorlardı. O ikisi büyük olasılıkla geceyi birlikte sonlandıracaktı.

Kaptan elini Melissa'nın neredeyse çıplak sırtında gezdirirken gözüm sol elindeki yüzüğe takıldı. İğrenç. Bundan nefret ediyordum. İnsanların neden evlenip, sonra da böyle davrandıklarını anlamıyordum. Ama bu kesinlikle Melissa hakkında daha da kötü düşünmeme sebep oldu. Ben bu kadar uzaktan görebiliyorsam, onun alyansı fark etmemiş olması mümkün değildi. Kahretsin, kaptan sol eliyle sırtını o kadar sert bir şekilde ovuyordu ki büyük olasılıkla sırtında hissediyordu.

Gecenin geri kalanında onları görmezden gelme kararı aldım. Cidden insanın keyfini kaçırıyorlardı.

Dehşetle, yardımcı pilot Jeff'in benim yanımda olduğunu fark ettim. Vücudu bana dönüktü. Onu fark edince bana gülümsedi. Önümdeki bardakları gösterip, "Ne içiyorsun? Güzele benziyorlar," dedi.

Ne olduklarını söylerken bana iyice yaklaştı. Biraz geri çekildim. İnsanların bana dokunmaya çalışmasından hoşlanmıyordum, Jeff de tam bunu yapacak birine benziyordu.

Hakikaten, birkaç dakika sonra kendi shotını içtikten sonra elini uzatıp saçıma dokundu. Olduğum yerde hafifçe büzuldüm. "Saçına bayılıyorum." Kalabalığın gürültüsü yüzünden neredeyse bağıyordu. "Açık bıraktığında çok seksi görünüyor."

Bunu duyunca önüme dönüp içkilerimi bitirdim. Evet, artık resmi olarak sarhoştum. Stephan ve Melvin'i birbirlerine bakarken yakaladım ve o bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Stephan, Melvin'e bana daha fazla içki vermesi gerektiğini söylemeye çalışıyordu.

Ters ters bakıp, Stephan'a doğru eğildim. Göğsüne tehditkâr bir şekilde parmak sallayıp, "Sakın ha, neredeyse hiç içki içmiyorum ve bu akşam gerçekten rahatlamaya ihtiyacım var. Günlerdir ilk defa biraz gevşeyip, Bay Güzel'i düşünmeyi kesebildim," dedim.

O utanç verici son cümle ağzımdan çıkana kadar Stephan tartışmaya hazır görünüyordu. Ama cümlemi bitirirken ağzından bir kahkaha kaçtı. "Bay Güzel?"

Başımınla onayladım ve daha güçlü bir kahkaha attı. "Evet, öyle. James Cavendish gerçek olamayacak kadar güzel. Ödümü koparıyor," dedim.

Stephan bunu duyunca gülmeyi kesti. Ciddiyetle, "Neden?" diye sordu.

"Öyle değil. Başka türlü bir korku. Tam olarak emin değilim. Tek bildiğim, Bay Güzel'den uzak durmam gerektiği." Son cümleyi o kadar vurguladım ki sarhoş olmama rağmen, ben bile fark ettim.

Kafamın arkasında bir noktaya bakarken Stephan'ın gözleri büyüdü. Yüksek ve saldırgan bir sesle, "Ne var?" dedim. Evet, kesinlikle sarhoştum. "Ne? Bay Güzel arkamda falan mı?"

Stephan dudaklarını büzüştürünce, dehşetle tam üstüne bastığımı fark ettim. Dönen başımı çevirip yukarı ve daha yukarı kaldırıp parlak mavi gözlerin içine baktım. Daha sessizce ama hâlâ açıkça sarhoş bir şekilde, "Merhaba, Bay Güzel," dedim.

Bölüm 5

BAY ISRARCI

Dakikasında dönüp Stephan’a kötü kötü baktım. “Hain,” dedim, harfler ağzımda yuvarlanıyordu.

Ellerini kaldırıp, ben masumum bakışını attı. “Numaranı falan vermedim. Bu akşam dışarı çıkıp çıkmayacağımızı sordu. Ben de nereye gideceğimizi söyledim. Sorun yok.”

Sadece dudaklarımı oynatarak ona küfrettim. Saçlarımda, kulağıma yakın bir yere yaslanmış sert bir yanak hissettim ve yanağın sahibinin Bay Güzel’in ta kendisi olduğunu biliyordum. Kulağıma, “Demek Bay Güzel?” diye fısıldadı. Utancımdan bütün vücudumun kızardığını hissettim. “Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim ama belirtmeliyim ki bunu ilk defa duyuyorum.”

Dönmeden, sert bir şekilde, “Merhaba, Bay Cavendish,” dedim.

“Söyledim ya, bana James de. Ya da istersen Bay Güzel. Bay Cavendish’i baş başa olduğumuz zamanlara sakla.” Bu cümleyi ikinci defa kuruyordu ve dalga geçip geçmediğın-

den emin olamıyordum. *Acaba gerçekten öğrenmek istiyor muydum?* Kesin bir kararla, içimden *hayır* dedim.

O noktadan sonra bir süre herkesi görmezden gelmeye çalıştım. Melvin dışında herkesi. Bir içki daha alabilmek için dikkatini çekmeye çalışıyordum ama *o* da *beni* görmezden geliyordu. James ve Stephan'ın arkamda dostça muhabbet ettiklerini belli belirsiz duyuyordum.

James yerinden kıpırdamamıştı ve bana, birlikte olduğumuzu ima edecek kadar yakın duruyordu. O kadar yakın duruyordu ki sırtımın derisi ürperiyordu. Bir santim bile geriye kaykılsam birbirimize degecektik.

Başımı hafifçe çevirip, yardımcı pilotun benden uzaklaşmak zorunda kaldığını fark ettim. Suratında garip bir ifadeyle Stephan ve James'e bakıyordu. Duruma anlam veremiyordu. Nasıl bir anlam çıkardığı umurumda da değildi. Benim boşta olmadığımı anlamış olmasından gayet memnundum.

Birden ayağa fırladım. Biraz sendeleyeceğimi düşünüyordum ama durum zannettiğimden daha vahimdi. Dengemi sağlamak için bir süre bara tutunmak zorunda kaldım.

Stephan bana, “Dur, dikkat et, Buttercup,” diyordu.

Güçlü bir kolun bana destek olmak için belimi kavradığını hissettim ve o kol Stephan'a ait değildi. James neşeli bir sesle, “Buttercup?” diye sordu.

Stephan'a baktım, biraz mahcup gözüküyordu. “Çocukluğumuzdan kalma, eski bir takma isim. Bi, sana hikâyeyi bir ara anlatır artık.”

“Dört gözle bekliyorum. Sık sık böyle içer mi?” Soruyu laf arasında ilgisizce sormasına rağmen, sesinde bir rahatsızlık ifadesi olduğunu düşündüm. Hâlâ Stephan'la konuşuyordu. Benim hakkımda ve benim önümde. Çok sinir bozucuydu.

Yüksek sesle, “Her zaman,” dedim.

Stephan sessizce, “Yirmi birinci doğum gününün olduğu aydan beri ilk defa içiyor,” dedi. “En azından iki sene oluyor.”

James’in ağzı yine kulağıma dayanmıştı. “Bana yalan söylemek hakkında sana ne demiştim? Bu iki etti,” diye beni yavaşça uyardı.

Beni dizine yatıracağını söylemişti. “Bu adam tam bir sapık,” diye düşündüm.

Ayy, sesli söylemiştim. Şans eseri sadece James duymuştu. Düzgün beyaz dişlerini göstererek kahkaha attı. Bunu bir hakaret olarak algılamamıştı. Direkt gözlerimin içine bakarak, başıyla onayladı. Aynı fikirdeydi.

Yüksek sesle bildirdim, “Tuvalete gitmem gerekiyor.”

James, “Seni götürürüm, Buttercup,” dedi. Stephan yardım etmek ister gibi ayağa kalktı. James oturmasını işaret ederek, “Ben hallederim,” dedi.

Ve halletti. Kolumu etrafına dolayıp ağırlığımın çoğunu üstlenerek beni kalabalığın arasından geçirip tuvaletlere taşıdı.

Direkt, “Neden buradasın?” diye sordum.

“Buraya geldim, çünkü ikimiz de yürüyemez hâle gelene kadar sana sahip olmak istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki burnumun ucunu göremiyorum. Ama bu artık mümkün olmadığına göre, şu anda odana sağ salim döndüğünden emin olmak için buradayım.”

“Neden artık mümkün değilmiş?” diye sordum. Bunun yanlış anlaşılacak bir soru olduğunu biliyordum, sanki mümkün olmadığı için hayal kırıklığına uğramışım izlenimi yaratıyordu, fakat bunu önemsemeyecek kadar sarhoştum ve cevabı merak ediyordum.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Sarhoşken sana dokunmam. Asla. Ben öyle şeyler yapmam.”

“Demek vazgeçiyorsun?” diye meydan okudum ama daha çok mızızlanmayı andırıyordu.

Başımın tepesini öperek beni şaşırttı. “Alakası yok. Hâlâ seni kendinden geçene kadar becermeyi planlıyorum. Ama bu gece değil, Buttercup. Ve eğer kendini bir daha bu duruma sokmazsan çok sevinirim.” Kolları ve öpücüğü yumuşak ve sevgi doluydu ama kelimeleri ve ses tonu buz kesiyordu.

Ne garip adam, diye düşündüm. Birisi bana Buttercup derken nasıl bu kadar soğuk olabilirdi?

Aniden durdum. Tuvaletlere giden koridorun yakınında duvara yaslanmıştık. Kollarında dönüp ona dayandım. Bu beklenmedik temas iç çekmesine sebep oldu. Gözlerinin içine baktım. Sert gözler geri bakıyordu.

Ciddi bir şekilde, “Evet?” dedi.

“Benim durumum seni ilgilendirmez, James,” dedim. İsmi üzerine basa basa söyledim. İlk kullanışımı.

Bakışları sabitti. “Beni ilgilendirmesini amaçlıyorum.”

“Benimle çıkmak istemediğini söyledin.”

Göğüs geçirdi. “Bu doğru. Ama başka şeyler istiyorum. En azından seninle ne istediğim hakkında konuşabilmek istiyorum.”

“Konuş o zaman,” dedim.

“Konuşacağız. Sen ayıkken ve baş başa.”

Ona parmağımı salladım ve beni duyduğundan emin olmak için direkt suratına konuşmadan önce parmak uçlarıma kalktım. “O pek sadece konuşmaya benzemiyor.” Kelimelerim yuvarlanıyordu ve bu onun açıkça irkilmesine sebep oldu.

Sarhoşluğum onu çok rahatsız ediyordu, bunu görebiliyordum. Bu konuda ciddi bir sorunu vardı. Onun bu tutumunu kendi yararına kullanmak için sarhoş beynim sarhoş bir plan yapmaya başladı. Eğer sarhoşluktan hoşlanmıyorsa, onu korkutup kaçırmak için gerçek bir sarhoş gibi davranabilirdim. Kafamı sallayıp döndüm. Tuvalete gittikten

hemen sonra onun koşarak uzaklaşmasına sebep olacak şeyler yapacaktım.

Tuvalete gittim. Bu işi başarıyla ve sorunsuz tamamlamış olmaktan duyduğum gurur ne kadar sarhoş olduğumun kanıtıydı.

Melissa heyecanla tuvalete daldığında ellerimi yıkıyordum. “O göz kamaştırıcı adam da kim?” diye sordu, nefes nefese. Etrafta hoşlandığı bir adam yokken onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Tabii, bunun tek sebebi şu anda hoşlandığı bir adamdan bahsediyor olmasıydı.

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu. “Kendisi Bay Güzel olur,” dedim. Umursamaz bir şekilde konuşmaya çalışmışım, fakat kelimeler yuvarlanmıştı ve bir sarhoş gibi konuşmuştum.

Bana başka bir soru sormasına fırsat vermeden oradan çıktım. James ben onun yerini tayin edene kadar çoktan koluma girmişti. “Hiç aynada yüzüne bakamayacak kadar sarhoş oldun mu?” diye sordum. Ciddi bir soruydu, gerçekten o kadar sarhoştum. Ama o bana bakmakla yetindi.

“Bana cevap ver, James,” diyerek ona emir vermeye çalıştım.

Direkt, “Hayır,” dedi.

Ona, “Benimle dans et,” dedim. “Pis sarhoş” harekâtının vakti gelmişti. Sarhoşlardan hoşlanmıyordu; ona gerçek bir sarhoş gösterecektim.

Kesin bir tavırla, “Hayır,” dedi.

“Peki. Biri benimle dans eder, izle ve gör.” Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda kolumu daha sıkı kavradı.

“Hayır, dans etmez. Eğer bu akşam illa dans edeceksen, tek başına dans edeceksin.”

Öfkeyle soludum. Bar alanına geri döndüğümüzde, içerde çok daha az insan olduğunu görünce bir an kafam karıştı.

“Herkes nereye gitti?” diye sordum. Kelimelerim iyice yuvarlanmaya başlamıştı ve önüne geçemiyordum. Ona baktım. Sadece omuz silkti. Çantamda cep telefonumu ararken, “O kadar geç mi oldu?” diye merak ettim. Kendi kendime, “Telefonum nerede?” diye söylendim.

“Barda bıraktın,” dedi. O tarafa doğru ani bir hareket yaptım. Beni durdurdu, telefonumu önümde sallayıp, “Senin için aldım,” dedi.

Pis pis bakarak elinden kaptım. Saati göstermesi için ön düğmesine basıp ekranına baktım. “Saat daha sekiz. İnsanlar neden gidiyo dersin? Bi şey mi oluyo? Kapatıyolar mı?”

Sorularıma sadece omuz silkerek cevap verdi. Elleri ceplerindeydi. Onu incelediğimde, birden ne kadar sıkkın ve mesafeli görüldüğünü fark ettim. Odama sağ salım döndüğümünden emin olmak için burada kaldığını söylediğini hatırladım. “Kalmak zorunda değilsin. Ben iyiyim.”

Aniden beni kendine doğru çekti. Gerildim ama sadece yanağımı göğsüne yasladı. Dudaklarını saçıma yaslayıp, “Beni çileden çıkarıyorsun,” dedi. Bu yorum yüzünden onu itmek istedim, fakat yerinden kımlıdatamadım. “Seni memnuniyetle odana bırakırım ama sen bu şekilde davranırken seni burada yalnız bırakmam.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Her zaman böyle davranıyor olabilirim,” dedim. Fakat gömleği sesimi bastırdı.

Üzerinde şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak tişört vardı. Birden yüzümü sürtmeye başlamıştım. Ne giydiğine bakmamış olduğumu fark ettim. Takım elbise değildi ve benim onu inceleme şansım bile olmamıştı.

Geri çekildim ve büyük bir merakla gündelik kıyafetine baktım. Üzerinde sol göğsünde ufak bir cep olan lacivert V-yaka bir tişört vardı. İçimden tam göğüs ucunun üzerinde, diye geçirdim. Tişörtü üzerine oturuyordu, biçimli kasları belirgindi ve yumuşacıktı.

Ellerimi üzerinde gezdirmeye başladım, beni durdurmadı. Günlük gri kumaş pantolon ve lacivert koşu ayakkabıları vardı. Tam anlamıyla enfes gözüküyordu.

“Yakın zamanda seni bağlayıp şu anda benimle oynadığın gibi, ben de seninle oynayacağım. Ve en azından bir gece boyunca salıverilme umudun olmayacak.” Sesi yumuşak ve içtendi. Söyledikleri anında durmama sebep oldu. Görünüşe göre onu kaçırmak konusunda pek başarılı değildim. Şimdilik.

Aklıma gelen fikirle parmaklarımı şıklattım. Kollarından tamamen kurtulduğumda ayaklarımın üzerinde daha sağlam duruyordum. İçmeye azıcık ara vermek dengesizliğimi azaltmıştı.

“Sana bir sürprizim var,” dedim ve yavaş yavaş Karaoke DJ’ine doğru yürüdüm.

İsteğimi yabancı adamın kulağına fısıldadım, o da başını tamam anlamında salladı ve James’e bir bakış attı.

Parmağımı dudaklarımın üzerine koyup, “Şşşş. Bay Güzel’e sürpriz yapacağım,” dedim. Minik sahneye tırmanırken James beni sabırla izledi. Şaşırtıcı bir şekilde sırada bekleyen kimse yoktu; böylece hemen sahneye çıkabilmiştim. Ben tuvalete gitmeden önce şarkı söylemeyi bekleyen insan sayısı neredeyse kapıdan dışarı taşıyordu. Şu andaysa bar hızla boşalıyordu.

Benim için hava hoştu. Bu korkunç gösteri Bay Caven-dish’e özeldi.

Kendimi tutamadım. S&M şarkısının ilk notaları çalmaya başladığında James’in gözlerinin büyüdüğünü görünce ben de kıkırdamaya başladım. Şarkının sözleri ekranda belirdiğinde kıkırdamamı şarkıyı söyleyebilecek kadar kontrol altına alabildim. Ona şuh bakışlar atıyor ve hatta hafiften dans ederek ritme ayak uyduruyordum. Şarkıdaki ufak bir

arada saçımı geriye atmak için eğildim bile. *Aman Tanrım*, o hareket neredeyse sahneden düşmeme sebep oluyordu.

Bu pervasız hareketimden sonra sanki gerçekten düşecek olursam beni tutabilmek için, sahneye yaklaştı.

Melissa gelip onunla konuşmaya başlayınca dikkatim dağıldı. *Ona bu kadar yakın durmak zorunda mıydı?* Görünüşe göre zorundaydı. Hatta vücudunu ona yasladı.

James'in bu durumdan pek bir şikâyeti varmışa benzermiyordu, artık beni izlemekten çok onunla muhabbet ediyordu. Yeni tanışmış iki insan için fazla ciddi bir konuşmaydı. *Yoksa birbirlerini tanıyorlar mıydı?*

Bu kadarı yeter, dedim. Neler olduğunu öğrenecektim.

Sahneden indiğimde şarkı bitmemişti bile.

Onlara yaklaşırken James bana hafifçe gülümsedi. Melissa artık ona değmiyordu, fakat hâlâ gereğinden fazla yakın duruyordu.

“Sürpriz için teşekkür ederim, Bianca. Bunu hayatım boyunca unutmayacağım.” Samimi ve keyifli görünüyordu. *Kahretsin*. Amacım bu değildi.

Birden, “Birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordum.

James şaşırmışa benziyordu. “Yeni tanıştık. Birlikte çalışmıyor musunuz?”

Anlamalı anlamalı, “Peki, ne hakkında konuşuyordunuz?” dedim.

“Bana sizin iyi arkadaş olduğunuzu söyledi. Ona seni soruyordum.”

Melissa'ya baktım. Biraz bozulmuş görünüyordu ama yılmamıştı. Eğer James'in kaç para ettiğini bilseydi, ona *gerçekten* yılışıyor olurdu.

Aklımdan söylemek geçti. Böylece mevcut durum kendiliğinden çözülebilirdi. İrdelemek istemediğim sebeplerle bu fikirden anında vazgeçtim.

Melissa kısa bir süre beni inceledi, sonra birden suratı aydınlandı. Elimi yakaladı, yine fıkır fıkır olmuştu. Şefkatle, “Haydi, fıstık,” dedi ve beni DJ’ye doğru götürdü.

Bölüm 6

BAY SAPIK

Ne yapmaya çalıştığını fazla merak etmek zorunda kalmadım. Kısa bir süre içinde, “Back That Thing Up” şarkısının bir versiyonuna düet yapıyorduk.

Ben bir yandan şaşkınlıkla Melissa’yı izlerken bir yandan da müstehcen olan sözleri söylemeye çalışıyordum. O çoktan izleyicilere arkasını dönmüş, etkileyici bir şekilde kalçalarını sallıyordu.

Benim göğüslerim onunkilerden daha büyüktü ve onunkilerin aksine doğaldı ama kalçaları benimkilerden çokook daha dolgundu. Ve itiraf etmeliyim çok da güzel kalçalardı. Ve bunun kesinlikle farkındaydı.

Neredeyse yere kadar çömelirken kalabalığa omzunun üzerinden gülücükler atıyordu. Evet, o kalçaları geri vitesle takmıştı.

Stephan’la göz göze geldiğimizde ben şarkının “geri vitesle taktığında bana babacık de” kısmını söylüyordum. Tuvaletten çıktığımızdan beri barda Melvin’le koyu bir sohbet içindeydi ve şimdi bulunduğu yeri terk etmişti.

Ah, kahretsin. Maskaralıklarımın sohbetlerini bölmüş-tüm. Sonunda Melvin'e çıkma teklif etme olanağı bulmuştu ve ben onun dikkatini dağıtmıştım. Anında suçluluk duydum.

Gözlerini kocaman açmış beni uyarıyordu. Beni sırtında eve taşımaya kalkabileceğini sezebiliyordum. "Pis sarhoş" harekâtını onaylamayacağından emindim. Kendimi utandırmama izin vermeyecek kadar uzun zamandır bana koruyucu ağabeylik yapıyordu.

Direkt gelip beni sahneden indirmeye çalışmayınca rahatladım. Fakat onun James'le ciddi bir şekilde konuştuğunu görünce bu histen eser kalmadı. James de dikkatle onu dinliyor ve başıyla onaylıyordu.

Şarkı hızlanınca, sözlerin yazdığı ekrana odaklandım. Söyleyemediğim n'yle⁴ başlayan kelimeleri "fıstık" olarak değiştiriyordum. Bence bu düzenleme şarkıya cuk oturmuştu, şarkı biterken bu buluşum için kendimi tebrik ettim.

Şarkının sonunda Melissa gülererek bana sarıldı. Kalçasını sallamaktan nefessiz kalmıştı. Birden beni sevmeye mi başlamıştı? Yoksa bu James için oynanan bir oyun muydu? Melissa'yı tanıdığım kadarıyla ikinci seçenek daha olasıydı ama o an pek de umurumda değildi.

Ciddiyetle konuşan iki uzun boylu adama yaklaştım. Benim hakkımda konuştuklarından neredeyse emindim.

James'in gözleri kocaman açılmıştı. Bir şeye çok şaşır-mışa benziyordu.

Stephan'a doğru yürüyüp omuz attım. Kızgın bir şekilde, "Ona ne anlatıyorsun?" dedim. "Bara geri dön Stephan, ben iyiyim."

Stephan bana doğru eğildi. Canı sıkılmışa benziyordu, birden dikkat kesildim. Bu ikisine neler oluyordu?

Bana sarılıp kulağıma eğildi. "Lütfen bana kızma. Karış-

⁴ "nigga" zenci anlamına gelen aşağılayıcı bir kelime. (ç.n.)

mamam gerektiğini biliyorum ama nasıl bir adam olduğunu anlamam gerekiyordu. Sana iyi davranacağını düşünüyorum. Ve eğer davranmazsa, milyarder kışını tekmeleyeceğimi söyledim.”

Burnumu kırıştırıp, “Bu yüzden sana kızacağımı mı düşündün?” diye sordum.

Can sıkıntısı geçmişe benzemiyordu, demek ki sorun bu değildi. Gözümün içine bakamıyordu ve hafiften titriyordu. Ona kızgın olmamdan hoşlanmazdı. İnsanların ona sinirli olmasıyla pek baş edemezdi ve özellikle benim sinirli olmamla. Bunun temeli küçükken yaşadığı bazı korkunç olaylara dayanıyordu. Senelerdir sahip olduğu tek aile bendim, o yüzden benim kızdırmaktan korkardı. Eğer beni yeterince kızdırırsa ailesi gibi benim de onu terk edeceğime dair yersiz bir korkusu vardı. Ona defalarca böyle bir şeyin mümkün olmadığını söylememe rağmen hâlâ her türlü anlaşmazlıktan çekiniyordu.

Başını iki yana doğru sallıyordu ve gözlerinde beni ürüten bir panik gördüm. Bu beni bayağı ayılttı. “Ne oldu?” diye sordum.

Kulağıma, “Ona bakire olduğunu söyledim,” diye fısıldadı. Kasıldım. “Senin canını yakmasını istemedim. Ya da... davranışların yüzünden senin hakkında yanlış bir izlenime kapılmasını. Lütfen kızma.”

Engel olamadım; anında sinirlendim. İtip, parmağımı ona doğrulttum. “Yerine. Dön.”

Çok iyi bir “Charlie Brown yürüyüşü” taklidi yaparak Melvin’in yanına döndü. Büyük olasılıkla bütün gecesini mahvetmişim, fakat bu kadar özel bir bilgiyi paylaşma hakkı yoktu. Özellikle Bay Güzel’le.

Öfkeyle James’e döndüm. “İşin bitti mi? Artık bunun olmayacağını biliyorsun. Bekâretim senin gibi birinin koşarak kaçması için yeterli bir sebep olmalı.” Konuşurken

fark ettim, *Belki de Stephan bu garip probleme benimkinden daha iyi bir çözüm bulmuştur.*

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi çoktan silinmişti. Suratı özellikle boş bakıyordu. Fakat o boşluk gözlerine ulaşmayı becerememişti. Bakışları her zamanki gibi keskindi. “Gel buraya,” dedi.

Aramızda birkaç metre uzaklık vardı. Ona karşı koymak aklıma gelene kadar arayı kapatmıştım bile. Saçlarımı büyük bir dikkatle avuçladı ve hafifçe geriye çekti. Kulağıma eğildi. “Seni mahvedeceğim,” dedi. “İlk yattığın adam olacağım ve seni öyle güzel becereceğim ki son yattığın adam da ben olacağım.” Bu kaba fısıltıyla bütün bedenim ürperdi.

Alnım endişeyle kırıştı. Acaba bakire olduğumu Stephan ona söylemeden önce hissetmiş miydi? Bu yüzden mi peşime düşmüştü? Garip bir fetişi mi vardı? “Demek bakireleri tercih ediyorsun,” diye geri fısıldadım.

Şaşkınlıkla kaşları kalktı. “Şimdiye kadar bir bakireyle birlikte olmadım, yani, hayır. Ama hoşuma gitmediğini söyleyemem. Hatta, senin ilkin olacağım için çok mutluyum.”

Ona çok fazla varsayımda bulunduğunu anlatmakla uğraşmadım bile. Birden üzerime bir yorgunluk çökmüştü. Sızımama sebep olabilecek bir yorgunluk. Ve sabahki uçağa hazırlanmak için beşte kalkmamız gerekiyordu. “Ben gitmeye hazırım,” dedim. Yüzü anında aydınlandı.

“Güzel. Gidip Stephan’a söyleyelim.”

Yaklaşırken Stephan yüzüme bakmadı bile.

James, Stephan’a, “Bianca, gitmek istiyor,” dedi. “Onu odasına bırakırım. Alarımını kaç kurayım?” Yine aynısını yapıyordu, benim önümde benim hakkımda konuşuyordu.

Stephan’la aynı anda, “Beş,” dedik. İki adam da başlarını hafifçe eğerek birbirlerine saygıyla veda ettiler, Stephan bana bakmadı bile.

Eğer bağışlandığını söylemezsem bütün gece kaygılanacağımı bildiğim için, ona doğru gidip alnından öptüm.

“Sana kızgın değilim,” dedim ve söylediğimin doğru olduğunu fark edince şaşırdım. Haksızdı ama sadece beni korumaya çalışmıştı. Beni korumak senelerdir gerçekleştirdiği ve çok ciddiye aldığı bir görevdi.

Hafifçe burnunu çekti, kucağına bakıyordu; yanağından süzülen gözyaşını görünce çok şaşırdım.

“Teşekkür ederim.” Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. Hiç ağlamazdı ama o kadar rahatlamıştı ki ağlıyordu. Kızgınlığım onu bu kadar çok etkiliyordu.

“Lütfen yapma,” dedim. Onu böyle görmeye dayanamıyordum.

Kafasını kaldırdı, daha iyi gözüktüyordu. “Ben iyiyim. Gerçekten. Git uyu. Sabah görüşürüz.”

Gülümseyip el salladı. Ben de gülümsedim ve çıktık.

James otele yürürken kolumu tuttu. Kolumun arkasını tam dirseğin üzerinden sıkıca kavramıştı. O nokta hoşuna gitmişe benziyordu. “Stephan’la uzun uzun konuştuk. Senin sarhoşluğundan yararlanmayacağımı biliyor.” James kendini bana açıklama yapmak zorunda hissetmişti. “Eğer gerçeği bilmeseydim, senin ağabeyin olduğunu düşünürdüm,” diye devam etti, “Ne kadar zamandır yakın arkadaşsınız?”

Ona yan yan baktım. Ağzımdan laf almaya çalışıyordu, farkındaydım. Oyununa gelmeyecektim. Hele ki ben onun hakkında hiçbir şey bilmezken.

Detay vermeden, “Uzun zamandır,” dedim. Alabileceği en iyi cevap buydu. Oldukça ayılmıştım, istemsizce verilecek bilgiler gemisini çoktan kaçırmıştı. Başka bir şansı da olmayacaktı, çünkü bir daha asla içmeyecektim. Daha tam ayılmamış olmama rağmen, bu gece sergilediğim davranışlardan çoktan utanmaya başlamıştım.

Otoriter bir tonla, “Doğum kontrol hapı kullanmaya başlaman gerekiyor,” diyerek konuyu değiştirdi.

Ona tekrar yan yan baktım. Bu bakış neredeyse ters ters bakma kategorisine giriyordu. Sertçe, “Benim bedenim, benim kararım,” dedim.

“Seninle sevişirken, bu karar beni de etkileyecek. Ve hemen başlaman gerekiyor. Hapların işe yaramaya başlaması haftalar, hatta aylar alabiliyor.”

Artık ters ters bakmaya başlamıştım. “Bilgin olsun diye söylüyorum, zaten doğum kontrol hapı kullanıyorum. Âdet dönemlerim ağır geçiyordu, hap sayesinde hafiflediler. Hatta ergenliğimden beri kullanıyorum... kişisel sebepler yüzünden.” Ona asla söylemeyeceğim sebepler yüzünden. Mesela Stephan’la terk edilmiş bir binada başka evsizlerle yaşamış olduğumuz dönemde tecavüze uğrayıp hamile kalmaktan ölesiye korktuğum gibi. O korku yüzünden uyuyamazdım. Ücretsiz sağlık ocağına yaptığım ufak bir ziyaret gönlümü oldukça rahatlatmıştı. En azından hamilelik konusunda. “Ama ölçüyü aşıyorsun. Seninle sevişmeyi kabul etmiş değilim.”

“Ne tür kişisel sebepler?” diye sordu. Tabii ki konuşmak istemediğim noktaya odaklanacaktı.

“O sebeplerin özel kalmasını tercih ediyorum,” diyerek, dil çıkardım.

“İnsanı çileden çıkarırsın,” dedi ve uyarı niteliğinde kolumu sıktı.

“Ben de seni özel hayatın hakkında sorguya çekeyim, bakalım hoşuna gidecek mi?” diye karşılık verdim.

“Dene bakalım. Böyle bir bilgi değiş tokuşu benim yararına olabilir.”

Bunu duyunca sustum.

Otele sessizce girdik. Resepsiyonda çalışan kıza başımla ufak bir selam verdim. Adı Sarah’ydı ve Stephan’la beni

tanıyordu. Hatta birkaç kere hep beraber dışarıya çıkmıştık. Bana şaşkın gözlerle baktı. Büyük olasılıkla birçok insan gibi o da Stephan'ın erkek arkadaşım olduğunu düşünüyordu.

Durmadan, "Selam, Sarah," diye seslendim.

O da, "Selam, Bianca," dedi.

Asansörün kapısı arkamızdan kapanırken James, "Buranın güvenliği çok kötü," dedi. Memnuniyetsizlikle kafasını iki yana sallıyordu.

Kıkırdadım. "Ne bekliyordun? Manhattan'ın göbeğinde bir ekip oteli. Güvenlik kötü değil, güvenlik yok." Daha çok kıkırdadım. Zenginler komik oluyordu.

Yine aynı memnuniyetsizlikle, "Korkunç bir şey bu. Buraya her isteyen girebilir," dedi.

Ben kıkırdamaya devam ettim. "O noktada kilitler ve polis devreye giriyor. Burası o kadar da kötü değil, Stephan'la benim kaldığımız bazı yerleri görmeliydin!" *Kahretsin*. Son cümleyi sesli söylemek istememiştim.

Dikkatli gözlerle yüzümü inceledi. "Nerede? Ne demek istiyorsun? O yerlerde hâlâ kalıyor musun?"

Konuyu geçiştirmek için omuz silktim. "Pek değil. Herhâlde bu ekip olarak kaldığımız oteller arasında güvenliği en az olandır." Bu düşünce tekrar kıkırdamaya başlamama sebep oldu.

Anahtar kartı için elini uzattı, itiraz etmeden verdim.

"Şehre geldiğinde daha güvenli bir yerde kalmanı tercih ederim. Ben ayarlarım," dediğinde çok şaşırdım.

Kafamı sallayarak, kesin bir şekilde, "Hayır. Hayır. Hayır," dedim. "Aramızda ne var zannediyorsun bilmiyorum ama hayatımı kontrol edemezsin. O senaryodan hemen vazgeç."

İfadesi sertleşti, "Ayıldığında konuşuruz."

Deli olduğuna karar verdim. "İstedığın kadar konuşabilirsin. Öyle bir şey olmayacak."

Odaya girerken, yan odaya açılan açık kapıyı gördü. Sanki arama yapma hakkı varmış gibi kapıdan geçip yan odaya girerken bana meraklı gözlerle baktı.

Yan odadan, “Stephan’ın odası mı?” diye seslendi.

“Evet,” dedim.

Geri döndü ve bana sormadan aradaki kapıyı kapattı ve kilitledi. Ben de gidip yatağa uzanıp gözlerimi kapattım.

Çantama doğru uzanıp, kendi kendime, “Alarm kurmam lazım,” dedim. Çantam kapıyla yatak arasında bir yerlerdeydi.

James, “Ben hallederim,” dedi ve odanın içinde hareket ettiğini duydum.

Telefonumun şarja takıldığı anlamına gelen bip sesini duydum.

Gözlerim kapalı, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Artık gidebilirsin. Vaktinde uyanırım. Şimdiye kadar işe hiç geç kalmadım, yarın da kalmam. Başım dönmeyi kestiği anda uyuyacağım.”

Cevap vermedi, odanın içinde hareket ediyordu. Banyoya girdi ve hemen çıktı. Yatakta yanıma oturdu. Yüzümde makyaj çıkarıcı mendilin serinliğini hissettim ve kokusunu duydum.

Ne yapıyor? Nazikçe bütün yüzümü sildi, hatta maskarayı çıkarmak için kirpiklerimi bile sildi.

Kendi kendine, “Yüzünde neredeyse hiç makyaj yok,” dedi, “çok güzel bir cildin var.” O kadar şeker bir laf etmişti ki kendimi tutamayıp güldüm.

“Diyene bak, Bay Güzel,” dedim.

Eğilip burnumun ucunu öptü, “Belki ben de sana Bayan Güzel demeliyim.”

Kalktığını hissettim, sonra hemen geri geldi. Şortumun düğmesinde elini hissettiğim anda gözlerim açıldı ve elle-

rimle onu durdurdum. Sadece banyonun ışığı açıktı ama si-
lütini seçebiliyordum.

Yavaşça, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Ellerimi itip, hızlı bir hareketle düğmelerimi açıp şortu-
mu çıkardı.

Basitçe, “Sana bakıyorum. Sana da, Stephan’a da söz
verdim. Şu anda yatma hazırlığını yapmana yardım ediyor-
um. Ve eğer bu gece içtiğin zehri kusmaya başlarsan seni
banyoya götürüp saçını tutacağım. Kıpırdanma. Kıpırdan-
mayı kesersen üstünü daha kolay değiştiririm.”

Söz dinleyip kıpırdanmayı kestim, o da kıyafetlerimi
çıkarıp, gecelik niyetine getirdiğim ince pamuklu elbiseyi
giydirdi.

Sütyenimi büyük bir ustalıkla çıkardı, sırtım ve omuz-
larım dışında hiçbir yere dokunmadı. Bütün bunları beni
hırpalamadan, nazıkçe yaptı. Çok etkileyiciydi. Ve hatta
özenle şortumu katladı ve bluzumu astı; sanki bunları her
gün yapıyordu. Beni nazıkçe yatağa soktu.

Ne acayip bir milyarder, diye düşündüm.

İşi bitince, gelip tepemde dikildi. Elleri ceplerinde, bana
bakıyordu; sanki ne yapması gerektiğinden emin değildi.

“Eğer güvenlik eksikliği senin için sorun olmayacaksa,
burada uyuyabilirsin.” O konuda onunla dalga geçmeden
duramadım.

Derin bir nefes aldı. “Sadece iç çamaşırla uyumam
seni rahatsız eder mi? Daha rahat ediyorum ve söz veriyor-
um başka bir amacım yok. En azından bu gece yok.”

Rahatsız olmak mı? Vücudunu görmeye can atıyordum.
Her yerinin bronzlaşmış olup olmadığını merak ediyordum.

Soluk soluğa, “Peki,” dedim.

Bunu duyunca hızla ayakkabılarını, çoraplarını, göm-
leğini ve pantolonunu çıkardı. Gözümü ondan ayırmadan

izledim, içimden keşke ışıklar açık olsaydı diye geçiriyordum. Yatağın öbür tarafına, örtülerin üstüne yattı, ve “Haydi uyu,” dedi.

Uyuya kalmadan hemen önce, “Her yerin bronz mu?” diye sordum, eğer cevap verseyse duymadım.

Bölüm 7

BAY HUYSUZ

Alarmin sesiyle derin bir uykudan uyandım. Uykum hiç bu kadar derin olmazdı, o yüzden böyle bir uykudan uyanmaya da alışık değildim. Şakaklarımda hissettiğim zonklama bunun zor bir sabah olacağına işaretti.

Saat sabah beşi gösteriyordu, fakat bedenim hâlâ saati gece iki zannediyordu. Saat farklılığına alışmak için yirmi dört saat hiçbir zaman yeterli olmazdı.

James'in gitmiş olduğunu görünce şaşırmadım ama nedense biraz hayal kırıklığına uğradım.

Artık vücudumda alkol de olmadığına göre, başımın belada olduğu kesindi. O sapık adamdan hoşlanmaya başlamıştım.

Doğruca duşa girdim, saçımı tepemde toplayıp ıslatmaya özen gösterdim. Saçımı yıkarsam kurutmaya vaktim olmazdı.

İş için giyinme vakti gelene kadar giyerim diye düşünerek, hafif nemli vücuduma yine pamuklu elbisemi geçirdim. Stephan'la arada kapısı olan bitişik odalarda kalmaya

o kadar alışmıştım ki hazırlanırken makul derecede giyinik olmak alışkanlık hâline gelmişti.

Banyonun kapısı hafifçe aralıktı, o yüzden otel odasının kapısının açılıp kapandığını duyunca korkudan dondum. Aralıktan bakıp James'i görünce hem rahatlamış hem de şaşırmıştım.

Kendiliğinden banyoya yanıma geldi. Stephan bile benimle bu kadar rahat davranmazdı, o yüzden James'in büyük bir rahatlıkla banyoya yanıma girmesine hazırlıksızdım.

Bana bir bardak kahve ve iki hap uzattı. Tezgâhın üstüne iki şişe su koydu.

"Haplar akşamdan kalmaya iyi gelir," dedi. "Ve suyun da yardımı olur. Alkol insanı susuz bırakır."

Hapları içtim, aynı anda neredeyse bir şişe suyu da mideye indirdim. Kahveden de büyük bir yudum aldıktan sonra kendimi tekrar insan gibi hissetmeye başlamıştım.

Üstünü değiştirmiş olduğunu fark ettim. Üzerinde takım elbise vardı ve dinlenmiş gözüküyordu.

"Evine mi gittin?" Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum ama ağırlıklı olarak New York'ta yaşadığını biliyordum. Gözlerim kusursuz takım elbisesindeydi. Bugünkü açık griydi ve gömleği ve kravatı maviydi. Onu kıyafetsiz görme fırsatım olmamıştı. *Kahretsin.*

Aynada yansımasına bakarken, gözlerini gördüm. İkimiz de aynaya dönüktük ve o güzelim turkuaz gözleri vücuduma o kadar büyük bir dikkatle bakıyordu ki nereye baktığını merak ettim.

Üzerimdeki ince elbise, vücudumun hâlâ hafif ıslak olmasının da yardımıyla içimi gösteriyordu. Afallamış bir şekilde, çıplak olsam da olurmuş diye düşündüm.

Büyük bir iştahla beni izliyordu, sanki hayatı boyunca

bu kadar nefis bir şey görmemişti. Bu bakışlara sebep olmak baş döndürücüydü.

Gözlerini göğsümden ayırmadan arkama geçti. Göğüslerim birden ağırlaştı; onlara dokunmasını o kadar çok istiyordum ki.

İstemsizce omuzlarımı hafifçe geriye doğru çektim, göğüslerim daha da önce çıktı, elbisemin ince kumaşına değen göğüs uçlarım net bir şekilde seçilebiliyorlardı. Resmen taşlaşmışlardı ve ben onlara bakarken giderek daha da sertleşiyorlardı.

“İşe geç kalmanı istemiyorum,” diye mırıldandı, “ama yapmam gereken bir şey var.”

Sırtıma yaslandı, heyecanının sertliğini kuyruk sokumunda hissediyordum. Sonunda göğüslerimi kavradı, sonunda ve ben ona daha da yaslanarak inledim. Onları sert bir şekilde ovuyordu, gözlerim kapandı.

“Bana bak,” diye çıkıştı, anında gözlerimi açtım, yoğun bakışlarına kendiminkilerle karşılık verdim.

Bana dokunmaya devam ederken neredeyse kendi kendine, “Bu geceliği sevdim,” dedi. “Bacaklarını biraz daha aç,” dediğinde bacaklarım hemen açıldılar; vücudum ve ağzı arasında benim daha vakıf olmadığım bir anlaşma var gibiydi.

Tek eli göğsümü ovmaya devam edip, göğüs ucumu tam da istediğim gibi çimdiklerken, diğer eli kaburgalarımı takip edip karnıma, oradan da bacaklarımın arasına indi.

Bu istilaya karşılık bacaklarım kendiliklerinden kapanmaya başladılar.

“Aç,” diye emretti ve açıldılar. “Vücudunun her milimine zevk vermek istiyorum, fakat şu anda sadece seni orgazma ulaştıracağım. Sana dokunmaya ihtiyacım var. Kafanı omzuma yasla.”

Hemen klitorisimi bulup baş parmağıyla ovmaya başladı, işaret ve orta parmağı girişime dokunuyorlardı.

Bana dokunduğunda birden derin bir nefes aldı. “Tanrım, ıslak bir bakire. Çok fenasın, Bianca.”

Yavaşça bir parmağını içime soktu ve ah çekti. İçerisi oldukça dardı. Arada kendi parmaklarımla mastürbasyon yapıyordum ama onun parmakları daha büyük, sert ve hünerliydi. Bana dokunmayı benden daha iyi biliyordu. Bu aslında ürkütücü bir durumdu, fakat düşüncelerim hızla tecrübe etmekte olduğum hislere odaklandı.

Bütün parmağını içime soktu ve okşamaya başladı, tam da yerini bulmuştu. Başparmağı klitorisimin üstünde daireler çizmeyi hiç kesmedi ve öbür eli hâlâ büyük bir hünerle hassas göğsümü ovuyordu. Aynı anda birkaç iş yapma konusunda üstüne yoktu.

Parmağı içimde hareket ettikçe, sırtımda hissettiğim heyecanının sertliği ve baskısı artıyordu. İçime bir parmak daha soktu ve çığlık atıp, ona sürtünmeye başladım.

Birden durdu. Emretti, “İste.” Ne demek istediğini hemen anladım.

Hiç tereddüt etmeden, “Lütfen,” dedim.

“Lütfen, Bay Cavendish, orgazm olmak istiyorum, de.”

“Lütfen, Bay Cavendish, orgazm olmak istiyorum.”

Parmakları içimde hareket ederken, göğüs ucumu çok sert bir şekilde çimdikledi. Ne olduğunu daha anlayamadan, birkaç saniye içinde orgazma ulaştım.

Orgazmın bu kadar hızlı bir patlama şeklinde olabileceğini ya da bu kadar güçlü olabileceğini bilmiyordum. Bir an için kendimden geçtiğimi zannettim.

Kendime gelirken ikimiz de nefes nefeseydik. Parmaklarımı içimden çıkarırken aynada göz göze geldik. Büyülenmiş bir şekilde, parmaklarını ağızına götürüp yalamasını izledim.

Onları yaladıktan sonra çenemi tutup kendine çevirdi ve beni derin derin öptü. “Hayatımda gördüğüm en mükemmel yaratıksın,” dedi.

Hâlâ sert olan penisine dokunmaya çalıştım. Ne yapmaya çalıştığımı anlayıp elimi tuttu. “Vakit yok. Hazırlan.” Sanki birden sinirlenmişti.

Belli ki durumla ilgili canı sıkılmıştı ve huysuzluk yapıyordu.

Erkeklerin takım elbiselerini taklit eden, küçük bir kravatı dahi olan takımımı rekor sürede giydim.

James bir an bile yanımdan ayrılmayarak beni izledi. Bundan rahatsız olamayacak kadar çok acelem vardı.

Ciddiyetle, “Bu hayatımda gördüğüm en seksi hostes kıyafeti. Kesinlikle yasaklanmalı. O kravat bozuntusunu da sana yasak şeyler yaparken kullanacağım,” dedi. Sadece güldüm.

“Saçımı ve makyajımı arabada yapabilirim. Stephan yardım eder.” Alt dudağımı yaladım ve hâlâ görünür bir şekilde sert olan ereksiyonunu göstererek, “On dakikam daha var. Senin için yapabileceğim bir şeyler olmalı. Seni tatmin etmemiş olmak istemiyorum,” dedim.

Gülümsedi, acı dolu bir gülümsemeydi. “Muhteşemsin. Ama bu sabah olmaz. Kendimi içine gömene kadar orgazm olmak istemiyorum. Mümkünse günlerce.”

Tekrar dudaklarımı yalayarak ona doğru yaklaştım. Birdenbire önünde diz çöktüm.

“Kendini başka bir yerime gömebilirsin.” Sesim şuh çıkıyordu.

Yüzüm kasıklarından sadece birkaç santim ötedeydi ama ona dokunma isteğimi bastırıp, gözlerimi yukarı kaldırmış ona bakıyordum.

Sertçe saçımı kavradı. Titrek bir sesle, “Bunu daha önce yaptın mı?” diye sordu.

Tekrar dudaklarımı yalayıp hayır diye başımı salladım. “Dedim ya, kimseyle çıkmıyorum. Bunların hiçbirisini yapmıyorum. Şimdi neden böyle davranıyorum bilmiyorum ama fikrimi değiştirmeden teklifimi kabul etsen iyi edersin.”

O kadar büyük bir hızla pantolonun düğmelerini açıp penisini çıkardı ki gözlerimi kırptırdım. Muh.te.şem.di. Ve hemen dibimdeydi.

Onu ağzıma alıp emmeye başlamak hiç zor olmadı. Tersine, şimdiye kadar hiçbir şeyi yapmayı bu kadar çok istemiştim. Ama ucundan ötesini ağzıma sığdıramıyordum.

“Dibinde ellerini kullan,” dedi ve nasıl yapılacağını gösterdi. Ellerimi kayganlaştırmak için, az önce ağzımla penisinin ucuna ve gövdesine yaydığım ıslaklığı kullandı. Yapmamı istediği döndürme hareketini gösterdi.

Emretti, “Daha sert.”

“Dudaklarını dişlerinin üzerine çek ve daha sert em.” Derin bir nefes aldı. “Evet, mükemmel, Bianca.”

Birkaç dakika sonra, “Geliyorum,” diye beni uyardı. İki eliyle sıkıca saçımı tutuyordu. “Eğer ağzına boşalmamı istemiyorsan geri çekil.” Sesi arzudan titriyordu ve muhteşemdi. Bu hissin, bu işin tiryakisi olabilirdim. Geri çekilmek yerine, daha sert emdim ve onun sıcaklığını boğazımda hissedince yuttum.

Beni kendisine doğru çekip, öptü. Elleri saçlarımı kavramıştı, hatta canımı acıtiyordu ama o anın heyecanıyla çok hoşuma gitti.

En sonunda beni bırakıp saate baktı. “Geç kaldın. Sonra konuşuruz. Başını derde sokmak istemiyorum. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Sadece başımla onaylayıp acele etmeye başladım.

Çantalarımı ve kahvemın kalan yarısını kapıp veda etmeden çıktım. Açıkçası ne diyeceğimi de bilmiyordum.

Daha önce kimseyle bu kadar samimi olmamıştım ve Bay (Güzel'e telefon numaramı bile vermeye razı olmamıştım.

Sanki onun yörüngesine girdiğim anda başka birisine dönüşüyordum. Kontrolü ele geçiriyordu. Ona karşı koyamıyordum. Bana dokunduğu zaman bütün kontrolü kaybediyordum ve dizginlerimi ele geçiriyordu. Kendini bırakmak o kadar güzel bir duyguydu ki - hatta çok daha iyiydi - mükemmel bir duyguydu; bu duyguya nasıl karşı koyacağımı bilmiyordum.

Bölüm 8

BAY TAKİPÇİ

Beş dakika geç aşağı indiğimde, sadece Stephan'ın gelmiş olduğunu görünce rahatladım.

Daha önce hiç geç kalmamıştım, beş dakika bile ama geç kalmış olmam bugün sorun olmayacaktı. Eğer ekibin hareket etmesi gecikirse, bu benim değil, son gelenin suçu olacaktı.

Stephan beni görünce belli belirsiz gülümsedi. “Günaydın, Buttercup.”

“Günaydın. Gecenin devamı nasıldı?” diye sordum. Güzel bir gece geçirmiş olmasını umuyordum.

Sırıtıp, “Süperdi. Çıkışta Melvin'in evine gidip saatlerce konuştuk. Ağırdan almaya karar verdik ama artık birbirimizin ne istediğini biliyoruz,” dedi.

Ben de sııttım, “Çok sevindim. Bir süre daha New York'a uçmaya devam edeceğiz galiba?”

İç geçirdi ve “Umarım. Ee, Bay Güzel'le neler oldu?” diye sordu. “Dün gecedен sonra beklediğimden daha keyifli

gözüküyorsun. Demek ki sözünü tutup, gerçek bir beyefendi gibi davrandı?” dedi. Son cümlesi bir soru cümlesiydi.

Başımla onayladım, “Evet, dün gece tam bir centilmen-di. Hatta, çok tatlıydı. Makyajımı bile temizledi. Bu sabah da bana kahve ve aspirin getirdi.”

Arkamda bir şeye baktığımı fark ettim, ekipten birisinin geldiğini düşünerek döndüm. Gelenin James olduğuna şaşırمامam gerekirdi. Sonuçta onu odamda bırakıp çıkmış-tım. Elbette, lobiden geçecekti. Ama yine de yaptığım o şeyden hemen sonra onunla karşılaşmak beni şaşırtmıştı.

Gözlerim istemsizce az önce özel ilgi gösterdiğim bölgeye doğru kaydı. Alt dudağımı yaladım. Bana doğru yürürken, mavi gözleri parlıyordu.

Stephan’ı selamladı, birbirlerine günaydın dediler. James sahiplenici bir tavırla elini enseme koydu. Gözlerim tekrar vücudunun güneyine kaydı. Ensemi daha sıkı kavrayınca gözlerimi yüzüne kaldırdım.

“Buttercup’ımız ele avuca sığmıyor, Stephan,” dedi.

Stephan gülerek, “Evet, öyledir,” dedi.

James kulağıma, “Mükemmel bir avuç dolusu,” diye mırıldandı.

Stephan onu duydu ve daha yüksek sesle gülmeye başladı. “O kadarını bilemem ama sana güveniyorum.”

James, “Beni kapıya kadar geçirir misin?” diye rica etti.

Kapıya ulaştığımızda boynumdaki elini çekti. “Seni yatağıma bağlayıp kızlığını alacağım. Başka hiçbir şey düşünemiyorum. Seni ne zaman görebilirim?”

Yutkundum. “Emin değilim. Yarın on iki saat çalışıyorum. Washington’a gidip geleceğiz.”

“Peki ya bugün?”

Gözlerimi kırıştıtırarak, “Las Vegas’a dönüyorum,” dedim.

Bu bilgi yeterliymiş gibi kafasını sallayıp gitti.

Ekip toplanmaya başladı. Önce Brenda geldi, on dakika geç kalmıştı. Ondan birkaç dakika sonra Melissa ve Jake geldi.

On dakika daha bekledikten sonra Stephan merkezi aradı.

Telefondakine, “Pilotlarımızın da bizimle aynı aracı kullanacağını teyit etmek için aramıştım,” dedi. “Peki, teşekkür ederim.”

O telefonu kapatırken, pilotlarımız görüldü; doğru düzgün hazırlanamamışa benziyorlardı. Valizlerimizi çoktan araca yerleştirmiştik, o yüzden pilotlar kendi çantalarını yerleştirirken geri kalanımız arabaya bindik.

Havaalanının içinden aceleyle geçtik, bir gecikmeye sebep olmak istemiyorduk.

Ben araçta hafif makyaj yapmıştım, Stephanda saçımı güzelce örmüştü. Şoförümüz deli gibi manevralar yaparken benim örmem mümkün olmazdı. New York’a senelerdir geliyor olmama rağmen, New Yorkluların “araba kullanmak” dedikleri şeye bir türlü alışamamıştım.

Büyük bir hızla uçağa binmek için kullanılacak kapıya ulaştık. Kızgın bir yer görevlisi bize kapıyı açtı. Orta yaşlı, balık etli bir hanımdı ve sıkkın görünüyordu.

Bize, “Geç kaldınız,” diye kızdı. “Eğer kalkış gecikirse, sebebin uçuş ekibi olduğunu iletacağım.”

Stephan en etkileyici gülümsemesini takınıp, “Kalkışı geciktirmeyelim o zaman, canım. Yolcuları istediğin zaman bindirmeye başlayabilirsin. Bugün en iyi ekibimiz çalışıyor. Hazırlanmak için zamana ihtiyacımız yok,” dedi.

Stephan’ın bu yaklaşımı onu anında rahatlatmıştı, o da gülümsedi. “Bunu duyduğuma çok sevindim. Bazı uçuş ekiplerinin hazırlanması yarım saat sürüyor.”

Stephan kaptana anlamlı bir bakış atarak, “Biz öyle bir ekip değiliz, değil mi kaptan?” dedi. Bazı pilotların hazırlanması da uzun sürebiliyordu.

Kaptan Peter, neşeli bir şekilde onayladı, “Aynen dediği gibi; hemen hallederiz, sen yolcuları yolla.”

Bu riskli bir hareketti. En ufak bir mekanik sorunla karşılaşmamız durumunda, bir uçak dolusu yolcu uçakta bekleyecekti. Şansımızın yaver gitmesini umuyorduk. Ya bu riski göze alacaktık ya da geç kaldığımız için rapor edilecektik.

“Ben uçuş öncesi içecek servisini başlatırım, Jake kapıda yolcuları karşılasın, sen de galide sayım yap. Yemek firması çoktan gelip gitmiş. Umarım ihtiyacımız olan her şeyi bırakmışlardır.” Stephan bir yandan da içki trolleyinden bardak çıkarıyordu.

“Mimozaya⁵ ne dersin? Sabahları insanların hoşuna gidiyor, özellikle bu uçuşta. Hem yapımı da kolay, yirmi-bir yolcumuz olduğunu düşünürsek bu bize zaman kazandırır,” dedim.

Aranırken boş boş kafa salladı. Galide hiçbir şey bulamazdı, hâlâ neden denediğini anlamıyordum.

İçinde soğuk su şişeleri olan çekmeceyi açıp, “Sen bunları çıkar, ben de o sırada mimozaları hazırlarım,” dedim.

O tepsiyi çıkarırken, ben çoktan şampanya şişesini patlatmışım.

Yoğun bir sabah olacaktı. Hissedebiliyordum. Bana göre hava hoştu, çalışmayı seviyordum.

Birkaç dakika sonra döndüğünde, bir tepsi mimoza hazırdı. Tepsiyi alıp tekrar yolcu kabinine döndü.

İhtiyacımız olan bütün içecekler vardı. Yemekleri sayıp menüleri hazırlamaya başladım. Stephan’a dağıtması için menüleri verdim, o da bana içki siparişleri listesini uzattı. Tepside mimoza kalmamıştı.

“O menüleri de dağıttıktan sonra daha fazla yardıma ihtiyacım yok. Bir tepsi daha mimoza hazırlamama gerek var mı?”

⁵ Şampanya ve portakal suyundan yapılan bir kokteyl. (ç.n.)

“Hayır. Sayısını tam tutturmuşsun. Ve 2D’de seni bir sürpriz bekliyor Buttercup.” Kabine dönmeden önce bana pis pis sırttı.

İçki siparişlerini hazırlamaya çalışırken onu doğru düzgün dinlemedim. Zamanımız bu kadar kısıtlıyken, uçuş öncesi servisi zor olabiliyordu.

İçki siparişlerini hazırlayıp galiden çıktım. İçkileri arkadan öne doğru, Stephan’ın listesindeki sıraya göre servis ediyordum. Uçağa önce arka sıradakiler binmişlerdi herhâlde, kapı görevlileri, yolcuları nedendir bilinmez, bazen en arkada oturacak, bazen de en önde oturacak yolculardan başlayarak bindiriyorlardı.

Hızlıca servisimi yaptım. Ön sıralarda, gürültücü, şamatacı New Yorklular vardı. Sadece gülümsedim. Bir iki tanesi birbirlerine bağırarak spor tartışıyorlardı. Sorun çıkarabilecek ya da uyarılması gerekebilecek beş kişi saydım.

Beni fark ettikleri anda sessizleştiler.

İçkilerini verirken hepsi aç gözlerle beni izliyordu, sonra en gürültücü olanı, “Selam, tatlım. Seni görmek ne güzel,” dedi. Kibarca gülümsedim. Kırklarının sonlarında, koyu saçlı esmer tenli bir adamdı. Tam bir New Yorkluydu.

“Günaydın,” diyerek, diğer içkileri almak için galiye döndüm.

Bir iki içki daha yapmam gerekiyordu. Su ve mimoza servisi çoğu yolcu için yeterli olmuştu.

İkinci servisimi de yapıp, boş bardakları toplayarak geri döndüm. Sonra önden başlayarak ceketleri toplayıp, başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordum.

2D’de oturan adamı gördüğümde, soğukkanlılığımı bir an kaybedip olduğum yerde donakaldım. Onu daha önce fark etmemiş olmama şaşırdım. Bedenim onun burada olduğunu hissetmeliydi.

O koltukta onu son gördüğümde olduğundan daha hızlı

bir şekilde toparlandım. Umarım bu varlığına alıştığım anlamına geliyordu.

İçimden, *Onu her gördüğümde bu kadar etkilenemem,* diye geçirdim. Tabii ki bu boş bir hülyaydı.

Sakin bir şekilde, “Başka bir isteğiniz var mı, Bay Cavendish?” dedim. Stephan’dan bir şişe su almıştı. Sudan başka bir şey içtiğini görmemiştim. “Ceketinizi asmamı ister misiniz?”

Gergin gözükiyordu ama ceketini sessizce çıkardı. Birinci sınıftaki tek boş koltuk onun yanındakiydi, büyük olasılıkla bir nebze olsun yalnız kalabilmek için onu da satın almıştı.

Onunla tanıştığım charter uçuşunda CEO’muza genelde yolcu uçaklarını kullanmadığını söylemişti. *Neden kullansın ki?* Adamın kendi özel jet uçağı vardı. *Peki, neden bizimle bu kadar sık uçmaya başlamıştı?* Havayolumuzu ekonomik olarak desteklemek adına yaptığını düşündüm.

Koridorda ceketini çıkarırken dibimdeydi.

Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim. O kadar güzel kokuyordu ki ten kokusuna karışmış baharatlı parfüm kokusu...

Ceketini alırken alçak sesle, “Bu uçağa bineceğini neden söylemedin?” diye sordum.

“Son anda karar verdim. Bu sabaha kadar Las Vegas’ta bugün halletmem gereken bir iş olduğunu bilmiyordum,” diye cevap verdi. Sesi yumuşaktı, fakat yüz ifadesi hâlâ sert ve gergindi.

Bir an için onu inceledim, fakat işime dönmem gerekiyordu. Bay Güzel’in neler çevirdiğini anlamaya çalışacak zamanım yoktu.

Güvenlik demosundan önce boş bardakları toplamayı ve galiyi hazırlamayı ancak bitirdim. Demo sırasında özellikle James’e bakmayarak, her zamanki rahatlığımla demoyu tamamladım.

Emniyet kemerlerini kontrol ederken, New Yorklu grubun benim hakkımda terbiyesiz yorumlar yaptıklarını duydum. Onları duymazlıktan geldim. Olağan dışı bir durum değildi. Hatta bu uçuşta normal sayılırdı.

Cumartesi sabahıydı ve genelde bu uçuşta eski kafa New Yorklu erkekler bulunurdu. Vegas'a gidiyorlardı, birinci sınıfta uçmak için fazladan para ödemişlerdi ve eğlencenin uçakta başlamasını istiyorlardı. Sinir bozucu ve kabaydılar ama aynı zamanda JFK uçuşlarında sık rastlanan türden adamlardı.

James'in yanında durakladım. Yumruklarını sıkmıştı, gergin yüzü pencereye dönüktü. Keyfi kaçmıştı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı Bay Cavendish?" dedim, sessizce. Canının neden bu kadar sıkkın olduğunu anlayamıyordum.

Kafasını hafifçe salladı. Sonra aniden fikrini değiştirip, "Stephan'a vakti olduğuunda onunla konuşmak istediğimi söyle," dedi.

"Pekiiii," dedim, kafam karışmıştı.

Bölüm 9

BAY SİNİRLİ

Stephan benim yanıma oturmadan önce James’le ciddi gözüken kısa bir konuşma yapmıştı. Emniyet kemerlerimizi bağlarken, “Neler oluyor?” diye sordum.

Kafasını sallayıp camdan dışarı baktı.

Kaburgalarına dirsek attım.

Şaşkınlıkla, “Ah. Neden böyle davranıyorsun?” dedi.

İnanamadım, “Ben mi? Sana ne demeli? Ne çabuk Bay Güzel’in tarafına geçtin? Öyle adamlardan uzak durmama yardım etmen gerekirken, ona yardım ediyorsun. Şimdi de onunla ne konuştuğunu anlatmıyorsun.”

İç geçirdi. “Beşinci ve altıncı sırada oturan adamlarla alakalıydı. Hiç durmadan senin hakkında konuşuyorlarmış ve James bu durumdan hiç hoşnut değil. Üç bin metreye ulaştığımızda onları uyarmam gerekiyor.”

Birden sırttı. “Yoksa Bay Güzel yumruk atmaya başlayacak.”

Gözlerimi devirip James’e kızgın bir bakış attım. Hâlâ

pencereden bakıyordu, fakat gözleri donuk, yumrukları sıkılıydı. İyice sinirlenmişe benziyordu.

Stephan'a, "Her zamanki Vegas yolcuları," dedim. "Her hafta böyleleriyle karşılaşıyoruz. Kolaylıkla görmezden gelebiliyorum, durup dururken onları sinirlendirmenin ne anlamı var?"

Şimdi de Stephan kızmıştı, "Söylediklerini duymadın galiba. James'in anlattığına göre pek de hoş şeyler söylemiyorlar. Terbiyesizlik yapıyorlar ve diğer yolcuları rahatsız edecek küfürler kullanıyorlar. Bu durumla ilgilenmem lazım. Bir an önce yapsam iyi olur. James'e bak, kavga etmeye hazır görünüyor. Uçakta ciddi bir olay çıkmasındansa, bir iki ahmağı sinirlendirmeyi yeğlerim."

James'e baktım. Onu dikkatle inceledim. Gittikçe daha fazla sinirleniyordu.

Aniden gözleri parladı, bize baktı, elleri emniyet kemerindeydi, sanki kalkmaya hazırlanıyordu.

Stephan, "Kahretsin," dedi; telaşlanmıştı.

James kendini kontrol etmeyi başardı, emniyet kemerini bıraktı ve yumruğunu açtı. Gözlerini kapattı, dudakları oynuyordu.

"Ona kadar sayıyor," dedim aptal aptal. "Ne dediklerini duyabiliyor musun? Ben bir şey duymuyorum."

"Seslerini duyabiliyorum ama ne dediklerini seçemiyorum," dedi, dikkatle James'i izliyordu.

Stephan bayağı gerilmişti. Kavga etmekten nefret ettiğini biliyordum. Ayrıca seneler önce birkaç kere kavga ettiğini görmüştüm, bu konuda başarılıydı. Ne olursa olsun, kendini koruyabileceğini biliyordum. Ama bundan nefret edecekti. Şiddetin her türlüünden tiksiniyordu.

James birden gözlerini açtı, ateş püskürüyordu. Görünüşe göre ona kadar saymak işe yaramamıştı. Elleri tekrar emniyet kemerine uzandı ve dehşetle koltuğundan fırlayıp adamlara doğru yürüdü. Kavgaya hazır görünüyordu.

Stephan küfrederek yerinden kalktı. James'in arkasından koşarken, "Lütfen, burada bekle," dedi.

James, daha önce bana laf atmış olan adama eğilmiş, onunla konuşuyordu. Ne yüzlerini görebiliyordum ne de konuştuklarını duyabiliyordum.

Stephan başka bir adama işaret ediyordu, sesi yükselmişti ama motor sesi ve uzaklık yüzünden ne dediğini seçemiyordum. James'i yerine göndermeye çalışmamış olması garipti.

Lanet olsun. Büyük olasılıkla o da sinirlenmeye başlamıştı. Eğer Stephan yumruk atmaya başlarsa ciddi bir kavgaya çıkardı..

Stephan'ın bağırdığı adamın teslim olur gibi ellerini kaldırdığını gördüm. Bu Stephan'ı sakinleştirmişe benzemiyordu; James'in ilgilendiği adama döndü. Sesini duyamasam da, James'in hâlâ konuştuğunu varsayıyordum.

Stephan'ın sesi gittikçe yükselirken, o sessiz sessiz konuşuyordu.

"Ciddiyim. Eğer ağzınızdan tek bir kelime daha çıkarsa, uçağın rotasını değiştirip hemen inişe geçeriz ve orada sizi polislerle teslim ederim." Stephan bunu söyledikten sonra hızla yanıma gelip koltuğuna oturdu. James'i yerine döndürmeye çalışmamıştı bile.

Birkaç dakika daha süren bir gerginlikten sonra James doğrulup yerine döndü. Bana bakmadı, sadece oturdu, emniyet kemerini bağladı ve gözlerini kapattı.

O kadar rahatlamıştım ki utandım. Gerçekten fiziksel zarar vermek istemesine rağmen kendini kontrol edebildiğini görmeye ihtiyacım vardı. Onun hakkında ne kadar az bilgiye sahip olursam olayım, en azından kendine hâkim olabildiğini biliyordum.

Kontrolsüz şiddet ve saldırganlık çocukluğumun kâbuslarıydı ve James'te bunların olmadığını görmek beni nere-

deyse sevinçten ağlatacaktı. En azından korktuğum türden şiddete meyilli değildi. Senelerce terapi görmeme rağmen hâlâ korkuyordum.

Stephan’a, “Ne diyorlardı? Polis çağırmak istemene sebep olacak ne oldu?” diye sordum.

“Sana sonra anlatırım. Lütfen, sakinleşmek için zamana ihtiyacım var.” Yalvarır gibiydi, o yüzden üstelemedim. Eğer sonra anlatırım dediyse, anlatacağından emindim.

Üç bin km yüksekliğe ulaştığımızı belirten zil sesini duyar duymaz yerimden kalktım. Her zamanki rutinimi uygulamaya, kahvaltı servisini hazırlamaya başladım. Bu rutini seviyordum, genel olarak bütün rutinleri seviyordum. Bana huzur veriyorlardı.

Ergenliğimde yaşadığım kaos, yetişkinliğimde istikrar peşinde koşmama sebep olmuştu. Hayatım, onca seyahate rağmen planlı ve programlıydı. Cumartesi sabahları New York’tan hareket eden uçuşta hazırladığım kahvaltı servisi de bu programın bir parçasıydı.

Havayolumuz, birinci sınıf hizmetinden gurur duyardı. O yüzden çok çeşitli bir kahvaltı servisimiz vardı. İnişe kadar meşgul olurduk. Birinci sınıf doluyken, Stephan ön kabinde kalıp bana yardım ederdi.

Ben galide çalıştım, Stephan da servisi yaptı. Bana göre hava hoştu, uçakta patlamaya hazır bir James ve bazı kaba adamlar varken, galide kalmak daha mantıklıydı.

Servisin ilk bir saatinde Stephan’la konuşmadık bile. O düşüncelere dalmıştı ve anlaşılmak için konuşmamıza gerek yoktu.

Senelerdir birlikte çalışmanın getirdiği bir rahatlık vardı. O, yolcuların siparişlerini alıyor, ben de okuyup hazırlıyordum. O, siparişleri götürürken ben bir sonraki siparişlerle meşgul oluyordum. Hiç konuşmadan hızlı bir şekilde çalışabiliyorduk.

İşin bu kısmını seviyordum. Sebebini bilmiyordum bile. Çalışıyor olmak, alışık olduğum gali rutini, herkesin özel muamele gördüğünü hissetmesini sağlamak ve iyi bir iş çıkarmak hoşuma gidiyordu. Büyük olasılıkla hayatımın çoğunu değersiz ve hedefsiz hissederek geçirdikten sonra bu iş bana, iyi bir günde kendimi değerli hissettiriyordu. Böyle düşününce, kulağa acıklı geliyordu ama acıklı olması gerçeği değiştirmiyordu.

Doğal olarak James'in ne sipariş ettiğine dikkat ediyordum. Çoğunlukla su içiyordu. Buzsuz, sadece şişe ve bardak istiyordu. Bardağına bir dilim limon koymaya başladım, itiraz etmeyince koymaya devam ettim.

Kahvaltı için, menüde bulunan tek sağlıklı seçeneği sipariş etti. Taze yaban mersini, işlenmemiş ceviz ve yoğurt. Bu siparişi tek veren yolcu olmasına şaşırmadım. Genelde kimse istemezdi ve Stephan'la ben yerdik. Vücut hatları sağlıklı beslenen biri olduğunu düşünmeme sebep olmuştu ama bu sipariş tahminimi doğruladı.

Kusursuz bir vücuda sahip olan, bu kadar sağlıklı bir adamın karşısında rahatça soyunabilecek miydim acaba? Zannetmiyordum. Formuma dikkat ederdim ama arada abur cubur da tükettiğim olurdu ve o kadar da sık spor yapmıyordum.

Uyluklarım kalındı ve ayak bileklerim kürdan gibiydi. İnce kollarım vardı ama kalçam ve omuzlarım genişti. Her kadın gibi, vücudumla tam olarak barışık değildim. James beni çıplak görünce bunları fark edecek miydi? Bunları düşünmek istemesem de düşünüyordum. Yoğunluktan düşünmeye vaktim kalmayınca biraz rahatlardım.

Ancak iki buçuk saat kadar sonra Stephan ana kabini kontrol etmeye gidebildi.

Uçak içi telefonu kapatırken, "Birazdan dönerim. Brenda arkada kurabiyeleri hazırlıyor, peynir servisinin yanına onlardan da ekleriz," dedi.

Öylesine kafa salladım; peynir servisi için üç katlı trolleyi hazırlıyordum. Önümüzdeki on dakika için burada yapabileceği bir şey yoktu, o yüzden arka tarafı kontrol etmek için iyi bir zamandı.

Perdenin öbür tarafındaki tuvalet kapısının açıldığını duydum, yolcunun yerine kolay dönebilmesi için trolleyin yerini değiştirdim.

James galiye girince irkildim. Sakinleşmişe benziyordu.

Gülümseyerek, “Selam,” dedim. Yüz ifadesinden hâlini anlamaya çalışıyordum.

O da hafifçe gülümsedi. Trolleyi tutmaya çalıştığımı fark edince, benim için yerini değiştirdi. Trolleyi giriş koridorunu tamamen kapatmak için kullandı, perdenin hemen arkasına yerleştirdi, bütün bunları kendisi perdenin içindeyken yapmayı becermişti.

Ne yapmaya çalıştığı hakkında kafamda bir fikir oluşunca, “Ah,” dedim. Bize baş başa kalacağımız bir alan hazırlıyordu.

Büyülenmiş bir şekilde onu izliyordum.

Büyük bir rahatlıkla, ayakkabısının ucuyla trolleyin frenini ayarladı; sanki bunu her gün yapıyordu. Arkası bana dönüktü, derin bir nefes aldı.

Aniden dönüp bana doğru gelmeye başladı. Saçımı örgüsünden tutup çekti. Beni öptü, ateşli, aç ve kızgın bir öpüşmeydi.

Kollarında eridim, bedenimi onunkine yapıştırdım.

Beni tezgâha kadar itip o küçük alandaki tek boşluğa oturttu. Ancak sığabildim. Bütün bunları yaparken beni hâlâ öpüyordu.

Dar eteğimi kaldırdığını hissettiğimde itiraz etmeye çalıştım. Eteğimi anında sıyırmıştı ve ben nefes nefese geri çekildim.

Ne yapmak istediğinden emin değildim. Telaşla, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Şşşş,” diyerek beni tekrar öpmeye başladı, elleri sabırsızca eteğimi daha da yukarı çekiyordu. “Bunu yapmam gerekiyor.”

Söyledikleri beni rahatlatmaya yetmemişti. Eteğimin altından jartiyerim ve çoraplarımın ucu görüldüğünde aniden durdu. Sonra daha sert bir hareketle eteğimi daha da yukarı kaldırdı.

Yeşil dantelli tangamı görünce küfretti. “Dün akşam da bunlardan giyyordun, değil mi? Ama o maviydi.”

“Giydiğim en rahat iç çamaşırları. Onları keşfettiğimden beri başka cins iç çamaşırı kullanmıyorum,” dedim şaşkın şaşkın.

“Bayıldım,” dedi, bunu söylemesi çok hoşuma gitti.

Önümde aniden diz çökerek beni tekrar şaşırttı. Bir bez uzattı; eski usul bir mendil. “Onu ağzına sok ve ısır. Çok fazla ses çıkarmamaya çalış.” Söylediklerini tereddütsüz uyguladım, bütün vücudum beklentiyle ürperiyordu.

“Saçımı tut,” dedi. Ellerim büyük bir şevkle saçlarının arasına daldı. Saçları da kusursuzdu tabii ki, ipek kadar yumuşak, sağlıklı ve gür. Solumuzdaki pencereden süzülen güneş ışığında saçının bütün tonlarını görebiliyordum, saç telleri açık kahverengi ve koyu sarı arasında değişiyordu. İnsanlar o doğal altın rengine ulaşabilmek için tonlarca para harcıyorlardı ve hiçbirisi bu kadar güzel olmuyordu.

Birden aklımdan geçen bütün düşünceler silindi ve kafam geriye doğru düştü. Tangamı kenara itip, yüzünü bacaklarımın arasına gömmüştü.

Dilinin darbelerinin ustalığıyla kendimden geçtim.

Hünerli parmaklarını içime soktu, parmağı tam da doğru noktayı okşuyordu. İnledim, ısırığımı bez çıkan tiz sesi pek bastıramıyordu.

Dili aceleyle klitorisime yöneldi ve klitorisimi çok sert bir şekilde emdi; anında orgazma ulaştım. Bu kadar çabuk

tatmin olabileceğimi bilmiyordum, sabah banyoda yaşadığımdan bile daha hızlı olmuştu.

Orgazm sonrası titremelerim geçtiğinde yüzü hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Kafasını geri çektiğini hissedip ona baktım. Çenesini kasığımın hemen üstünde duran eteğime yaslamıştı.

“Bir kere daha,” diyerek tekrar işe koyuldu.

Bu sefer çılgılık attım, bu orgazm da beni bir önceki kadar şaşırttı. Daha da hızlı tatmin olmuşum, sanki orgazm düğmemi bulmuş gibiydi. Ya da bir önceki beni bu seferki-ne hazırlamıştı. Aradaki farkı anlayabilecek kadar tecrübeli değildim. James’in eline geçene kadar, bedenimin bu şekilde çalınabilecek bir enstrüman olduğunu bilmiyordum.

Titremelerim bittikten sonra birkaç tane daha dil darbesi hissettim.

Ayağa kalkarken, “Bunu bütün gün yapabilirim,” dedi. Ağzımdaki mendili alıp, bacaklarımın arasını temizledi.

“Islaklığını seviyorum,” diye mırıldandı ve beni öptü. Dilini ağzıma soktuğunda, dilinde benim tadım olduğunu fark edip utandım, kendimi böyle tadabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Dilini emdiğimde inledi. Bunun hoşuna gittiğini bildiğim için daha sert emdim.

Öpüşmemiz uzun sürmedi, geri çekilip beni tezgâhtan indirdi. Beni indirip kaldırırken hiç zorlanmıyordu. Onun gücünün karşısında bu kadar kadınsı ve küçük hissetmek çok hoşuma gidiyordu.

Kirli mendili cebine sokup, büyük bir titizlikle elbiselerimi düzeltmeye başladı. Stephan şaşkın bir şekilde galieye daldığında hâlâ eteğimi düzeltiyordu; Stephan gördüğü manzara karşısında iyice şaşırdı.

Uçağın galisi için uygun olmayacak bir şeyler yaptığımız James’in eteğimi çekiştirmesinden belli olmalıydı.

Stephan o şaşkınlıkla önce bana baktı, sonra yüzü kızardı. Yüzünün bu kadar kızardığını daha önce hiç görmemiştim.

Yavaşça, “O ses senden mi çıktı? O bastırılmış çığlık?” diye sordu.

Onun kadar kızardığımı biliyordum ama yine de başımla onayladım. İnkâr etmenin anlamı yoktu.

Stephan, James’i azarlarken yanakları hâlâ utançtan pembe pembeydi. “Gerçekten mi, James? Hem de sabah uçuşunda? Birkaç metre ötede oturan bir grup sapığa rağmen?”

Anlaşılan bu utanç verici durumun bütün sorumluluğunu Bay Güzel’in omuzlarına yükleyecekti.

James, Stephan’ın yorumundan sonra utanmışa benziyordu. Âdeta küçük bir çocuk gibi bakıyordu. Tanıdığım James’le bağdaştıramadığım bir görüntüydü.

İkisine de boş boş bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım.

Stephan koluyla koltukların olduğu tarafı gösterip, “Bence artık yerine dönmelisin,” dedi.

James tek bir kelime etmeden uzaklaştı.

Bölüm 10

BAY SAPKIN

Uçuşun geri kalanında bir bulutun içinde gibiydim. Utancımdan şarap ve peynir servisini yaparken kimseyle göz göze gelmemeye özen gösterdim.

Kimsenin galiden gelen sesleri duymadığını, duymuş olsalar bile ne olduğunu anlamadıklarını düşünmek istiyordum. Kimseyle göz göze gelmediğim sürece, bu senaryoya kendimi inandırabilirdim.

Özellikle James'le göz teması kurmaktan kaçınıyordum. Az önceki hadiseden sonra soğukkanlılığımı takınmıştım, fakat James'in tek bakışıyla dağılabileceğimi biliyordum.

Şansıma, onun servisini benim yapmam gerekiyordu; sessizce ne istediğini sordum.

Bir dilim brie peyniri ve üzüm istedi. Tabağını önündeki tepsiye yerleştirirken gördüğüm manzara karşısında donakaldım.

Dikkatimi çeken birkaç nokta vardı.

Gömleğinin kollarını sıvamıştı ve bronz teni gözüküyordu; rahatça otururken iki bileğinin de içi görünüyordu.

Pencereden süzülen ışık sayesinde bileğinde ince yara izleri olduğunu görebiliyordum. Yara izlerinin sebebini merak etmeme rağmen, ilk bakışta donup kalmama sebep olan onlar değildi.

Kravatını çıkarmıştı; boğazı ve göğsünün ufacık bir kısmı ortadaydı. Tenini görmek beni delirtiyordu. Yaşadığımız onca şeye rağmen bütün vücudunu görememiş olmamın üzüntüsüyle, kendimi o tenden mahrum edilmiş gibi hissediyordum.

Çok seksi görünüyordu, hatta bir uçak için fazla seksi görüldüğünü söyleyebilirdim. Saçmaladığının farkındaydım. Teni herkesinkinden daha güzel diye, kolunu, boğazını gösteremez diye bir kural yoktu.

Evet, onu böyle görür görmez heyecanlanmıştım ama donup kalmamın sebebi bu da değildi. Asıl sebep elinde tuttuğu nesneydi.

Sağ eli tepsinin hemen yanında boş bir şekilde dizinde duruyordu. Ama sol eli tepsinin üstünde duruyordu ve elindeki nesneyi bir ödül gibi sergiliyordu.

Elinde beni temizlemek için kullandığı mendil vardı. Sanki bu hareket onu rahatlatıyormuş gibi mendilin etrafındaki yumruğunu sıkıp sıkıp gevşetiyordu.

Kafamı çevirdim, bir daha da o tarafa bakmadım.

Birden kafamda benim için 'fazla' olduğu fikri çok net bir şekilde belirdi. Fazlasıyla deneyimliydi. Ve zengindi. Ve sapkınlıkları vardı. Bense bunların tam zıddıydım. Bu düşünce beni biraz kendime getirdi.

Onunla sevişmek istediğime çoktan karar vermiştim. Ama ilişkimizin sevişmekten öteye gitmeyeceğini unutmamam gerekiyordu. Kovalamaktan hoşlandığı ortadaydı. Beni elde etmesine izin verecektim. Mümkünse birkaç unutulmaz gün geçirip sonrasında yollarımızı ayıracaktık. Kesinlikle daha fazlasını istemiyordum.

İlişkilerden ölesiye korktuğuma göre bekâretimden kurtulmak için ondan daha iyisini bulamazdım. Yirmi üç yaşında bir kadın için bekâret can sıkıcı olabiliyordu. Şimdiye kadar bu konuda bir şey yapmamış olmamın tek sebebi, takıntılarımdan vazgeçmeye çalışacak kadar ilgimi çeken biriyle tanışmamış olmamdı.

Nadiren hissettiğim dürtüleri mastürbasyon ve internetten bulduğum pornoyla bastırıyordum. Ve zaten bugüne kadar dürtülerim hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Evet, yapacaktım. Onunla beraber olacaktım. Merakımı dindirecek ve sonra hayatıma devam edecektim.

İniş için koltuklarımıza oturana kadar James'e bakmadım.

Göz göze geldiğimizde gülümsedi. Çok samimi bir gülümsemeydi, böylelerine alışık değildim. Ne ona gülümseyecek ne de boş boş bakmaktan öte bir şey yapacak gücü kendimde bulabiliyordum. Sadece elinde tuttuğu nesneye bakmamaya çalışıyordum.

Mendili yüzüne kaldırıp kokladığında ağzımdan çıkan sesi bastıramadım. Sanki kokusuna bayılıyormuş gibi gözlerini kapatıp derin bir nefes almıştı.

Stephan, “Neler oluyor?” diye mırıldandı.

Sorunun bana mı James'e mi yöneltilmiş olduğundan emin değildim; cevap vermedim.

Utancımdan bütün vücudum kızarmıştı, dönüp pencereden dışarıya baktım. Kendi kendime, *Evet, dedim, bu adam bana fazla ama yine de onunla beraber olacağım.*

Uçuş esnasında, kalkış sırasında yaşananları bir şekilde unutmuştum. Çıkan gerginliği, Stephan'ın uçak pistte ilerlerken yaptığı anonsla hatırladım.

“Bayanlar, baylar. Kapıya vardığımızda, hepinizden yerlerinizde kalmanızı rica ediyorum. Uçağımızı emniyet güçleri karşılayacak, o yüzden birkaç dakika beklememiz ge-

rekiyor. İniş için hazır olduğumuzda size haber vereceğim. Tekrar ediyorum, lütfen kapıya vardığımızda yerlerinizden kalkmayınız.”

Şaşkınlıkla, *kahretsin* dedim.

Stephan’a merakla, “Tam olarak ne söylediler?” diye sordum. Hikâyenin benim bildiğim kısmı için polis çağırmak biraz abartılı bir davranış olurdu.

Kafasını sallayıp, “Daha sonra anlatırım. James ve benim polise ifade vermemiz gerekecek. Belki tanıklık edecek başka yolcular da vardır. Uçuş tutanağına geçirmek de zor olacak. Ama bahsettikleri şeyler yasadışıydı ve söylediklerini gerçekten yapma ihtimallerine karşı haklarında bir şikâyet tutanağı tutulmalı. Belki sadece birkaç pisliğin kendi aralarında yaptığı abuk sabuk bir konuşmaydı ama bir daha bu şekilde davranmalarını engelleyebilmek için elimden geleni yapmam gerekiyor. En kötü ihtimalle, eğer birine gerçekten zarar verirlerse bu tutanak cezalandırılmalarını kolaylaştırır,” dedi.

Anlaşılan neler olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. “Bana ne olduğunu kesinlikle anlatacaksın.”

Başıyla onayladı, “Tamam, anlatacağım. Sonra.”

Bu küçük hadise dışında, uçağı sorunsuzca boşalttık. Ben kapıya varır varmaz yanıp sönmeye başlayan yolcu çağrılarıyla ilgilenirken, Stephan polisle konuştu.

Kısa bir görüşmeden sonra sorun çıkaran adamlar polis tarafından sessizce uçaktan indirildi. James de büyük olasılıkla ifade vermek için onları takip etti. James’in hemen arkasında oturan çift ve çiftin sırasında koridorun öbür tarafında oturan iki adam da peşlerinden indi. Herhâlde onlar da tanıklık edecekti.

Birkaç saniye sonra diğer yolcular inmeye başladığında ben arka galideydim.

Ön tarafa geçebilmek için uçağın boşalmasını sabırsız-

lıkla beklerken arka galideki personel koltuklarını kullanan Melissa ve Brenda beni soru yağmuruna tuttu.

Brenda merakla, “Ne oldu?” diye sordu.

Melissa, “O adamların arkasından giden James Caven-dish miydi?” dedi, yüz ifadesi ava çıkan yırtıcı bir hayvanı andırıyordu. Gözlerinde bir adamdan hoşlandığında beliren parıltı vardı. O parıltıyı o kadar sık görmüştüm ki. Hâlbuki onunla tanışalı çok olmamıştı.

Demek ismini öğrenmişti. Büyük olasılıkla onun hakkın-da benden daha fazla bilgiye sahipti. Sosyal ağları kullan-mıyordum ve televizyonum bile yoktu. Sadece dünya ça-pında bir otel zincirine sahip çok zengin bir ailesi olduğunu biliyordum. Daha fazla bilgi edinmek için internette araş-tırma yapmamıştım. Ama bence Melissa çoktan yapmıştı.

Ne tepki vereceğini merak ettiğim için önce onun soru-sunu cevapladım, “Evet, oydu.”

Düşünceli bir şekilde suratıma baktı. “Bu uçuşta oldu-ğu-nu bile bilmiyordum. Yakışıklı zenginleri gördüğünde bana haber vermelisin, Bianca. Arkadaş olduğumuzu zannedi-yordum,” dedi. Alınan bir tatlılıkla konuşuyordu, bu yeni bir numaraydı.

Uzun bir süre ne diyeceğimi bilemedim.

“İkinizin de bekâr olmadığını biliyorum ama yine de söyleyeceğim, o benim.” Bunu söylerken kıkırdıyordu, o yüzden ciddi olup olmadığından emin olamıyordum. Yine de, o an deli olduğunu anladım.

Sebebini araştırmak istemediğim bir düşmanlıkla kafamı iki yana sallayarak, “Bu işler öyle yürümüyor,” dedim.

Yine kıkırdadı. “Her neyse. Onu elimden alabileceğinizi düşünmüyorum zaten. Erkeklerin ne istediklerini bilirim ve ben tam ona göreyim. Merkeze varmadan numarasını almış olurum.”

Brenda ve ben birbirimize baktık. Bu bakışmadan he-

men sonra Brenda kendi sorgusuna başladı. “Neden polis çağırıldı? Kalkış sırasında ön tarafta bir kargaşa olduğunu gördüm ama ne olduğunu anlayamadım, sonra da sorun çözülmüş gibi görünüyordu.”

Brenda, Melissa delirdiğinde onu görmezden gelme yetisi geliştirmişe benziyordu. Ben de aynısını yapmalıydım.

James’in olayla bağlantısını atlayarak bildiklerimi anlattım. Melissa o kısmı atladığımı hemen anladı. “James niye onlarla gitti?”

Tek bir sohbetten sonra ona ismiyle hitap edebilecek konuma nasıl gelmişti? Bilmediğim bir şeyler mi vardı?

“Anladığım kadarıyla o ve birkaç yolcu adamların söylediklerini duymuşlar.”

Stephan’ın galiye girmesiyle daha fazla sorudan kurtuldum.

Diğer iki kadına bakıp, “Son yolcu da indi, hanımlar. Bianca ve ben polisle konuşup, olay tutanağı dolduracağız ama sizinle alakalı bir durum olmadığı için gidebilirsiniz. Yarın sabah erkenden görüşürüz,” dedi.

Brenda gülümseyerek çantalarını aldı, veda edip hızla çıktı. Personel otobüsümüz yirmi dakikada bir kalkıyordu. Saatime bakıp üç dakika içinde durakta olmazsa yirmi dakika beklemesi gerekecek diye düşündüm.

Kadranı koyu mavi, basit metal bir saatti. Birden eskimiş olduğunu fark ettim. İki sene önce almıştım ve üzerindeki çiziklere bakılırsa miladı dolmuştu. Uçuş ekibinin düzgün saatler kullanması zorunluydu. Paraya kıyıp alışverişe çıkmam gerekecekti.

Son altı aydır çok dar bir bütçeyle geçiniyordum. O süre zarfında yemek alışverişi dışında bir alışveriş yapmamıştım. *Lanet olsun.* Canım sıkıldı.

Stephan, Melissa’ya bakıyordu. Neden hâlâ gitmediğini merak ettiğini sezebiliyordum.

Melissa gülümseyerek, “Ben biraz daha buralardayım, işleri yoluna koyduğunuzdan emin olmak istiyorum,” dedi. Garip bir şekilde kolunu omzuma attı. Durum aramızdaki boy farkı yüzünden iyice garipti, ayağındaki ultra-yüksek topuklulara rağmen benden on beş santim kısaydı.

Stephan’la sessizce bakiştık.

Melissa yapmacık bir sempatiyle, “Zavallılık, o adamların korkunç davranışları yüzünden çok kötü bir gün geçirdi,” dedi.

Onu görmezden gelerek, Stephan’la konuşmaya başladım. “Dün akşam içkilerimin parasını ödemeyi unuttum, kusura bakma. Borcum ne kadar?”

O da son zamanlarda aynı sebepten, dar bir bütçeyle geçinmeye çalışıyordu. Bana içki ısmarlayacak parası olmadığını biliyordum.

Son dört senede düzenli olarak fazla mesai yaparak para biriktirmiştik. O parayla, yakın bir zamanda haciz edilmiş ama yeni sayılabilecek yan yana iki ev satın almıştık. Artık hem ev sahibi hem de komşuyduk.

Evsiz olduğumuz gençlik yıllarında kurduğumuz bir hayaldi. Saatlerce bir gün evsiz olmayacağımızı konuşurduk. Komşu olacağımıza dair söz vermiştik ve bu sözümüzü tutmuştuk.

Paylaştığımız o küçük apartman dairesinden, yan yana evlerimize taşındığımız gün hayatımın en mutlu günüydü.

Kendinden memnun bir şekilde sırttı. “Borcun yok. James dün gece barı kapattı. Mekan o yüzden birden boşaldı. Hem bütün içkilerimizi ödedi hem de Melvin’in söylediğine göre bıraktığı bahşış Melvin’in bir ayda kazandığından daha fazlaymış. Hepsini sana borçluyuz, Buttercup.”

Şaşkınlıktan nutkum tutuldu, Stephan’a öylece bakakaldım.

Melissa tiz bir sesle, “Neden ona borçlusunuz?” diye

sordu. “Siz ikiniz ne yapıyorsunuz? Duyan da kız arkadaşını başkasına ayarlamaya çalışıyorsun sanacak.”

Stephan, şimdiye kadar gördüğüm en soğuk bakışıyla, Melissa’ya bakıyordu. Ben o bakışa hiç maruz kalmamıştım, Melissa karşısında benim durabileceğimden daha sağlam duruyordu.

Stephan’ın ses tonu da buz gibiydi. “Bianca, benim için dünyadaki en önemli insan,” dedi. “En yakın arkadaşım ve tek ailem. Fakat kendisi kız arkadaşım değil. Ve hepsini ona borçluyuz, çünkü James Cavendish onun için deli oluyor. O kadar deli oluyor ki dün gece barı kapattı. Ve hepsini sadece numarasını almak ve onunla biraz vakit geçirmek için yaptı.”

Şaşıрма sırası Melissa’daydı ama çok çabuk toparladı. Bana kindar bir bakış attı.

Aşağılayıcı gözlerle beni süzdükten sonra, “Eminim yanlış anlamışsındır. Stephan ezelden beri en yakın arkadaşın olduğu için senin matah bir şey olduğunu düşünüyor,” dedi. Bu iç açıcı yorumdan sonra galiden çıktı.

Gözlerimizden o kızıl servet-avcısı hakkında düşündüklerimiz okunabiliyordu.

Uçağın dışındaki mesele zannettiğimden çok daha hızlı bir şekilde çözüldü.

Ağzı bozuk herifler havaalanında bir yerlerde sorguya çekiliyorlardı. Büyük olasılıkla ölesiye korkutuluyorlardı. Uçaktan indiğimizde polis memurlarından biri bizi bekliyordu ve önce benim ifademi aldı. Duyduklarımı ve gördüklerimi anlattım.

Söylenenlerin çoğunu duymadığım için benim ifade vermem uzun sürmedi. Sonra Stephan’ın ifadesini de dinleme şansım oldu; böylece olanları detaylıca öğrendim.

Adamlar başlarda kendi aralarında edepsizlik ediyorlarmış, gerçi bu kısmı Stephan, James’ten dinlemiş. Vücudum

hakkında yorumlar yapıyor, bana neler yapmak istediklerini anlatıyorlarmış; bu konuşmalar müstehcen detaylar içermesine ve iğrenç olmalarına rağmen polis çağırmayı gerektirecek konuşmalar değilmiş.

Daha sonra kalkış sırasında, içlerinden bir tanesi çizmeyi aşp yanında benim gibi kadınlar için bir ilaç bulunduğunu, havaalanında beni takip edip içki ısmarlamayı, sonra içkiye ilaç atıp, beni bir otel odasına götürmeyi teklif etmiş.

Bunun üzerine de diğerleri, ben uyuşturulduktan sonra bilinçsiz bedenime neler yapacaklarını anlatmaya başlamışlar.

Bunları duyduktan sonra neden polis çağırıldığını anlamıştım.

Eğer bahsettikleri ilaçlar gerçekten üzerlerinde veya valizlerinde değilse tutuklanmazlardı. Ama tatillerinin ilk saatlerini havaalanında geçirir ve polis tarafından güzelce korkutulurlardı.

Stephan bildiklerini kısaca ve abartıya kaçmadan anlattı.

Polis memuru ifadeyi alırken bir yandan kafasını sallıyor bir yandan da not tutuyordu. Stephan'ın ifadesinin sonlarına doğru James'in başka bir polis memuruyla bize doğru yaklaştığını gördüm. Bu memurlar uçağa gelenler değildi.

Bu olayla kaç polis ilgileniyordu? Şaşırmıştım.

Melissa'nın James'in yanında olduğunu görünce canım sıkıldı; James'in koluna gereğinden fazla bir samimiyetle dokunuyor ve kim bilir ne anlatıyordu. Onu görmezden gelmeye çalıştım.

Üçlü bize doğru yaklaşırken James'in yüz ifadesini çözemedim. Üzerinde sadece gömleği vardı, hâlâ kravatsız ve ceketsiz geziyordu.

Stephan'a, "Ceketini uçakta mı bıraktık?" diye sordum.

"Galiba."

"Gidip alırım," diyerek uçağa yöneldim.

Uçağa döndüğümde kimse yoktu, neyse ki daha yeni bir ekip gelmemişti.

Çantamdan kâğıt, kalem bulup üzerine adımı ve telefon numaramı yazıp James'in ceketinin cebine koydum.

Yaşadıklarımızdan ve yaptıklarımın sonra numaramı vermemek saçma kaçacaktı.

Bölüm 11

BAYBÜYÜCÜ

Körükten çıktığımda, polisler gitmişti ama James, Stephan ve Melissa hâlâ bekliyorlardı. James ve Melissa konuşuyorlardı ama James beni görünce dönüp bütün dikkatini bana verdi.

Stephan sinirli sinirli yazı yazıyordu. Olay tutanağı doldurduğundan emindim.

Sessizce James'e ceketini uzattım.

Stephan'a, "Benim de ayrıca bir form doldurmam gerekiyor mu, yoksa seninkine kısa bir ekleme yapıp imzalamam yeterli olur mu?" diye sordum.

Kafasını kaldırmadan, "Aynı forma yazabiliriz," dedi, "bitmek üzere. Çoğunu uçakta doldurmuştum zaten, sadece sonunu açık bıraktım, o pisliklerin eklemem gereken yeni bir olay çıkarmayacaklarından emin olamadım."

"Tamam," dedim, garip bir sessizlik vardı. Melissa bile konuşmuyordu, James ise benim bir şey yapmamı bekliyormuşçasına bana bakıyordu.

Uzun süre sessizce beni izledikten sonra en sonunda,

“Seninle konuşabilir miyim? Birazdan gitmem gerekecek,” dedi.

Başımınla onaylayıp, diğerlerinin yanında sessizce uzaklaştım. Bir an Melissa da bizi takip edecekmiş gibi geldi ama yapmadı, sadece yüzünde garip bir ifadeyle bizi izliyordu.

“Akşamüstüne kadar çalışmam lazım ama seni görmek istiyorum. Saat altıda seni aldırırım. Telefon numaranı ve adresini ver.”

Telefonunu çıkarmış bekliyordu. Sessizce ona baktım. Hayır, böyle olmazdı.

“Numaram ceketinin cebinde ve ben kendim gelirim. Nerede oturuyorsun?”

Tartışmak ister gibi bir havası vardı, fakat anladığım kadarıyla şansını zorlamamaya karar verdi. İstemeye istemeye adresini verdi.

Adresini telefonumun GPS programına kaydederken, “İstersen işimi daha erken bitirmeye çalışabilirim,” dedi.

İçimden, *fena değil*, dedim. Evimden sadece yirmi dakika mesafede oturuyordu.

“Gerek yok. Eve gidip iki saat uyuyacağım. Sonra da halletmem gereken bir iki iş var.” Saati dokunup, “Eskiliği yüzünden başım belaya girmeden önce yenisini almam lazım. Ne kadar kötü durumda olduğunu fark etmemiştim,” dedim.

Kiminle konuştuğumu unutmuştum. Zaten yanında sefil kalıyordum, bir de ne kadar fakir olduğumdan bahsetmenin gereği yoktu. Kızardım.

Elini uzatıp, saati bakmak için bileğimi kavradı. “Ne kadar narinsin,” diye mırıldandı.

Onu doğru düzgün dinlemiyordum; gözlerim gömleğinin arasından gözükken bronz tenindeydi.

“Neden bilmiyorum ama sanki teninin azıcık bile görü-

nüyor olması toplum içinde uygunsuz kaçıyor. Boynun o kadar çıplak ki.” Bunları sesli söylemek istememiştim ve anında kızardım.

Sadece gözlerini kaldırıp bana baktı, yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. “Çünkü sana uygunsuz şeyler yapmamı istiyorsun.”

“Vücudunu görmek istiyorum,” dedim. Kendimi durduramıyordum. Tanıştığımızdan beri bunu düşünüyordum.

Gülümsemesi silindi ve kafasını kaldırıp bana yaklaştı. “Göreceksin. Bu gece. Ben de senin vücudunu görüp, her santimine dokunacağım.”

Büyüsünden çıkabilmek için geriledim. *Burada değil. Şimdi değil.*

“Akşam görüşürüz,” diyerek Stephan’ın yanına döndüm. Konuşmamıza daha sonra devam edebilirdik, halka açık olmayan bir alanda ve üstümde üniformam yokken.

James konuyu kapattığımı anlayıp, diğerlerine selam verip terminale doğru uzaklaştı.

Kendi duyduklarımı Stephan’ın raporuna ekleyip imzaladım. Otobüs durağına doğru yola çıktık.

Melissa hâlâ peşimizden geliyordu ama konuşmadık. Suratsız ve garipti ama nedenini ne merak ediyordum ne de umursuyordum.

Raporları ana merkeze bıraktık ve Stephan’ın arabasıyla eve döndük.

Havaalanına gelirken dönüşümlü olarak ya onun ya da benim arabamı kullanırdık. Böylece benzinden tasarruf edip o parayı başka harcamalara ayırabiliyorduk. Mesela saat almaya, diye düşünüp iç geçirdim. Alışveriş merkezine hiç gidesim yoktu.

Stephan’a, “Biraz kestirdikten sonra alışverişe çıkacağım,” dedim.

“Tamam, ben de gelirim. Almam gerekenler var. Nereye gidiyoruz?”

“Saat almam lazım,” diyerek kolumdaki saati ona gösterdim. Kadranı bile çatlamıştı. *Nasıl fark etmedim? Yeni mi oldu?* “Ve mutfak alışverişi. Ve boya, kâğıt ve tuval almalıyım.”

Resim yapmak en büyük merakımdı ve bunu kanıtlayacak bir oda dolusu resmim vardı. Bu aralar yağlı boyaya merak salmıştım ama sulu boya ve akrilikte daha başarılıyıldım ve daha hesaplıydılar. Neredeyse bütün malzemelerim azalmıştı, hepsinden almam gerekiyordu.

“Süper. Bana yaptığın dağ manzarasına çerçeve almam lazım. Salona asacağım. Yaptıkların arasında en çok onu seviyorum.”

Gülümsedim, “Zorunda değilsin, asmazsan darılmam. Sana resim yapmayı seviyorum. Sırf gönlümü hoş etmek için bütün evini benim resimlerimle süslemene gerek yok.”

Bana şaşkın şaşkın baktı. “O yüzden mi her tarafta senin resimlerin var sanıyorsun? Senin gönlünü hoş etmek için?”

Utangaç bir şekilde omuz silktim. Sonuçta sanat okuluna gitmemiştim, hiçbir resim eğitimim yoktu; o yüzden iltifatların samimiyetini sorgulardım. Ama ondan şüphe ederek Stephan’a haksızlık ediyordum.

“Resimlerine bayılıyorum, Bianca. Onlara her baktığımda kendimi mutlu hissediyorum. Evime güzellik ve huzur katıyorlar. Nereden geldiğimizi, neler yaşadığımızı düşünüyorum ve sonra senin yarattığın güzelliklere bakıyorum, onca kötülükten sonra bunları yaratabiliyor olman bana geleceğe dair umut veriyor.”

Biraz kızardım ama yine de gülümsedim. “O dağ manzarası bana seni hatırlatıyor,” dedim. “O kadar güçlü, sade ve güzel ki. Ve kullandığım renkler senin renklerin. Çöl dağları için saçının ve teninin rengini, gökyüzü için de gözlerinin kullandım. Aslında senin soyut bir portren.”

Şen bir kahkaha attı.

Biz iyiyiz, diye düşündüm. Neler atlattık, ne çok kötülüğü geride bıraktık. Zaman geçtikçe, geçmişimizin karanlık gölgeleri giderek azaldı.

“Şimdi daha çok seviyorum,” dedi, “kendi resimlerimi ne kadar çok sevdiğimi bilirsin.”

Güldüm, biliyordum. İkimizin evinde de Stephan’ın portreleri vardı, bazılarını yapmamı kendisi istemişti. Bana modellik yapmayı severdi ve bu konuda bayağı iyiydi, gerekirse saatlerce sabırla otururdu.

Evlerimiz havaalanından on beş dakika mesafedeydi, 215 Batı yolunun hemen çıkışında. Konumu bizim için idealdi, hem evler yeniydi hem de işe gidip gelmek uzun sürmüyordu.

Evimi her gördüğümde mutlu oluyordum. Bahçeyi, evi aldığımda nasılsa öyle bırakmıştım: çöl olarak. Çimden vazgeçmek en mantıklısıydı, sonuçta çölde yaşıyorduk ve sürekli seyahat ediyorduk.

Stephan kayalar ve kaktüslerle yetinmeyi reddetmişti. Girişteki merdivenlerin kenarına çiçekler ve ön bahçeye küçük bir kare çim ekmişti. Şimdilik çöle karşı açtığı savaşı kazanıyordu, çimleri yeşildi ve çiçekleri açmıştı.

Arabadan inerken, “Uyanınca mesaj atarım,” dedim ve evime yürüdüm.

Alarm kodumu girdim. Paraya kıyıp bulabildiğim en iyi güvenlik sistemini satın almıştım. Evimde kendimi güvenli hissetmem o kadar önemliydi ki bana verdiği huzur harcadığım paraya değerdı.

Önce demir kapıyı, sonra da asıl kapıyı açtım. İçeri girince de oradaki güvenlik paneline kodumu girdim.

Eve girdikten sonra doğru kodu girmek için otuz saniye vardı, yoksa alarm çalmaya başlıyor ve güvenlik şirketi önce beni arıyor, sonra da polise haber veriyordu. Aradaki süreyi bilerek bu kadar kısa tutmuştum; böylece kendimi daha güvende hissediyordum.

Evin güvenli olduğundan emin olunca uyumak için yatak odama gittim.

Çok yorulmuştum. Ancak üstümdekileri çıkarıp yatağa yattım ve anında uyuyakaldım.

Zar zor uyandım, uykulu gözlerim başucumdaki saate odaklanana kadar dakikalar geçti. Doğru olamaz diye düşündüm. Saat 15:44'ü gösteriyordu. İki saat uyuma planıyla yattığımda 10'a geliyordu. *Kahretsin*. Alarm kurmayı unumuştum.

Hemen telefonumu bulup Stephan'a mesaj attım.

Bianca: Üzgünüm. Uyanamadım. Alışverişe Pazartesi çıkalmı mı?

Banyoda işim bittiğinde cevabını gördüm.

Stephan: Sorun değil. Pazartesi uygun. Akşama bir yakışıklıyla randevun mu var?

Bianca: James'i görmeye gideceğim. Özel bir randevu değil.

Stephan: İyi şanslar, B. Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Sabah görüşürüz.

Bianca: Tmm. 5:45'te benim arabamla çıkıyoruz, di mi?

Stephan: Evt

Önce sabahki gidiş-dönüş Washington uçuşu için çantamı hazırladım.

Gidiş-dönüş uçuşlarında genelde kıtanın doğu kıyısına uçup hemen geri dönerdik. Bu tek seferde daha fazla çalışma saatini aradan çıkarmak demekti ama en ufak bir gecikme on dört veya daha fazla saat hiç durmadan çalışmamıza sebep olabiliyordu. Bu gidiş-dönüş bizim haftalık programımızın bir parçasıydı, fakat sık sık tatil günlerimizde de gidiş-dönüş uçuşlarda çalışıp fazla mesai yapardık.

Ev borcumun taksitleri uygundu ve bütçemi zorlamıyordu ama peşinat ve ufak tefek tadilat işlerinden sonra birik-

miş param kalmamıştı. Tekrar para biriktirmeye çalışıyordum.

Kazandığım parayla aydan aya ucu ucuna yaşamak beni tedirgin ediyordu, o yüzden kenara para koymaya çalışıyordum. Bu hafta üç tatil günüm vardı ve en azından birinde fazla mesai yapmayı planlıyordum.

Üzerimden çıkarıp yere attığım üniformamı kuru temizleme torbasına astım. Yeterince üniformam vardı ama en azından yarısının kuru temizlemeye gitmesi gerekiyordu.

Hepsini toparlayıp arabaya yerleştirdim, James'e giderken yolda kuru temizlemeciye uğramayı planlıyordum. Şirket bize kuru temizleme için ufak bir meblağ tahsis ediyordu. Temiz görünmemizi istiyorlardı, fakat verdikleri para benim kuru temizlemecide harcadığımın yarısını bile karşılamıyordu. Belki de yaptığım fazla mesailer yüzünden kuru temizleme bana bu kadar pahalıya patlıyordu...

Duş alıp saçımı yıkadım ve neredeyse bütün vücudumu tıraş ettim. Normalin aksine bu sefer bütün bunları bazı beklentilerle gerçekleştiriyordum. Bacaklarımı hep tıraş ederdim, fakat bunu şimdiye kadar hiç bir erkek için yapmamıştım. Garip bir histi, hiç alışık olmadığım bir his.

Vücudumu önce yağladım, sonra da kremledim. Saçlarımı kendi kendilerine kurumaları için açık bıraktım. Onlar kuruyana kadar bahçede biraz yağlıboya çalışabilirdim. Baharın sonunda Las Vegas'ın havası doğal bir saç kurutması makinesiydi.

Dışarıda resim yapmak için eski, bol, teal mavisi pamuklu bir elbise giydim. Rahattı ve lekelenmesinde bir sakınca yoktu; bunu ve bazı eski elbiselerimi resim yaparken kullanırdım.

Arka bahçem küçüktü ama yüksek duvarları vardı. İçerisini görmek pek mümkün değildi, o yüzden istediğimi giyebilirdim. İç çamaşırı giymemiştim. Genelde evin içinde

tek başımayken giymezdim zaten, fakat bugün bu bile garip geliyordu.

Şövaleyi yerinden oynatırken göğüslerimin elbiseme de-ğişi bile farklıydı. Sanki James ön sevişmeyi burada olmasa bile gerçekleştirebiliyordu. Onun hiçbir efor sarf etmesine gerek kalmadan ben kendimi ona hazırlıyordum. Hiç kim-senin bu kadar çekici olmaya hakkı yoktu. O mendili yüzü-ne götürürken bana nasıl baktığını unutamıyordum, arsızca koklamıştı. Sadece düşüncesi bile beni ürpertiyordu. Bir de şaplak tehditleri aklımdan çıkmıyordu. Hiç çıkmıyordu.

Bu akşam yapacak mıydı? Önce şaplak atıp sonra da bekâretimi mi bozacaktı? Beni bağlayacak mıydı? Önce hangisini yapacaktı? Bu düşünceler bile beni heyecanlan-dırmaya yetti. Bu bilinmezlik beni korkutsa da çok çekiciydi.

Eğer tamamen dürüst olmak gerekirse korkmak da hoşuma gidiyordu. James'in beni karanlık dehlizlere sokacağını biliyordum ama orada beni bekleyen hazlar vardı. O zevk-leri tatmak istiyordum.

Şövaletimde sulu boya kağıdı takılı bir pano vardı, gitmeden önce hazırlamıştım. Çok kısa bir ön hazırlık aşamasından sonra boyamaya başladım. Normalde bir resme başlamadan önce detaylı planlar yapar, taslaklar çizer, fotoğraflar çekip onları asardım. Ama bugün hemen boyamaya başladım. Ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Mavi ve parlak azur mavisini, sulu bir akuamarinle karıştırdım ve bir parça yeşil ekledim. İstedğim renge ulaşmam zor olmadı, parlak bir turkuaz. Ve aklımdan çıkmayan o gözleri çizmeye başladım.

Bölüm 12

BAY DOMINANT

Resim yapmaya dalmıştım, vaktin nasıl geçtiğini anlamadım. Saati fark edince lanet okudum. Geç kalıyordum, ben geç kalmazdım. Ve son iki günde iki kere başıma gelmişti.

İçimden, *Bunu alışkanlık hâline getiremem*, dedim. Bu gerginlikle baş etmem mümkün değildi.

Bunun özel bir randevu olmadığını biliyordum ama yine de saçıma ve makyajıma özen göstermem gerekiyordu. Gözlerime açık kahverengi kalem çektim ve kirpiklerime iki kat siyah maskara sürdüm. Az bir makyaja göre yeterince çarpıcı bir etki yaratmıştım. Gözlerime altını far sürdüm, dudaklarıma da koyu kırmızı ruj.

Saçlarımı tarayıp açık bıraktım.

Kısa siyah bir elbise giydim, üstünde mor çiçekler vardı. Hafif şeffaf bir elbiseydi; şeffaflığı kombinezon giymeyi gerektirmiyordu, fakat vücudum belli belirsiz seçilebiliyordu. Kolsuzdu ve açık yuvarlak yakası vardı. Dekoltesi normalde tercih ettiğimden daha derindi.

İnce, siyah dantelli sütyenim göğüs uçlarımı öne çıkı-

nyordu. Genelde bu elbiseyle bu sütyeni takmazdım, fakat böyle bir gece için bence çok uygun bir ikili oluşturdular.

Rengi elbisemin çiçeklerine uyan dantelli tangamı buldum. Bu akşam birisi tangamı göreceğine göre renk uyumu sağlamak fena olmazdı.

Aynada kendimi incelerken, göğsümü kavrayıp, masaj yapmaya başladım. Göğüs ucumu elbiseden görünür hâle gelene kadar çimdikledim.

Ne yapıyorum? Bunu düşünürken elbisemi kalçama kaldırmış parmağımı iç çamaşırimın içine sokmuştum. *Geç kaldım.* Ama yine de kendimi okşuyordum.

Telefonum çaldı. Kendime gelip, nefes nefese cevap verdim, “Alo?”

James hiçbir açılış konuşması yapmadan, “Neredesin?” diye çıkıştı. Sesi sert, hatta öfkeliydi.

Saate baktım, 17:49’u gösteriyordu. On bir dakika sonra evinde olmam gerekiyordu.

“Çıkmak üzereydim. Eğer yanlış bir yola sapmazsam yirmi dakika içinde orada olurum.”

“Neler oluyor? Sestin bir garip geliyor. Ayrıca geç kalıyorsun. Seni şoförle aldırma istememin sebeplerinden biri de buydu.”

“Hemen geliyorum.” Kendimi tekrar okşamaya başlamıştım; sesi kızgınken bile, belki de kızgın olduğu için, beni heyecanlandırıyordu.

“Ne yapıyorsun? Neden nefes nefesesin?” diye sordu; kızgın sesi birden mırıltıya dönüşmüştü.

Aman, Tanrım, diye düşündüm, *ne yaptığımı biliyor.* “Hiçbir şey,” dedim ama durmamıştım.

“Kendine mi dokunuyorsun?” mırıltısı keskinleşmişti.

“Hayır,” dedim, çünkü kendimi durduramasam da ne yaptığımı itiraf edemezdim. *Bu adamın etkisine kapıldığım-
dan beri bana neler oluyor?*

“Bana yalan söylemek konusunda sana ne demiştim? Bu üç oldu. Kendi kendini zevke getirme. Vajinan benim, zevkin de öyle. Benim iznim olmadan orgazm olamazsın.”

Sadece inledim.

Bu sefer bağırdı, “Eğer hemen arabana binmezsen, ben oraya geliyorum. Ve o zaman orgazm olmana saatlerce izin vermem.”

İtaat ediyordum; elbisemi indirip, çantamı alıp garaja gittim.

Başka bir şey söylemeden suratıma kapattı. Telefonumdaki GPS’i açtım ve sürmeye başladım.

Neredeyse hiç trafik yoktu, o yüzden yol on beş dakika sürdü.

Onun ev dediği görkemli yerleşkeye vardığımda, devasa kapılar anında açıldı ve arkamdan kapandı.

Arabamı seviyordum. Güvenilir küçük bir arabaydı, 2008 model Civic ve çok işime yaramıştı. Ama ben günlerce seyahatleyken Vegas güneşinin altında kaldığı için, siyah boyası solmuştu. Birden arabamın burada çok göze batacağını düşünmeye başladım.

Bu düşünceden kurtulmaya çalıştım. Sonuçta maceramız kısa süreli ve unutulmaz olacaktı ve yaşam tarzlarımız arasındaki büyük farklılığı düşünerek vakit harcamamalıyım.

Evin önündeki büyük yuvarlak yolda, oyma ön kapıya en yakın yere park ettim. Ortalıkta başka araba yoktu. Büyük olasılıkla evin yanındaki benim evimden büyük dev garajdaydılar.

Ben daha eve çıkan merdivenlerin ilk basamağına basmadan ön kapı açılmıştı. James’i görünce donup kaldım.

Üstü çıplaktı, altında kenarları beyaz çizgili bir spor şortu vardı. Gövdesi bir sanat eseriymiş, altın rengi bir ten ve uzun, yağsız, kaslı bir beden. Üzerinde tek bir kıl bile göremiyordum ve galiba bunun sebebi ağda değildi.

Şortları dar kalçasından düşecek gibi duruyordu. Kalçası ve seksi pelvik kasları tamamen ortadaydı ve V şeklindeydi. Her tarafını yalamak istiyordum. Şortu boldu ve gölgeler yüzünden dizine kadar başka bir şey seçilmiyordu. Dizler, baldırlar ve ayaklar. Onlar bile kaslıydı ve çok seksi görünüyorlardı.

Selam vermek yerine hırıltılı ve sert bir sesle, “Gir içeri,” dedi. Beş dakikadır orada durmuş ona bakıyordum.

Çok yakınından geçerek içeri girdim. Ben yanından geçerken derin bir nefes aldı.

“Yemek hazır ama sonra yemek zorundayız. Sen tam bir fındırsın, farkındasın değil mi?”

Değildim, o yüzden kafamı salladım ve etrafa bakındım. Giriş holü göz korkutucuydu.

Mermer zemini, sütunları ve ikinci kata çıkan çift kanatlı merdivenleri incelerken aklıma gelen ilk şey oraya ait olmadıydı. Odaya çöl renkleri hâkimdi, büyük pahalı görünen vazolar ve sanat eserleriyle çok zevkli bir dekorasyonu vardı.

Sanki umurumdaymış gibi, “Bütün çalışanlara izin verdim, o yüzden yalnızız,” dedi. Evdeki çalışanlar aklıma bile gelmemişti. Merdivenlerden birine doğru yürüyüp korkuluğun koyu ahşabında elimi gezdirdim. Dekorasyonda güneybatı temasına sanki modern bir yaklaşım getirilmişti. Zevkli ve güzeldi ama ben şaşkına dönmüştüm.

Bu kadar zengin biriyle birlikte olma fikri hoşuma gitmiyordu. Hiçbir ortak yanımız yoktu. Bir an için oraya neden geldiğimi bile unutmuştum.

O sırada James arkama geçti, bana dokunmuyordu ama dayanılmaz bir şekilde yakındı ve yakınlığını hissedince neden orada olduğumu hatırladım. Evet, *bu* yüzden.

Açık açık, “Yatak odan nerede?” diye sordum. Belki orası şimdiye kadar gördüklerime nazaran daha sıradan bir yer çıkardı. Sanmıyordum ama umuyordum.

Ensemde güçlü bir el hissettim, önce sıktı, sonra masaj yapmaya başladı. Ona doğru yaslandım. Tek bir dokunuşundan bile zevk alıyordum.

Saçımı kavrayıp, avucunda atkuyruğu yaptı. Bunu bir kulp gibi kullanıyordu ya da bir tasma. Beni yavaşça çekerek merdivenlerden çıkardı. Bu sırada çenem havaya kalkmıştı. Beni sıkı sıkı tutuyordu ama canımı acıtmıyordu. Şimdilik.

Yatak odasına varana kadar koridorda sekiz kapı geçtik. Onun odası koridorun sonundaydı ve kapısı açıktı.

Beni kapıdan geçirip, etrafa göz atabilmem için durdu.

Oda yumuşak bir ışıqla aydınlatılmıştı ve devasaydı. Odanın öbür tarafındaki çift kanatlı kapılar aydınlık bir banyoya açılıyordu. Duvarlar boz kahverengiydi, evin şimdiye kadar gördüğüm kısımlarına da hâkim olan çöl renkleri burada da mevcuttu.

Kocaman bir yatağı vardı. Daha önce hiç böyle bir yatak görmemiştim. Özel olarak yapılmış olmalıydı. Dört direkli karyolası ağır koyu ahşaptan oyulmuştu ve neredeyse tavana kadar yükseliyordu.

Yatağın tepesinde aynı ahşaptan kafesli bir parça vardı. Desenleri ve oymalarıyla tam bir şaheserdi. Hem güzel hem de ürkütücüydü. Güzellik ve zevk için yaratılmış bir yataktı. Ve zincirleme ve acı için.

Daha ürkütücü detayları yavaş yavaş fark ediyordum. Yatağın kafesli tavanından ipler, bağlar sarkıyordu ve dört direğe takılı bağlar temiz beyaz çarşafın üzerine özenle serilmişti.

Nefes nefese, “Onlar halat mı?” diye sordum. Yatağın ortasında halının rengiyle uyumlu bej, yastıklı bir rampa vardı. Onun ne işe yaradığını bilmiyordum.

“Evet,” dedi ama daha fazla açıklama yapmadı.

Sonra o nesneyi gördüm, büyük olasılıkla görmemden kaçındığımız nesneyi. Rampanın üzerinde siyah bir kamçı duruyordu. “O bir kamçı mı?” diye sordum, sesim çatallanmıştı.

“Evet,” dedi, odaya girdiğimizden beri ilk defa hareket edip, beni de saçımı tuttuğu yerden hafifçe iterek yatağa yaklaştırdı. “Kullanmak istediğim daha birçok oyuncağım var ama hepsini dizip seni korkutmak istemedim.”

Güldüm ama çıkardığım ses hayli acıklıydı. Beni *korkut-mama* şekli bu muydu?

“Bir güvenlik kelimesi seçmen lazım,” dedi. Bu bir emirdi.

Derin bir nefes aldım. “Bunların hiçbirisini daha önce yapmadığımı biliyorsun umarım?” Bu bir soruydu.

“Evet,” dedi kalın bir sesle.

Beynim durmuştu. Sonunda, “Sotnos,” dedim. Sanki zihnim beynimden bağımsız çalışıyordu.

“Sotnos?” diye sordu sesini hafifçe yükselterek. İlk denemede aksanını tutturmuştu.

“Evet,” dedim. Sebebini anlatmayacaktım. Bu kelimeyi seçtiğim için dehşete düşmüştüm ama hastalıklı bir şekilde mantıklıydı. Fakat, ona kesinlikle sebebini anlatmayacaktım.

Saçımı sertçe çekip suratımı kendine çevirdi. Bakışları sertti. “Burada kurallar var. Burada ben senin efendimim ve bana karşı gelersen seni cezalandırırım. Senin tepkilerini ölçüp dikkatli davranacağım ama çok ileri gidersem, kaldıramayacağın bir şey yaparsam, o kelimeyi kullanacaksın.”

“Peki dışarıda? Sana yalan söylersem beni cezalandıracağımı söylemedin mi? O zaman burada değildik.”

Gülümsedi, şeytani bir gülümsemeydi. “İstisnalar var. Ben sana asla yalan söylemeyeceğim ve senin de bana ya-

lan söylememeyi öğrenmen gerekiyor. Seçtiğin güvenlik kelimesinin ne demek olduğunu söyle.”

Kafamı inatla salladım, “Hayır.”

“Bana onun ne demek olduğunu söylemek yerine daha fazla kamçı yemeyi mi tercih edersin?”

Başım la onaylayıp, “Evet,” dedim. Kendimden emin gibi konuşmaya çalışıyordum ama değildim. Beni ne kadar sert kamçılایacağını bilmiyordum veya canımın ne kadar acıyacağını ama gelişme çağında acıya şartlanmışım ve bütün bunlara dayanma gücümün birçoklarına göre daha yüksek olduğunu düşünüyordum.

Dilini dişlerinin üzerinden geçirdi. O hünerli dilin, düz beyaz dişlerinin üzerinden geçişini izlemek çok çekiciydi. Daha önce fark etmemiştim ama köpek dişleri biraz sivriydi, neredeyse yılan dişi gibiydi ve ortalarındaki dört diş mükemmel ve düzgündü. Dişleri bile inanılmaz derecede seksiydi.

İçerlemiş gibi *daha ne olacaktı*, diye düşündüm.

“Peki, bir değiş tokuşa ne dersin? O bilginin karşılığında sana verebileceğim bir şey var mı? Benim hakkımda bilmek istediğin bir şey? Ya da herhangi başka bir şey?” Konuşurken sesi kadifemsi bir hâl almıştı.

Düşünmedim bile. Bu konuda konuşmayacaktım. Kafamı salladım. Saçımı daha da sıkı kavradı.

Sessizce, “Beni delirtiyorsun,” dedi ve yatağa doğru hafifçe itti. “Konuşmamız lazım. Bu anlaşmanın detaylarını belirlemeliyiz. Ama daha fazla bekleyemeyeceğim. Daha önce hiçbir şey beni bu kadar azdırmamıştı. Seni damgalamam lazım. Sana sahip olmam lazım. Seni cezalandırmam lazım. İçini açıp her detayını dökmem lazım. Ve o kelimenin senin için ne anlama geldiğini bana söyleyeceksin.”

O son iki cümlede kalp atışlarım hızlandı; hiçbir zaman

gerçekleşmeyeceklerdi. Ama şu anda ona hayır diyecek sesim yoktu; nefesim yoktu. Korku ve beklentiyle soluk soluğa kalmıştım.

Bölüm 13

BAY BDSM⁶

O tehditkâr yataktan bir adım kadar uzakta durduk, “Kaldır kollarımı,” dedi.

Kaldırdım ve elbisemi tek bir hareketle çıkardı. Derin bir nefes alıp etrafımda yavaşça döndü. Bana nasıl baktığına dikkat etmiyordum, onun vücuduna odaklanmışım.

O enfes gövdeyi daha yakından görüyordum ve ışık çok daha iyiydi. Fark ettiğimden daha mükemmeldi. Vücudunda tek gram yağ yoktu. Bedenini sert kaslar sarmalıyordu.

Bu yumuşak ışıktaki saçları karamel rengindeydi. Yüzüne düşüşü beni baştan çıkarıyordu. Saçlarına dokunmak istiyordum. *Ona* dokunmak istiyordum ama burada kurallar olduğunu söylemişti ve o yüzden kendimi durduruyordum.

Sol göğsümün hizasına geldiğinde ani bir hareketle eğilip dantelli sütyenimin üzerinden sertçe ısırdı.

O ısırıkla ufak bir çığlık attım; geri çekilip etrafımda

⁶ *Bondage & Discipline, Dominance & Submission, Sadism & Masochism*: Kölelik ve Disiplin, Hâkimiyet ve Teslimiyet, Sadizm ve Mazozizm. (ç.n.)

dönmeye devam etti. Kalçama geldiğinde tangamı çekip bıraktı.

“İnanılmazsın,” dedi. Arkamda durup, “Hayatımda gördüğüm en çekici vücuda sahip bir bakire. Kesinlikle mükemmel.” Konuşurken arkamda diz çöktüğünü hissettim. Ne yaptığını anlamaya çalışırken popomu ısırdı sertçe.

Hıçkırıkla karışık hızlı bir nefes aldım. Canım acımıştı. Dönüp baktım, ısırdığı yeri öpüyordu, diş izleri belirgindi. Isırdığı göğüs ucuna baktım, orada da diş izleri vardı ama göğsümü bu kadar sert ısırması.

“Bütün kıyafetlerini kesmek istiyorum ama hepsini çok beğendim ve nereden alındıklarını bilmediğim için yenilerini alma şansım da yok.” Bu sırada tangamla oynuyordu.

“Tangalarım da, bu sütyen de Victoria’s Secret’tan,” dedim. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum.

Bana sadece diştten oluşan bir gülümseme ve popoma attığı bir şaplakla teşekkür edip ayağa kalktı.

“Kıpırdama,” diyerek en yakındaki komodine gitti.

Gözlerim korkuyla açıldı. Kesmekten bahsettiğinde ne beklediğimi bilmiyorum ama bu acı odasında bir bıçak görmek paniğe kapılmama sebep oldu.

Ne kadar ileriye gidecekti? Ne kadar ileriye gitmesine izin verecektim?

Suratımdaki ifadeyi görünce şeytani bir kahkaha patlattı. “Sadece kıyafet kesmek için. Tenini hayatta kesmem. Düşüncesi bile bana ters. Seni sadece kızartmak ve kabartmak istiyorum.”

Geri dönüp sütyenimi çekti; iki kulpun arasını tek bir hareketle hızla kesti. Gözleri küçük, kırmızı göğüs uçlarımdaydı ve göğüs uçları gittikçe sertleşiyordu. Onları teker teker çimdikledi, önce nazikçe, sonra biraz daha sertçe ve sonuncu çimdigi gerçekten sertti.

“Ne kadar hassaslar? Hangisini sevdin? İlkini mi, sonun-

cuyu mu?” Daha da sert çimdikledi ve inledim. “Ya da dördüncüyü mü?” diye sordu.

Yutkundum. Kolay bir karardı, sadece düşüncelerimi kelimelere dökemiyordum. Boğazımı temizleyip, “Dördüncüyü,” dedim.

“Güzel. Sana bir sürprizim var.” Komodine gidip içinden gümüş bir zincir çıkardı.

Ben ne olduğunu daha anlayamadan yanıma gelmiş göğüs uçlarıma bir takım pensler takmıştı.

“Göğüs ucu kelepçesi,” dedi, “çok mu sıkılar?”

Hayır anlamında kafamı sallayıp kelepçelere baktım. Göğüs uçlarım küçük, seftali rengi birer pens tarafından sıkıştırılmıştı, iki pens birbirine gümüş zincirle bağlıydı. O ince zincir ve o aç gözükten kelepçeler ve duyduğum haz, evet, o duyduğum haz o kadar erotikti ki içimden akan sıvıları durdurabilmek için bacaklarımı birleştirip kendimi sıkımam gerekti.

Tangamın iki kenarını da kesip, çıkarıp cebine soktu.

Alçak ve çatallı bir sesle, “Yatağa çık,” diye emretti. Çıktım. “Dizlerin alt kenarına değecek şekilde o rampanın üzerine çık. Evet, aynen öyle.”

Arkamdan o da yatağa çıktı. Dizlerim söylediği yere değdiğinde, ensemde bir güç hissettim. Rampanın üstünde yüzükoyun yatar pozisyona gelene kadar başımı aşağıya itti. Yanağım kamçının geniş ucunun üstündeydi. Kafam aşağıda, popom yukarıdaydı. Şaplak atmak için ideal pozisyon, diye düşündüm.

“Bu senin dizin değil,” dedim.

Güldü, hoşuna gitmişti. “Hayır değil ama şu anda kucağım senin için pek güvenli bir yer değil. Ama onu da yapacağız, merak etme.” Konuşurken, ayak bileğime bir ip geçirdi ve sıktı ama rahatsız edici bir sıkılıkta değildi.

“Ne kadar çırpınırsan bunlar o kadar çok iz bırakır. Bunu sakın unutma.”

Hızlı, ölçülü hareketlerle diğer ayak bileğimi ve el bilek-lerimi bağladı.

Arkama geçti. Üstüme eğildi. Gövdesini sırtımda, kasık-larını popomda hissedebiliyordum. Kıpırdanmaya başladım ve bana hafif bir tokat attı.

“Kıpırdama,” dedi ve kamçıyı yanağımın altından kur-tardı. Üzerimden tamamen kalktı. O kalkınca inledim. Bu-nun için de bir şaplak yedim.

Bir süre durakladı. Nefesimi tutmuş onu bekliyordum.

“Başlamadan önce söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

“Özür dilerim, Bay Cavendish,” dedim, pişmanlığım se-simden anlaşılıyordu. İçgüdüsel olarak belimi hafif kıvrıp, kalçalarımı biraz daha havaya kaldırdım.

Boğazından muhteşem bir hırıltı çıktı ve işe koyuldu. Kamçının ilk darbesi canımı acıtmaktan çok şaşırttı ama darbelerin şiddeti gittikçe artıyordu. Tahmin ettiğim gibi ol-muştu, canım acıyordu ama acıya tepkim olumsuz değildi. Kamçı, daha aşağıya, cinsel organımın yakınına indiğinde, inleyip, çaresizce kıvrandım. Artık beni daha sert ve daha hızlı kamçılıyordu.

Birden durdu. Kalçamın alt taraflarına ve popoma top-lam yirmi kamçı darbesi yemiştim. Yine belimi hafifçe kı-vırıp durmaması için tepki gösterdim, nefes alıp verişlerini duyabiliyordum, düzensiz ve sesli bir şekilde soluyordu. Kelepçeli göğüs uçlarımı rampanın yumuşak yüzeyine sür-tüm, o keskin sızı hoşuma gidiyordu.

James arkamda uzun süre hareket etmeden durdu.

“Durmam gerekiyor. Sana sahip olurken sırtüstü yata-biliyor olman lazım. Kahretsin. Sıvılarının bacaklarından aktığını görebiliyorum.” Bacaklarımı okşayıp oradaki ı-slaklığa dokundu.

“Birlikte olmadan önce konuşmamız gerekenler var. Şu

masada sağlık raporum duruyor. Her türlü testi yaptırdım, temizim. Görmek ister misin? Eğer izin verirsen, içine girerken prezervatif kullanmak istemiyorum. Doğum kontrol hapi kullanıyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedim. “Raporu görmeme gerek yok, sana inanıyorum. Böyle bir konuda yalan söyleyeceğini düşünüyor olsaydım, beni bağlamana ve bekâretimi bozmana izin vermezdim, değil mi?”

Mutlu bir kahkaha attı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Hiç beklemediğim kadar şefkatli bir hareketti.

Birden altımdan rampayı çekti ve yataktan aşağı attı. Yumuşakça yatağa düştüm.

Ayak bileklerimi çözüp elleriyle kavradı. Sırf ayaklarımdan tutarak beni hem daha yukarıya itti hem de sırtüstü çevirdi. Kollarım kafamın üstünde çapraz pozisyonda kalmışlardı, bu beni iyice kısıtlıyordu. Bacaklarımı iyice açtı ve bir öncekinden çok daha sıkı bir şekilde ayak bileklerimi tekrar bağladı. Bu sefer hiç kımıldayamıyordum.

Yeni pozisyonumu inceledi, ben de onu inceliyordum. Bakışları beni baştan çıkarıyordu. Önce gözlerini vücudumun her yerinde gezdirdi, sonra eğilip ağzıyla işe koyuldu. Önce dudaklarına basit bir öpücük kondurdu, sonra aşağılara kayıp öpülmedik yer bırakmadı. Çenemden, boynuma, oradan köprücük kemiğime indi. Bütün sinir uçlarım onun öpücüklerine teslim olmuştu ve ben bir milim bile kıpırdamıyordum.

Kafasını göğüslerimin arasına gömüp, kendini kollarıyla iterek hızlı bir hareketle kalktı, kelepçelerin zinciri dişlerinin arasındaydı.

Bağırdım ama acıdan çok zevkten bağırdım. Zincir gerginleşene kadar kendini yukarı doğru itmeye devam etti, göğüs uçlarım iyice yukarı çekilmişti. Muhteşem bir acı hissediyordum. Sonunda ağzını açıp zinciri bıraktı ve bu iş-

kencenin bitmesi de işkence kadar acı vericiydi, ağzımdan bir yalvarış kaçtı.

Daha sonra göğüslerimi emmeye başladı. Boğazından yumuşak sesler çıkıyordu. Büyük göğüslerimin altını, kaburgalarımın üstünü, göbeğimi yaladı. Yüzünü kalçalarımaya sürüp, tıraş olmuş kasıklarımaya gelince durdu. Vajinamın hemen üstünde küçük tıraş edilmemiş bir alan vardı. Ona dokunup bana baktı.

“Kesinlikle mükemmel,” diye mırıldandı, yüzünde ciddi bir ifadeyle hünerlerini konuşturmak için bacaklarımın arasına daldı.

O kadar ıslak ve hazırdım ki beni birkaç saniye içinde zevke getirdi. İki parmağı yarığımdaydı, dili de klitorisimdeydi. Düğmelerimi bu kadar iyi biliyor olmasına aklım ermiyordu ve ben orgazma ulaşmışım, çılgılığımı bastırmaya çalışmadım. Bir an için kafasını kaldırdı ve ben de aşağıya doğru baktım. Yüzü tam olarak inip kalkan göğüslerimin ortasına denk geliyordu ve bu muhteşem bir manzaraydı. Onun ilgisiyle tamamen sersemlemiştim.

Karamel rengi saçları gözlerine düşüyordu, “Yine,” diyerek kafasını eğip aynısını tekrarlardı.

Bundan sonra ayağa kalktı ve şortunu çıkardı. En sonunda onu çınlıplak görüyordum. Yutkunup yalvarmaya başladım.

Sertliğinin büyüklüğü içime sığmayacak gibi duruyordu ama şu noktada umurumda değildi. Onu içimde istiyordum. Eğer bir dakika daha beklemek zorunda kalırsam, büyük olasılıkla ağlamaya başlardım.

Sert bir sesle, “Daha fazla bekleyemeyeceğim,” dedi. “Canın yanacak. Bildiğim kadarıyla bu kaçınılmaz.”

Umurumda değildi, “Lütfen, James. Lütfen, lütfen, lütfen.”

Bundan sonra tereddüt etmeden üzerime eğildi, penisini

benimkiyle hizaladı. Üzerimde öylece dururken kasları geniş omuzlarını iyice ortaya çıkarıyordu.

Şaşkınlıkla ve heyecanla, *bir şaheser bana sahip olacak*, diye düşündüm.

İçime vahşi, sert bir hareketle girip daha fazla beklemeden kızlık zarımı yırttı. O şokla bağırdım. Kendimi ağzıma kadar dolu hissediyordum. Durmadı; hızlı ve sert bir şekilde gidip gelmeye başladı, teri üzerime damlıyordu. O ilk, keskin acı bir süre sonra dindi ve yerini tarif edilemez bir zevke bıraktı. Ruhumda hissettiğim boşluk tamamen dolmuştu ve ben şimdiye kadar hayal bile edemediğim bir hazın içinde yüzüyordum.

Hıçkırıklarımı ve yüzümden akan yaşları durduramadım; bu adam tarafından hem domine edilmenin hem de doldurulmanın verdiği tat eşsizdi.

O parlak turkuaz gözlerini bir an bile benden ayırmadı. Bir ara gözlerim zevkten kapanmaya başladı ve öyle şiddetli bir şekilde gözlerimi açıp, ona bakmamı emretti ki hemen itaat ettim.

Hâlbuki, her şeyin üstüne bir de göz teması eklenince kendimi iyice kaybediyordum. Bana kendi nefesinden daha önemliymişim gibi bakarken ona karşı bir şey hissetmem gerektiğini hatırlamakta zorlanıyordum.

Birden kendini tamamen içimden çıkardı, çıkmaması için yalvardım. Hayvani bir hırıltı çıkarıp daha sert bir şekilde içime girdi. Şimdi öncekinden daha sert ve hızlı bir şekilde gidip geliyordu, hareketlerinin şiddetinden yatakta izim çıkacaktı.

Yavaşlamadan, aramıza bir el sokup klitorisimi okşamaya başladı.

“Şimdi, Bianca,” diye verdiği emir sanki tetiğimi çekmişti ve ben anında orgazm oldum, o da benim hemen ardından zevke ulaştı. Ben çığlık atarken, o da benim adımları

bağırıyordu. Bütün vücudu zevkten titriyordu. Titremelerimiz biraz dinmeye başladığında çenemi tutup, bana baktı; gözlerinde sahiplenici bir parıltı vardı, neredeyse sinirli gözüküyordu.

“Benimsin,” dedi. Ne diyeceğimi bilemedim. Ama anlaşılan cevap vermem gerekmiyordu, çünkü beni tutkulu bir şekilde öpmeye başladı.

Beni beklediğimden çok hızlı bir şekilde çözdü, göğüslerimdeki kelepçeleri çıkardı, kendine çekip, tenimi tenine yasladı ve bir daha hiç durmayacakmış gibi dudaklarımı öpmeye başladı.

Bir ara kafasını kaldırıp sessizce, “Teşekkür ederim,” dedi ve beni öpmeye devam etti.

Bölüm 14

BAY HASSAS

Sonunda beni öpmeyi bırakıp yanağımı göğsüne yasladı. Sadece cinselliğe dayalı bir ilişkinin aynı zamanda bu kadar duygu yüklü olabileceği fikriyle sersemlemiştim. Sırtımı okşayıp, kulağıma güzel sözler fısıldarken kendimi o kadar değerli hissediyordum ki.

Sanki anı bozmak istemiyormuş gibi, “Kıpırdama,” diye fısıldadı ve yanımdan kalktı.

Banyoda musluğu açtığımı duydum. Ve şu anda sıcak su dolu bir küvete yatmaktan daha güzel bir fikir olamazdı.

Beni bıraktığı gibi sırtüstü öylece yatıyordum, bütün vücudum şimdiye kadar hiç olmadığı kadar rahatlamıştı. Kendimi... huzurlu hissediyordum. Bu yeni bir duyguydu.

Gideli birkaç dakika olunca, gözlerimi açıp etrafa baktım.

Yatağın ayak ucunda durmuş beni izliyordu; gözleri çakmak çakmaktı. Yatağa bakınca, çarşafların kan içinde olduğunu gördüm.

Hafiften doğrularak, “Bu kadar kanayacağımı bilmiyordum,” dedim.

“Kalkma,” deyince, geri yattım. Birbirimizi izledik. Penisinin hâlâ ereksiyon hâlinde olduğunu gördüm, sanki az önce orgazm olmamıştı.

Parmağımla işaret edip, “Tekrar sevişebilir misin? Öyle bir şey mümkün mü?”

Bir eliyle öylesine penisini okşayıp gülümsedi. “Evet, tabii ki. Ama bugün daha fazlası canını çok yakar. Ben sadece manzaranın tadını çıkarıyordum. Bu hâlini hafızama kazıyordum.”

Yanıma gelip, beni kucaklayıp yataktan indirdi. Hiç zorlanmışa benzemiyordu. Gücüne hayrandım ve vücuduyla rahatlıkla yapabildiği her şeye...

“Birlikte küvete girip bu durum hakkında ne yapacağımızı konuşalım,” dedi, bir yandan da saçımı okşuyordu, sanki “bu durum” bendim.

Nedense gülümsedim, hâlbuki şu anda konuşmak, konu ne olursa olsun, pek çekici gelmiyordu.

Hayatımda gördüğüm en büyük küvete girdi, ben hâlâ kucağındaydım.

Görebildiğim kadarıyla bütün banyo yeşilimsi siyah granitten yapılmıştı. Küvet kare şeklindeydi ve bir kenarına yaslanarak oturdu. Arka arkaya oturur pozisyona gelene kadar beni kucağında tuttu.

Granit sabunluktan muhteşem kokulu bir sabun sıkıp yavaş yavaş bütün vücudumu sabunlamaya başladı. Bu onun kokusuydu, içime çektim. O beni yıkarken ben öylece yatıyordum.

“Sabuna bayıldım. Senin gibi kokuyor.” Gözlerim keyiften kapanmıştı.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırp, kulak mememi hafifçe

ısırdı. “Şimdi sen de benim gibi kokuyorsun. Ben de buna bayıldım.”

Birkaç dakika beni sessizce yıkadı, temizlemekten çok vücudumu okşuyordu. Dönüp dolaşıp göğüslerime geliyordu, büyük bir zevkle onları okşayıp yoğuruyordu.

“Konuşmamız lazım,” dedi.

İnledim ama bu sefer sebebi zevk değildi. “Beni kamçılamamı tercih ederim. Onu yapsak?” dedim yarı şaka yarı ciddi.

Boynumda çok tatlı bir mırlama sesi çıkardı. “Bu gece değil. Bazı kurallar koymamız lazım. Eğer kendimi kontrol etmeyi becerebilseydim, ben sana daha dokunmadan her şeyi karara bağlamış olurduk.”

Kullandığı kelimeler canımı sıkıyordu. “Karara bağlamak” hoşuma gitmemişti. Yapacağımız konuşma hakkında kötü bir işaretti.

“Konuşacak ne var?” diye sordum.

İç geçirdi, göğüs hareketini sırtımda hissettim.

“Yani, aramızdaki bu anlaşmadan ne beklediğini öğrenmek istiyorum. Senin için önemli olan ne?” Bunları söylerken yüzümü görmek için beni hafifçe çevirip, başımı bükülmüş dirseğinin içine yerleştirdi.

Burnumu kırıştırdım. “Anlaşma,” “karara bağlamaktan” daha kötüydü.

“Benim tek beklentim bizim seviştiğimiz süre boyunca, bu bir hafta sonra bitecek olsa da, başka kimseyle cinsel ilişkiye girmemen. Bitmekten kastım da, başka biriyle cinsel veya romantik bir birliktelik yaşamadan önce bana haber vermen. Ama bu senin için mümkün değilse, şimdiden söyle ki hemen bu duruma bir son verebileyim.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve bir an bu isteğimi gerçekleştirmeyeceğini düşündüm. Oradan koşarak uzaklaşmama ramak kala, “Tabii ki,” dedi. Ses tonu, benim iste-

diğimden farklı bir davranış biçiminin aklının ucundan bile geçmediğini ima ediyordu.

“Ve sen de “çıkma” istemiyorsun,” diye hatırlattım. Bunun ne demek olduğunu çok merak ediyordum.

Başıyla onayladı, surat ifademi inceliyordu. “Ama seni olabildiğince sık görmek istiyorum. Sadece ilişkimizin gizli kalmasını tercih ederim. O yüzden ya benim evlerimden birinde ya da senin evinde buluşabiliriz. Toplum içinde beraber pek vakit geçiremeyeceğiz maalesef.”

İçimden, *Tabii ki gizli kalmasını tercih eder*, diye geçirdim. Canım sıkılmıştı.

Yüzümü ifadesizleştirdim, kendimi birden çok narin hissediyordum. Ve sebebini çözmeye çalışamayacaktım.

“Harika. Her şeyi karara bağladık herhâlde? İlişkımız bir hafta içinde biterse, bu konuşma tam bir vakit kaybı olmuş olacak, değil mi? İki, üç hafta sürerse de durumu o zaman çözebilirdik.”

Ben bunları söylerken ifadesi sertleşti. Haşın bir tavırla, “Böyle mi düşünüyorsun gerçekten? Aramızdakinin bir hafta içinde biteceğini? Veya sadece iki, üç hafta süreceğini?”

Omuz silktim, sanki her an uyuyakalabilirmişim gibi gözlerimi kapattım.

“Bu konuda düşünmek istemiyorum. Ne kadar sürerse sürsün, işinin bittiğini dürüstçe söylemen ve bana söylemeden başkalarıyla görüşmeye başlamaman benim için yeterli.”

Bir süre beni sessizce yıkayıp okşadı; saçımı şampuanlayıp kremledi.

“Şu soğukkanlı görünümünün altında neler döndüğünü anlamak için neler vermezdim ve aklından geçenleri öğrenmek için,” diye fısıldadı. “Sebebini bile bilmeden seni gücendireceğim diye korkuyorum. Bana neyi yanlış yaptığımı

bile söylemeyeceksin. Bırakıp gideceksin ve benimle bir daha konuşmayacaksın. Böyle bir şey mümkün mü?”

Gözlerimi açmadan omuz silktilim. Ama beni bu kadar az tanımasına rağmen bu özelliğimi sezmiş olması çok ilginçti.

“Mümkün. Detaylar olmadan kesin bir şey söyleyemem.”

Sessizce küfretti. “Kendimi daha güvende hissetmem gerekiyor. Ödümü koparıyorsun.”

Alaycı bir şekilde gülümsedim, gözlerim hâlâ kapalıydı.

“Yanlış seçim, Bay Güzel. Aradığın kelime, güven değil kontrol. Ama ben hayatımı seviyorum. Ve o konuda çok fazla taviz vermeyi planlamıyorum. O yüzden deneme bile. Genelde haftada bir gün New York’tayım. Orada yaşıyorsun, değil mi?”

“Çoğunlukla, evet.”

“Tamam, ben New York’a geldiğimde haber veririm ve belki baş başa kalabileceğimiz bir yerde buluşuruz.”

Beni saran kollarını sıktı. “Bundan bahsediyorum. Bizi gerçekten umursamıyor musun, yoksa seni bilmeden gücendirdim mi?”

Birden oradan gitmek istedim, gerçekten. İsteddiği cevapları almadan konunun kapanmasına izin veren bir adam değildi; ben de umursamazlığım veya umursamamazlığım hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum.. Ondan, bu yakınlıktan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu hisse katlanamıyordum.

“Eve gitmem lazım. Sabah erken kalkacağım,” diyerek ayağa kalktım. Neyse ki küvetten çıkmama izin vermişti.

Soğuk, sert bir sesle, “Akşam yemeği yedin mi?” diye sordu.

Birden beynim durdu. *En son ne zaman yemek yemiştin?* Hatırladığım kadarıyla resim yaparken bir protein barı

yemiştim ama sabah uçakta yediğim yoğurttan beri tek yediğim şey oydu.

“Hım, yemedim aslında. Ama sonra bir şeyler atıştırırım.”

Burun delikleri büyüdü, gözleri sinirden parlıyordu.

“En azından benimle yemek ye, lütfen. Buraya gelip, bütün bunları yaptıktan sonra,” eliyle yatak odasını gösterdi, “benimle yemek yemeğe bile katlanamıyormuş gibi buradan kaçarsan kendimi tam bir pislik gibi hissedeceğim. Somon hazırlatmıştım, sadece on beş dakika fırınlanması gerekiyor.

Başımla onaylayıp hemen, “Tamam,” dedim. Buradan canı sıkılmış huysuz kadınlar gibi hiddetle çıkmak istemiyordum. Uygar insanlar gibi karşılıklı yemeğimizi yedikten sonra sakın sakın ayrılmayı tercih ederdim.

Beni havluya sardı, kendisini de hızlıca kurulayıp havluyu beline doladı. Muhteşem görünüyordu; kafamı çevirdim. Sanki yemeği hazırlamakta gecikirse basıp gidebilirmişim gibi mutfağa koşturdu. Adam aklımı okuyordu resmen.

Elbisemi giydim, çünkü diğerleri artık giyilebilecek durumda değildi. İ amaşırlarım olmayınca elbise fazla müstehcen bir hâl almıştı ama önemli olacağını düşünmedim. James’in evinden direkt kendi garajına gidecektim nasılsa, tamamen çıplak olsam bile sorun olmayabilirdi.

Saçımı havluyla kuruladım, banyonun içinde kendi özel odası olan tuvaleti kullandım ve yalın ayak odadan ıktım.

Arayıp mutfağı buldum, fakat gidip salamanjede oturdum.

Masa neredeyse romantik denebilecek bir şekilde kurulmuştu, büyük olasılıkla yemeği burada yiyecektik. James’in benimle tekrar “konuşmak” isteme ihtimaline karşı mutfakta yanında durmak yerine burada tek başıma yemeğin hazır olmasını beklemeyi tercih ederdim.

James iki salata tabağıyla göründü. Onları masaya yerleştirip mutfağa döndü. İçinde limon dilimleri olan iki bardak su getirdi.

Üzerinde sadece nemli bir havlu olduğunu unutmuş olabileceğini düşündüm. Benim unutmam mümkün değildi. *Bu kadar güzel görünmek yasaklanmalıydı.* Gerçekten bütün teni bronzdu. Çok çarpıcı bir görüntüydü.

Yemeğe başlamadan önce onun da yerine, soluma oturmasını bekledim. Salata beyaz peynir, ceviz, karışık yeşilliklerden yapılmıştı. Sosunun ne olduğunu anlayamadım ama oldukça güzeldi.

Birkaç lokmadan sonra, “Nefis olmuş,” dedim.

Gülümsedi, dikkatli davranıyordu. Hâlâ “beni gücendirmekten” korkuyordu.

“Aslında bu akşamki yemeği ben hazırladım. Çok sık yapamıyorum ama senin için yemek yapmak istedim. Bunun sıradan bir durum olduğunu iddia etmeyeceğim. Yemeklerin çoğunu yapan çok iyi bir kâhyam var.”

Güzel güzel gülümsemeyi denedim, zenginliğinin laf arasında geçmesinden rahatsız olduğumu gizlemeye çalışıyordum.

Salatasını bitirdikten sonra, “Annenle baban da Las Vegas’ta mı yaşıyor?” diye sordu.

Bir an afalladım ama kendimi çabuk topladım, ifadesiz bir şekilde, “Öldüler,” dedim.

Şaşırdı, “Üzgünüm, bilmiyordum. Ne oldu?”

Cevap vermek yerine sertçe, “Seninkiler nerede yaşıyor,” dedim.

Rahatsız olmuştu, “Benimkiler de öldü. Ben on üç yaşındayken bir trafik kazası geçirdiler.”

Mahcubiyetten hafifçe yüzümü ekşittim. “Üzgünüm. Ailem hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum, amacım seninkiler hakkında düşüncesizlik etmek değildi.”

Elini elimin üstüne koyup, “Üzülme. Düşüncesizce davranmadın. Sen de bilmiyordun,” dedi.

Alaycı bir gülümsemeyle, “İnternette senin hakkında araştırma yapmalıydım, en azından biraz önceki münasebetsiz soruyu sormazdım,” dedim.

O da aynı tür bir gülümsemeyle, “Benim internette araştırma yapmam senin hakkında bilgi toplamama yaramaz ama,” dedi.

Yemek yemeğe döndük, üzerimize çöken sessizlik rahatsız ediciydi.

Birden, “Doğum günün ne zaman?” diye sordu. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Beni gücendirmekten, ürkütüp kaçırmaktan o kadar korkuyordu ki zararsız konular bulmaya çalışıyordu. Doğum günümün de hassas bir konu olduğunu nereden bilebilirdi ki?

“Ekim,” dedim, “Senin?”

“Beş Haziran. Kaç Ekim?”

Derin bir nefes alıp, “Yirmi dört,” dedim. *Sana ne? Ekim’de adımı bile unutmuş olacaksın*, dememek için kendimi zor tuttum. *Kaba olmana gerek yok*, dedim kendi kendime. Ayrıca şu anda çok hassas görünüyordu.

Aklının bir köşesine yazdığını söylemek ister gibi başını salladı.

Tabii canım.

Fırının zaman ayarının zili çalınca mutfağa gitti. Havlunun kalçalarından düşmek üzere olduğunu farkında değil gibi davranıyordu.

Ona bakmamak için kafamı çevirdim.

Elinde muhteşem görünen iki tabakla döndü. Yemeği çoktan tabaklara yerleştirmiş ve bir aşçı gibi süslemişti.

Kuşkonmaz, fırından yeni çıkmış baharatlı somon ve daha önce görmediğim bir çeşit tahıl vardı.

Tadına bakıp, çatalımla göstererek, “Bunun ne olduğunu

bile bilmiyorum ama nefis. Hepsi harikulade. Beceremediğin bir şey yok mu?”

Gülümsedi ama bu acı dolu, kendini aşağılayan bir gülümsemeydi; bu gülümsemeyi ilk defa görüyordum. Çok sevimliydi.

“Seni tanımayı ve geceyi burada geçirmen için ikna etmeyip beceremiyorum. Ve o tahılın adı da kinoa.”⁷

Söylediklerini duymazlıktan gelerek yemek yemeğe devam ettim. Hâlâ paylaştığımız yakınlıktan kaçma dürtüsünü çok güçlü bir şekilde hissediyordum.

Yemeğimiz biterken neşeyle, “Ah, sana bir hediye aldım,” dedi. “Önce tatlıyı mı hediye mi istersin?”

“Tatlı yiyemem, tıka basa doydum.”

Cidden hüsrana uğramıştı, “Bir lokma bile yemez misin? Taze meyveli çok hafif bir muhallebi yaptım. Paylaşabiliriz,” dedi.

Gülümsedim, yemekleriyle beni etkilemeye çalışması çok hoşuma gitmişti. “Tamam, paylaşıyoruz.”

⁷ Tohumları yenen bir Güney Amerika bitkisi. (ç.n.)

Bölüm 15

BAY DOYUMSUZ

Tatlıyı hemen getirdi. Büyük cam bir kupanın içindeydi ve bir lokma almam için ağzıma dolu bir kaşık uzattı.

Ağzım hâlâ doluyken gülümseyerek, “Mmmmm,” dedim.

Birden eğilip beni öptü. Bu davranışı yemek yerken takındığımız tavırlardan o kadar farklıydı ki neredeyse onu ittim. Onun yerine, kendimi tutup tereddütle de olsa öpücüğüne karşılık verdim.

Bizim için kolay olan kısım, bu kısım. Geri kalanına anlam veremiyordum ama bu kısım muhteşemdi.

Beni kavramış, büyük siyah masanın boş bir yerine taşıyordu. Bir anda havlusu düşmüş, benim elbisem yukarı sıyrılmıştı.

Dudaklarıma fısıldadı, “Canın yanıyor mu?”

“Hiçbir ağrı beni bunu yapmaktan alıkoyamaz,” dedim ve uyarılmış penisini kavramak için uzandım. Onu büyük zevkle okşuyordum, o da kendini benim elime itiyordu.

Ellerimi gövdesinden geçirdim, kaslı kollarını okşadım ve omuzlarına getirdim.

“Mükemmel bir vücudun var. Her yerinin bronz olması-na inanamıyorum.”

Gülümsedi, vücudunu beğenmem hoşuna gidiyordu. “Annem yarı İtalyan, yarı Çeroki idi ama on sekizine gelmeden bütün ailesini kaybetmiş. Evlilikleri babamın safkan İngiliz ailesi için tam bir skandaldı. Akrabalarımın hepsi gerçek birer İngiliz gibi soluk benizli.”

Kahkahayla, “Soluk benizli? Peki ya ben? Ben de soluk muyum?” diye sordum.

Eğilip burnunu boynuma yasladı, “Senin tenin kaymak gibi,” dedi.

Sonunda istediğim gibi vücuduna dokunabiliyordum; ellerimi sırtında, karnında gezdiriyor, muhteşem vücudunun kıvrımlarını hayranlıkla inceliyordum.

Ellerimden birini yakalayıp, bileğimi öpmek için dudaklarına götürdü. Büyük bir merakla inceliyordu, ip izlerinin çok net bir şekilde seçildiğini gördüm. İpin kendine has bir deseni vardı, sanki James beni özel damgasıyla geçici olarak işaretlemişti.

“Teninde bu izi görmek çok hoşuma gidiyor,” diye mırıldandı, dudakları hâlâ tenimdeydi.

Beni masaya yatırıp bacaklarımı açtı. O muhteşem penisini girişime hizaladı.

O orada dikilirken ürperdim; gözlerim kapalıydı.

Dominant sesi tekrar ortaya çıktı ve “Bana bak,” diye emretti. İlk birlikteliğimizden hemen sonra ses tonu daha yumuşak, daha sevimli bir hâl almıştı. Ama ben bu sesi özlemiştim. Hemen itaat ettim.

“Beni izleyeceksin. İçindeyken gözlerini her kaçırışın için seni cezalandırırım.”

Başımınla onayladım.

“İste,” diye emretti, eliyle heybetli penisini okşuyordu.

“Lütfen, Bay Cavendish, bana sahip olun.” Soyadını söylemeye bayılıyordum, o üç heceyi tekrarlamak dua etmek gibi bir şeydi.

İnledi ve isteğimi yerine getirdi. İçime girdiği anda, bir önceki sevişmemizde tahriş olmuş yerlerim yandı ama bu hoşuma gitmeyen bir his değildi. Ve kendini geri çekip, tekrar üzerime abandığında boğazından derin bir hırıltı koptu. Tahriş olmuş yerlerimi unuttum, artık bütün vücudum hazdan titriyordu.

Gözleri heyecandan parlıyordu; ritmini yavaşlatmadan, “Canın yanıyor mu?” diye sordu.

Tutkulu bir sesle, “Mükemmel,” dedim.

Beni sertçe öptü. Gözlerimi bir an için kapattım, o kafasını kaldırıp beni tekrar izlemeye başlayana kadar. Bunun için cezalandırılacağımı zannetmiyordum, sonuçta o da gözlerini kapatmıştı ama işin doğrusu şu anda pek de umurunda değildi.

“Şimdi,” diye emrettiğinde tutku bütün vücudumu esir aldı, orgazm her yerime dalga dalga yayıldı ve içimdeki kaslar onu sımsıkı kavradı.

Bütün bu süre boyunca gözlerimi ondan ayırmamak için büyük bir çaba harcadım ve iyi ki de harcamışım. Onun tutkuyla titrediğini izlemek, delici bakışlarının üzerimde yoğunlaştığını hissetmek muhteşemdi. Böyle bir bakışın yönlendirildiği kişi olmak olağanüstüydü. O bakış kendimi kısa bir an için bile olsa hayatında havadan bile önemli olduğumu hissettiriyordu. Nefes kesiciydi.

“Bu gece burada kal. Söz veriyorum işe geç kalmana izin vermeyeceğim,” dedi, beni zayıf bir anımda yakalamıştı. “Sadece alarmı kaç kurmam gerektiğini söyle yeter.”

Gözlerimi kapatıp, hafifçe başımı sallayarak onayladım. “Tamam.”

Yanağımı büyük bir şefkatle öptü. “Teşekkür ederim.”

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden cevap vermedim. Hâlâ içimdeydi, şimdi de çıkmadı, sadece beni kucaklayıp kaldırdı. Nefesim kesildi.

“Hâlâ sertsin,” diye mırıldandım.

“Mmm,” diyerek içimde hareket etti.

“Ciddi olamazsın? Yine mi?” diye sordum, şaşırmıştım.

Beni kucağından bir-iki santim kaldırıp, tekrar tamamen içime girerek cevap verdi.

Ben derin bir nefes aldım, o hafifçe kıkırdadı.

“Hayatımda hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim, Bianca. Seninle bayılana kadar sevişebilirim. En azından denemeye gönüllüyüm.”

Cevap vermedim, veremedim. Beni sertliğinin üstünde hoplata hoplata merdivenlerden çıkarıp odasına doğru götürürken, tek yapabildiğim hafif hafif inlemektir.

“Devam edemeyeceğin zaman söyle. İlk seferinden sonra tahriş olmuş olman, canının acıyor olması normal. Düşünceli davranıp iyileşmeni beklemeliyim.” Koridordan geçerken sesi kırçılanmaya başlamıştı, yatak odasına yaklaştıkça hoplatmaları gittikçe planlı gidip-gelmelere dönüşüyordu.

“Lütfen, yapma,” dedim hafiften hıçkırarak. Zirveye o kadar yaklaşmıştım ki.

“İşini burada mı bitirmemi istiyorsun? Ayakta, seni penisine geçirmişken?” diye sordu. Yürümeyi kesip, daha sert bir şekilde gidip gelmeye başladı.

“E-evet, lütfen. Ah, evet,” dedim, omuzlarına tutunarak.

Bir kolu diyagonal bir şekilde sırtımdan geçiyordu, omzumu sağlam bir şekilde kavramıştı. Diğer eliyle sıkıca popomu tutuyordu, bu temas yüzünden daha önce kamçıladığı yerlerde hissettiğim yanma duyduğum hazzı artırıyordu. Dizlerini hafifçe bükmişti, daha sert ve daha hızlı bir şekilde bana sahip olabilmek için bacaklarını açtı.

“Şimdi, Bianca,” dedi ateş her tarafımı sararken. Sesi tetiği çekti ve bedenim orgazm patlamasıyla ona itaat etti. Zevkin o enfes dalgalarında yüzerken cankurtaran halatıymışçasına omuzlarına tutunuyordum.

Kendi orgazmına şaşırmıştı. Alçak sesle, “Kahretsin,” diyerek içime boşaldı.

Beni şefkatle yatağa yatırdı ve odanın içinde hareket etmeye başladı.

Gözlerimi kapattım. Gündüz saatlerce uyumuş olmama rağmen her an uyuyakalabilirdim.

Ilık, ıslak bir bezle bacaklarımın arasını temizlemeye başladığında kendime gelip mırıldandım, “Teşekkür ederim.”

“Mmm. Zevkle,” dedi.

Gidip tekrar geri geldi. El ve ayak bileklerimi bir merhemle ovdu, beni kolayca yüzüstü çevirip merhemi popoma ve bacaklarımın arkasına uyguladı.

“Acıyan başka yerin var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

“Kaçta kalkman gerekiyor?”

Kafamda ufak bir hesaplama yaptım; şu anda saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum, bilmek istemiordum. “4:30,” dedim ve uyuyakaldım.

Hissi bir şölenin ortasına uyandım, hayal edebileceğim en güzel uyanma şekliydi.

Yumuşacık bir yatakta sırtüstü yatıyordum. Çırılçıplaktım, kollarım ve bacaklarım açıktı ve hayatımda gördüğüm en güzel adamın dili kadınlığımı dünyadaki en nefis tatlıymışçasına yalıyordu. İpeksi, altın saçlarına yapıştım.

“Ah, James,” diye inledim, kafasını kaldırıp gülümsedi.

Doğrulup bacaklarımın arasında diz çöktü, bacaklarımdan birisini omuzuna kaldırıp, üst gövdesinde diyagonal bir

çizgi oluşturmalarını sağladı. Diğer bacağımy kendi bacaklarımın arasına alıp doyumsuz penisini önceden diliyle hazırladığı girişime yaklaştırdı.

“Canın çok acırsa söyle olur mu?” dedi yumuşak bir sesle. Kelimeleri endişe yüklüydü.

Dominant efendi bu sabah yok muydu? Galiba şu anda kontrol, öbür karakterinde, şefkatli âşıktaydı.

Başım la tamam dedim ve içime girdi. Bu yeni pozisyon sayesinde varolduğunu bile bilmediğim sinir uçlarını uyandırıyor du. Evet, tahriş olmuş tım ve hassastım ama onu durduracak değildim. Tahriş olmuş olmam beni bu zevkten vazgeçiremezdi.

Gövdesini bana doğru yatırdı, böylece bacaklarımın arası iyice açıldı ve omzunda olan bacağımy iyice göğsüme yaklaştı. İçimde hafifçe dönerek daha da derine daldı. *Beni ikiye ayırıyor,* diye düşündüm.

O hünerli parmaklarından biri, şişmiş klitorisimle oynamaya başladığında kendimi kaybettim.

Sonrasında beni duşa taşıdı ve ikimizi de yıkadı.

Tamamen gevşemiştım ve böyle bir deneyimden sonra on dört saatlik bir iş gününe kendimi hazır hissetmiyordum. Bunu sesli söyledim.

Arkamda durmuş saçımdaki kremi duruluyordu, söylediklerimi duyunca durakladı.

“Gitme o zaman. İzin al. Ben de programımı iptal ederim. Günü yatakta geçiririz. Senin için unutulmaz bir gün olmasını sağlarım.”

Şaşkın şaşkın güldüm. Biraz içerlemiştim, *zenginler,* diye düşündüm.

“Yarın izin günüm,” diyerek açıklamaya başladım, “eğer bugün işe gitmezsem hem bugünün parasını alamam hem de son dakikada gitmeyeceğimi haber verdiğim için başım belaya girebilir.”

Bana sıkıca sarıldı. Çenesini şefkatle başımın tepesine sürttü.

“İşi bırakabilirsin. Gel benim için çalış. Bayağı cömert bir işveren olurum. Benim özel jetimde hosteslik yaparsın. Böylece birlikte istediğimiz kadar vakit geçirebiliriz. Eğer kariyer değişikliği istiyorsan sana başka bir iş de bulabilirim. Eğer otel endüstrisi hoşuna gitmiyorsa çalışabileceğin başka şirketlerim var. Ya da bir süre çalışma. Dinlen. O süre boyunca sana zevkle baka-”

Soğuk bir sesle onu durdurup, “Lütfen, böyle bir şeyin lafını bir daha sakın açma ya da bu ilişkiyi burada bitirelim,” dedim, titriyordum.

Bu ne cüret, diye düşündüm. Ergenliğimden gibi deliler gibi çalışmışım ve bu sözleriyle her dakikasını hiçe saymıştı. Duştan durulanmamış saçla çıkıp, o evi o an terk etmek için ciddi bir çaba harcadım.

Beni sakinleştirmek için kollarımı okşayarak, “Seni incitmek istemedim. Sadece senin zorlandığını görmek beni üzüyor. Bunu anlayabiliyor musun?” dedi.

Zorlanmak? Benim hayatımın zor olduğunu düşünüyor-sa, kelimenin anlamını bilmiyor olmalı, diye düşündüm. Ama sonra ailesi hakkında söylediklerini hatırladım, on üç yaşında öldüklerini. Zannettiğim kadar mükemmel bir hayat sürmemişti. Ebeveynlerini kaybetmek çok zor ve acı bir deneyimdi. En azından ortak bir yönümüz vardı. Bu beni ona karşı yumuşattı ve ona bir şans daha vermemi kolaylaştırdı.

Hafifçe kafamı sallayıp, “Benim için endişelenme,” dedim, “ve bir daha bana buna benzer bir şey söyleme. Bu konuda ciddiyim. Yoksa aramızdaki anlaşma bozulur.”

Gerginleşmişti ama başıyla tamam dedi.

Sakinlemek için birkaç derin nefes alıp verdim, sonra ondan uzaklaşıp durulandım ve duştan çıktım.

“Gitmem lazım, saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum ama işe yetişmeliyim.” O büyük yumuşak havlulardan birine sarındım.

“Saat 4:40. Seni biraz erken uyandırdım, üzgünüm.”

İçimden, *pek üzgüne benzemiyor*, dedim ve odasına geçip elbisemi aramaya başladım. Yerde buruşuk bir yığın hâlindeydi. Dikkatlice kaldırdım. Üstündeki lekeleri bir metre uzaktan görebiliyordum, koklayacak değildim.

Banyoya doğru baktım.

James banyo kapısının kirişine umarsızca yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Yüzü ifadesiz, gözleri ilgisizdi. İlk defa gösterişli evi kadar ürkütücü görünüyordu. Belki de ziyaretimi fazla uzatmıştım.

“Ödünç alabileceğim bir tişörtün falan var mı? Ne olduğu önemli değil. Buradan direkt kendi garajıma gideceğim zaten ama bunu giyemem,” diyerek elbiseyi tekrar yere attım.

Başını sallayıp dolabına gitti. Katlanmış bir tişört ve siyah dar baksır şortu getirip donuk bir sesle, “Bunlar olur mu?” diye sordu.

“Evet,” deyip banyoya gittim. Bir dakika içinde giyiniptuvaleti kullanıp dışarı çıktım.

“Çantamın nerede olduğunu biliyor musun?”

Hiç tereddüt etmeden, “Girişte, merdivenlerin yanında. Sandaletlerin de orada,” dedi. Ben onları orada bıraktığımı hatırlamıyordum bile.

Başımın küçük bir hareketiyle sessizce teşekkür edip hızla odadan çıktım. Çantamı alıp, sandaletlerimi giydikten sonra arkamı dönüp ona baktım. Adım adım beni takip ettiğini biliyordum.

“Mm, Bay,” dedim. Kendimi çok garip ve yetersiz hissediyordum. Daha önce hiç böyle bir veda sahnesi yaşamamıştım. Bu tecrübesizliğin onun için geçerli olduğunu

zannetmiyordum. En azından geceyi bir erkeğin evinde geçirmiş kadınların sabahın erken saatlerinde kendi evlerine dönüşleri için kullanılan utanç yürüyüşü terimi benim için kullanılamayacaktı, sonuçta kapının önünden arabama binip doğrudan kendi evimin garajına gidecektim.

Bana yaklaştı ama dokunmadı. Üzerinde hâlâ sadece havlu vardı. Özellikle yüzüne bakıyordum. Bana bir şey uzattı, küçük gümüş bir kutu. Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. Ellerimi kutunun etrafına sardı.

“Bir hediye. Hoşuna gideceğini düşündüm. Sonra açarsın.”

Aniden saçımdan tutup dudaklarımı sertçe öptü ve aynı hızla geri çekildi.

“Seni ararım,” dedi.

Başımı tamam anlamında sallayıp arabama yöneldim. Ne hediyesini açacak ne de üzerinde düşünecek vaktim vardı. İşe yetişmek için acele etmem gerekiyordu.

Evinin önündeki araba yolundan çıkarken, geldiğimiz noktayı düşündüm. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki ve bir gece içinde bir sürü iniş-çıkış yaşamıştık, ayrıca ikimiz de birbirimize karşı alıngan ve kaprisliydik. Beni arayacağını söylemişti ama diğer kızlardan duyduğuma göre erkekler aramaya niyetleri olsa da olmasa da bu cümleyi kurarlardı. Beni bir daha aramama ihtimali karnıma bir yumruk gibi oturdu.

Bölüm 16

BAY İNANILMAZ

Hızla eve gidip aceleyle giyindim. Stephan geldiğinde, hem hâlâ saçlarım ıslaktı, hem de daha makyajımı yapmamıştım.

Kapıdan girince seslenip, sonra da hemen yatak odasına yanıma geldi. Çok paçoz gözüktüğümün farkındaydım.

Muzır çocuklar gibi sırtarak, “Gecen nasıldı?” diye sordu.

“Unutulmaz bir geceydi, orası kesin. O kadar mükemmel bir adamın halka karışmasına izin vermemeliler.”

Güldü. “Bugün benim arabamla gidelim. Çıkmamız lazım, sen de yolda saçını ve makyajını yaparsın.”

Yatağın üstündeki gümüş kutuyu gösterip, “O ne?” dedi.

Yüzümü buruşturdum, “James’ten bir hediye. Açmaya vaktim olmadı.”

Kutuyu alıp uçuş çantama attı, çantayı da omuzladı.

“Vaktimiz olduğunda bakarız, haydi çıkalım.”

Stephan arabayı kullanırken nemli saçımı ördüm, hafif bir makyaj yaptım. Arabada daha fazlasını yapmam mümkün değildi. İşim bittiğinde daha havaalanına varmamıştık.

Bütün vücudumun ağrıdığını fark ettim. Her hareketimde o malum yerdeki kaslar sızıyordu.

Daha temkinli davranmayı önermişti, şimdi sebebini anlayabiliyordum. Ama yine de herhangi bir pişmanlık hissetmiyordum. Eminim her hareketimde onu düşünmek zorunda kaldığımı öğrense o da hiçbir pişmanlık hissetmezdi.

Bileklerimdeki izler neredeyse geçmişti, hafif bir pembelik kalmıştı. Eski saatim sol bileğimdeki izleri kapatıyordu ve sağ bileğimdeki izlerin pek dikkat çekeceğini zannetmiyordum. Ama yine de, hepsi bana onu hatırlatıyordu ve o amaçla bırakılmışlardı.

İçimden bir ses onu bir daha göremeyeceğimi düşünüyordu. Dün gece çok istekli ve tutkulu olduğu doğrudu ama cinsel ilişkiye girdiği bütün kadınlara karşı böyle bir tutum sergiliyor olabilirdi. Belki de benimle işi çoktan bitmişti. Bu olasılığa kendimi hazırlamaya çalışıyordum.

Uçuş için kaydımızı yaptırıp, ekip otobüsüne gittik.

Beklerken Stephan, “Hemen gidip yarın için müsait gidiş-dönüş uçuşu olup olmadığına bakayım mı?” diye sordu. “İznimizi de kullanabiliriz, bana uyar. Son zamanlarda o kadar fazla çalıştık ki bence bir gün dinlenmeyi hak ettik. Sen karar ver.”

Yüzümü buruşturarak, “Bugünün nasıl gideceğine bakalım, dönüşte karar veririz,” dedim.

Başını sallayarak onayladı. Sabahları ikimiz de pek konuşkan olmazdık. Ve ben daha kahve bile içmemiştim. *Hemen kahve içmem lazım*, diye düşündüm.

Uçağa biner binmez kahve yaptım; o kadar hızlı içtim ki dilim yandı. Ama işe yaradı. Kahveden sonra kendimi bizi bekleyen uzun güne hazır hissediyordum.

Uçuşun ilk birkaç saati ne olduğunu anlayamadan geçti. Uçak doluydu ve Washington’a bir buçuk saat kalana kadar kahvaltı bile edecek vaktimiz olmadı.

Yolculardan hiç kimse yoğurtları istememişti, o yüzden ekip için verilen yemek yerine onları yedik.

Stephan yemeğini bitirir bitirmez, “Ah, James’in verdiği kutuyu aç,” dedi. “Biraz vaktimiz var ve ben meraktan ölmek üzereyim.”

Hediyeyi tamamen unutmuştum. Stephan hatırlatınca resmen irkildim. Yeni tanıştığım birinden hem de durup dururken hediye alma fikri hoşuma gitmiyordu.

Kafamda büyüteceğime açıp kurtulsam ya?

Stephan’a, “Sen aç,” demek üzereydim ki birden aklıma kutudan bir çift göğüs ucu kelepçesi çıkma ihtimali geldi. James’te o potansiyel vardı. Ya da benim bile ne olduğunu anlamayacağım başka bir seks oyuncağı çıkabilirdi. Düşündükçe, bu ihtimalin çok yüksek olduğuna karar verdim.

Sonuçta çıkmıyorduk, ilişkimiz akıllara durgunluk veren bir cinsellik üzerine kuruluydu. Bana, hoşuma gideceğini düşünerek bir hediye alıyorsa, bu hediye benimle yapmaktan hoşlandığı şeyle alakalı olmaz mıydı?

Stephan’a göstermeden önce kesinlikle ucundan bakıp ne olduğunu kontrol etmeliydim. İçinden müstehcen bir nesne çıkarsa ve Stephan bu nesneyi görürse herhâlde utançımdan ölürdüm.

Çantama doğru gidip kutuyu çıkardım; kapağı yavaşça açtım, içinden çıkabileceklerden korkuyordum.

Şaşkın şaşkın, *müstehcen bir şey olmadığı kesin* diye düşündüm. Çok güzel, zarif bir saatti. Kolumdaki saatin çok daha kaliteli bir çeşidine benziyordu; gümüş rengindeydi ve turkuaz bir kadranı vardı. Ama bunun kadrانının etrafında küçük elmaslar diziliydi. Kadranın üstündeki saat göstergeleri bile elması. Bir an için elmas değil de kübik zirkonya olmalarını umdum ama sonra saatin markasını gördüm. Pahalı saatler hakkında hiçbir bilgim olmamasına rağmen ben bile o markayı biliyordum.

Şaşkınlıktan ağzımı kapatarak, “Aman Tanrım,” dedim. Stephan bana merakla bakıp elimdeki kutuyu aldı.

Hediyeyi görür görmez, “Vay,” dedi. “Vay canına, Rolex?” dedi, sırtıtarak bana bakıyordu. Bense zorlanarak gülümsedim. “Birisi benim Buttercup’ıma abayı yakmış,” dedi.

Ben aynı fikirde değildim. Kafamda korkunç bir olasılık belirdi. Bu onun veda hediyesiydi, “hoş bir vakit için teşekkürler” jesti. Dehşetle, *bütün tek gecelik ilişkilerine vermek üzere bu saatlerin stokunu mu yapmış*, diye düşündüm. Midem bulanıyordu.

“Tuvalete gitmem lazım,” diyerek Stephan’ın yanında hızla geçtim.

Suratıma su çarptım; sonrasında dağılmış maskarayı temizlemem gerekti.

Bunun olacağını biliyordum ama birlikte birkaç unutulmaz gece daha yaşarız diye umuyordum. Kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Eğer beni terk etti diye şimdi bu kadar üzülüyorsam, kim bilir ilişki daha uzun sürseydi nasıl dağılırdım. Ama o lanet saati geri verecektim. Çok pahalı bir hediyeydi. Rolexlerin ne kadar olduğunu bilmiyordum ama benim kendime alabileceğim bir saat olmadığı kesindi.

Biraz derin derin nefes alıp sakinleştikten sonra tuvaletten çıktım.

Hemen sonra Melissa yanımda belirdi. “1A’daki çok yakışıklı. Bir defans oyuncusu gibi yapılı. Ve Armani giyiyor. Bu iyiye işaret.” *Aman Tanrım* diye düşündüm, şu anda sinirlerimi normalden daha fazla bozuyordu. Yine birinci sınıfta ava çıkmıştı.

Stephan hâlâ açık Rolex kutusuna hayran hayran bakıyordu, saati incelemeyi hiç kesmemiş gibi bir havası vardı. Melissa kutuyu anında fark etti.

“Elindeki ne?” diye sorup, biz bir şey söylemeden eğilip baktı. İkimizin verdiği tepkiden de daha dramatik bir tepki verdi, nefesi kesilmişti. Sesini yükseltip Stephan’a, “Onu nereden buldun?” dedi.

Stephan sırtıp kendinden memnun bir ifadeyle, “Bianca’nın. James vermiş. Adam abayı yaktı,” dedi.

Melissa birden kutuyu Stephan’ın elinden kaptı. Çok kızgın görünüyordu. Bana sert bir bakış atıp saati incelemeye başladı. Kutusundan çıkarıp önce arkasına, sonra da kenarlarına baktı.

“Kahretsin, gerçek,” deyip küfretti. “Bu bir *platinum president datejust*. Lanet olsun.” Bana ters ters baktı. “Bunun kaç para ettiğini biliyor musun? Rolexler hakkında en ufak bir bilgin var mı?” Beni aşağılayarak konuşuyordu ve birden canıma tak etti. Eski saatimi çıkarmaya başladım, durup düşünmedim bile.

Elinden saati çekip aldım. Takması için saati ve bileğimi Stephan’a uzattım. James bu akşam Melissa’yı arayacak olabilirdi ama o zamana kadar bu saati ben takacaktım, o değil. Stephan tek kelime etmedi ama gülümsediğini biliyordum.

“Pek bir şey bilmeme gerek yok,” dedim bileğimi ona doğru sallayarak, “takmayı bilmem yeterli.”

Küçümseyen gözlerle beni baştan aşağıya inceledi.

Sinirle yanımızdan ayrılmadan önce, “Anlamıyorum,” diye mırıldandı. Belki de saati geri vermem diye düşündüm, eğer onun sayesinde tek el hareketiyle Melissa’yı kaçırabileceksem.

Stephan alçak sesle, “Ne deli karı,” dedi.

Şaşırdım, Stephan genelde böyle sert konuşmazdı. Bana karşı korumacı olduğunu biliyordum ve anlaşılan Melissa onu da benim kadar kızdırmıştı.

Tekrar işe döndük ve uçuşun geri kalanında James’i düşünemeyecek kadar meşguldüm.

IA'ya bir şişe su daha götürdüm. Melissa'nın yakışıklı dediği adam çok kibar ve hoş bir adamdı. Önüne koyduğum her şeyi yemişti ama sadece su içiyordu. Sivil hava polisine benziyordu ama değildi. Ya da eğer öyleyse bile şu anda görevde değildi.

Sürekli tetikteydi, sık sık etrafı kolaçan ediyordu ve gözleri çoğunlukla üzerimdeydi. Ama benimle özel olarak ilgilediğine dair en ufak bir şey hissetmedim.

Gülümseyerek, "Yanında bir bardak buz veya limon istemediğinize emin misiniz?" diye sordum. Beni çekici bulmayan adamlarla her zaman daha rahat konuşuyordum.

O da gülümseyerek, "Bu yeterli ama teşekkür ederim," dedi.

Koridorda ilerleyip diğer yolcularla ilgilenmeye başladım. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Önünde bir dizüstü bilgisayarı açtı ama kabinle bilgisayar ekranından daha fazla ilgileniyordu.

Garip, diye düşündüm.

Kısa bir süre sonra iniş için yerlerimize geçtik. Stephan da ben de bileğime bakıyorduk.

"Bu konunun seni utandırdığını biliyorum. Ama ilk seferinde sana nazık davrandı mı? Canın çok yandı mı?" diye sorarak beni şaşırttı. Ama ciddi ve endişeliydi, o yüzden kendimi cevap vermek zorunda hissettim.

Kelimelerimi özenle seçerek, "Acı vardı," dedim. "Ama iyiydi. O iyiydi. Yatakta muhteşem... Öyle şeyler yapıyor ki. Pek normal oldukları söylenemez. Ama benim çok hoşuma giden şeyler, belki de hoşuma gitmemesi gereken şeyler." Özellikle detay vermemiştim ama yine de fazla detay vermişim gibi utanıp kızardım, gözlerimi indirdim.

Elimi okşadı. "Muhtemelen o gelene kadar hiçbir erkekle birlikte olma ihtiyacı hissetmemenin bir nedeni var. Belki o yaptıkları senin bir ihtiyacını karşılıyor. Bundan utanma-

na gerek yok. Hepimizi çocukluğumuzda yaşadıklarımız şekillendiriyor. Tercihlerimizi anlamak ve kabul etmek, kurban olmakla aynı kapıya çıkmıyor. Onun yaptıklarından hoşlandığın sürece ve sana zarar vermediği sürece arkana yaslan ve keyfini çıkar bence. Bunu hak ediyorsun.”

Kafamı omzuna yasladım.

“Bana kendimi hep daha iyi hissettiriyorsun,” dedim. Panikle karışık bir merakla bir daha dün akşam yaşadığım keyfe bir daha varıp varamayacağımı düşündüm.

“Aynen, Buttercup.”

Bölüm 17

BAY ÇARESİZ

Planlanandan erken indik. Uçak boşalırken eve vaktinde dönebilecekmışiz gibi görünüyordu.

Ama kısa bir süre sonra umutlarım suya düştü; hava koşulları yüzünden kalkışımız en az bir saat ertelenmişti. Washington'da havanın sakin ve güzel olmasına rağmen dönüş yolumuzda fırtına vardı.

Ana kabin uçuş görevlileri vakti havaalanında öldürmeye karar verdiler. İki dakika önce telaş içindeyken birden boş vakit içinde yüzüyorduk.

Onlara katılma davetini geri çevirdim, oturup telefonumu kontrol etmek istiyordum. Pilotlar da onlarla gitti, Stephan benimle kalıp birinci sınıf yolcu koltuklarında yanıma oturdu.

Uçuş çantam ayaklarımda açıktı. Büyük bir heyecanla telefonumu bulup açtım. Bir cevapsız çağrı, bir sesli mesaj, iki de mesaj vardı. Önce sesli mesajı dinledim.

James'in sesini duyduğumda kendime nefes almayı hatırlatmam gerekti.

“Selam,” diye başladı, devam etmeden önce uzun bir sessizlik vardı. “Takipçi bir sapık olduğumu düşünmeni istemiyorum ama indiğinde beni arayacak vaktin olursa sesini duymak isterim. Aklımdan çıkmıyorsun. Havada olduğunu ve telefonunun kapalı olduğunu bilmeme rağmen aramadan duramadım.”

“Bu akşam seni görmek istiyorum. Eminim ağrıların vardır.” Birden sesi kalınlaştı. “Dün acıttığım her yeri öpmem gerekiyor.” Boğazını temizledi. Ellerim titriyordu. “Umarım oturmak canını her acıttığında beni hatırlarsın. Özledim.” Mesaj bitti ve titreyerek telefonu kulağımdan çekti. Demek ki benimle işi bitmemişti.

Bu bilgiyle bu kadar rahatlamış olmam dehşet vericiydi ama fark etmemek mümkün değildi.

Stephan kağıda yumulmuş raporlarını dolduruyordu.

Kafasını kaldırmadan, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Küçük bir sesle, “Evet,” dedim. Mesajları okumak için tekrar telefonuma baktım, onlar da James’tendi.

James: Nasılsın? Hediye ni beğendin mi?

James: Seni düşünüyorum. Dün gece muhteşemdin; kesinlikle mükemmel. Aklımdan çıkaramıyorum. Pek çalışabildiğim söylenemez. Aklım başımda değil.

Telefonum çalıp ödümü patlattığında ikinci mesajı altıncı veya yedinci defa okuyordum. Arayanın James olduğunu görünce yerinden fırlayacakmış gibi atan kalbimi tuttum. Bir anlık kararsızlıktan sonra açtım

Soluk soluğa, “Alo,” dedim.

“Bianca,” dedi, kalın sesi neşe doluydu. “Sana ulaşabileceğimi zannetmiyordum. Nasılsın?”

“İyiym,” dedim, Stephan’a bakıp uçağın arka tarafına gitmek için yerimden kalktım.

“Canın acıyor mu?” diye sordu.

“Evet, çok ağrım var,” dedim. Nefesinin kesildiğini duydum.

“Bu akşam sana gelebilir miyim?”

Üzüntüyle iç geçirdim. “Uçak Washington’da rötar yaptı. Eve kaçta dönebileceğim belli değil, o yüzden bu akşam olmaz. Sabah halletmem gereken işler var ama yarın akşam boşum. Yarın fazladan bir gidiş-dönüş uçuşu daha yapmayı planlıyorduk ama bu gecikme yüzünden pek mümkün gözüküyor.

“Vegas’a indiğinde ara. Geç olsa da gelirim.”

“Yorgun ve huysuz olacağım.”

“Geliyorum. Vegas’a indiğinde ara.” Efendi sesi ortaya çıkmıştı, bu bir emirdi. “Sabah halletmen gereken işler ne? Belki sana eşlik ederim.”

Benimle sadece baş başa görüşmek istemesine laf sokmak için, “Toplum içine çıkmamı gerektirecek işler,” dedim.

Diliyle “cık” sesi çıkardı. “Şoförüm bizi götürür. Sabah arabayı ofis olarak kullanırım ve sen alışverişini ve başka ne yapman gerekiyorsa yaparken çalışırım.”

Gülerek, “Çok saçma,” dedim. İşim bitince seni ararım olur biter. Zaten Stephan’la gideceğim.”

“O da gelebilir. Benim arabamı kullanmamızın onun için bir sorun olacağını düşünmüyorum. Sor bak. Hediye beğendin mi?”

Konuyu değiştirme taktiği işe yaradı ve bileğimdeki enfes saate baktım.

“Çok güzel. Bir bileğimde saatin, öbüründe bıraktığın izler var,” dedim sessizce, bu cümlenin onu delirteceğini biliyordum. Çıkardığı tok hırıltı muhteşemdi. “Ama geri vermek zorundayım. Saatler hakkında pek bir şey bilmem ama ben bile bu saatin çok pahalı olduğunu biliyorum.”

Çok ciddi ve emirvari bir ses tonuyla, “O bir hediye.

Senin için neyin önemli olduğuna, benimle hangi konularda tartışacağına karar vermen gerekiyor, Bianca ve bu tartışmayı sen kazanmayacaksın. Bir daha benim için çalışmandan veya sana bakmaktan bahsetmeyeceğim ama sana canımın istediği hediye alırım. O saatin fiyatı benim için hiçbir bir şey ama senin güzel bulduğun bir şeyi seçmiş olmak büyük bir mutluluk kaynağı.”

Bir süre düşündüm. *Yenilgiyi kabul etsem, ne olurdu ki?* Kendimi ikna etmeye çalıştım. Karun kadar zengin bir adamla cinsel ilişkiye giriyordum sonuçta, bazı tavizler vermem gerekecekti. Ve bana aldığı her şeyi ilişkimiz bittiğinde geri verebilirdim. Bu düşünce biraz rahatlamamı sağladı.

“Tamam. Teşekkür ederim. Kadranı senin gözlerinin renginde. Bunu bilerek mi yaptın, hep seni düşünüyüm diye?”

Rahatlamıştı, neşeli bir kahkaha attı. “Sürekli aklında olmak için her türlü numarayı yapmaya hazırım ama bunu bilerek yapmadım. Doğrusu çok hoşuma gitti. Saate her baktığında zevke geldiğin anları hatırla, benim gözlerimin içine baktığın.”

Bu görüntü derin derin solumama sebep oldu. “Ah.”

“İslandın mı?” diye sordu, ses tonu birden ciddileşmişti. Adamın bir dakikası bir dakikasına uymuyordu.

“Evet, Bay Cavendish.”

“Yalnız mısın?”

Uçağın ön tarafına doğru baktım ve arka taraftaki galiye girdim. Stephan hâlâ birinci sınıfta oturuyordu ve uçakta başka kimse yoktu.

“Hemen hemen. Ben arka galideyim, Stephan da birinci sınıfta; diğer herkes yemek yemek için uçaktan indi.”

“O galinin perdesi var mı?” diye sordu.

“Mmm,” dedim beklentiyle.

Emretti, “Perdeyi kapat.” Kapattım. “Şimdi eteğini kaldır ve kadınlığının yapraklarını okşa yavaşça.” Anı bir ne-

fes alıp itaat ettim. Dokununca acıyordu ama onun sesiyle o kadar heyecanlanmışım ki yine de hoşuma gidiyordu. “Şimdi, iki parmağını içine sok.” Soluk soluğa isteğini yerine getirdim. “Acıyor mu?”

“Evet, ah, evet. Çok hassas.”

“Bebğim, çiçeğini öpmek istiyorum. Kendini nazikçe okşa. Orayı benim için sıcak tut.” Sesi gittikçe kırçillanıyordu, kendisine dokunup dokunmadığını merak ettim.

Sordum.

“Evet,” diye kükredi. “Ama mastürbasyon yapmayacağım. Kendimi sana saklıyorum. Birkaç gün hizmet dışı ol-san da bekleyeceğim. Kendine daha fazla dokunma. Çok çabuk zirveye ulaşıyorsun ve benimle görüşene kadar zevke gelmeni istemiyorum.”

Hemen söz dinledim ama yine de boğazımdan bir itiraz kaçı.

“Sen iyileşene kadar birkaç gün penisimi çiçeğine yaklaştıramam ama yapabileceğimiz bir sürü başka şey var. Durmam için yalvarana kadar sana oral seks yapacağım. Ve göğüslerinin arasına boşalmak gibi bir fantezim var. Bu akşam için onca ısrar etmiş olmama değecek, söz veriyorum.”

Gırtlığımdan garip bir ses çıktı. Anlamından emin değildim ama ya kabul ettiğimi gösteriyordu ya da hüsrana uğradığımı.

Nefes alıp verişim normale döndükten sonra, “New York’a ne zaman uçuyorsun?” diye sordu. Ses tonu yine değişmişti, sanki dakikalardır havadan sudan bahsediyormuşuz da muhabbete devam ediyormuş gibiydi.

İçimden *değişken pislik*, dedim.

“Perşembe akşamı. Bugünden sonra üç gün izinliyim. Ama en az bir tanesinde fazladan bunun gibi bir gidiş-dönüş uçuşu yapmam lazım. Büyük olasılıkla Çarşamba yaparım.”

Hoşnutsuzluk belirten bir ses çıkardı ama sadece, “Yani yarından itibaren iki gün izinlisin?” dedi.

“Evet. Sen New York’a ne zaman dönüyorsun?”

“Perşembe akşamı.”

“Aa,” şaşırmıştıım. “Benim uuşumda?”

“Evet. Gece uçuşu, değil mi?”

“Evet; geçen haftaki gibi. Bunu daha ne kadar srdrebilirsin?” diye sordum. Ülkenin bir ucundan öbür ucuna beni takip etme alışkanlığından bahsediyordum.

“İşlerin başında çok iyi adamlarım var, o yüzden bir süre daha hiçbir sorun çıkmaz. Ayrıca, sadece bir telefon ve bilgisayarla harikalar yaratabiliyorum. Patron olmanın da bazı faydaları var. Ayrıca çaresiz kaldığında her şeyi göze alıyorsun.”

“aresiz?” diye sordum.

“Aynen yle. Bana kendimi tam anlamıyla çaresiz hissettiriyorsun, Bianca. Senden önce hiçbir kadını böyle takip etmedim. Hatta, şu anda cebimde kesik tanga var.”

Ona bu konuda soru sormaya bile çekindim.

Sesler duyup perdenin aralığından baktığımda ekibin dönmüş olduğunu gördüm, yemek ve kahve poşetleri taşıyorlardı.

“Ekip döndü,” dedim, eteğimi ve perdeyi düzelttim. “Kapatmam gerekecek.”

Bu habere canı sıkıldı, “Vegas’a inince haber ver,” dedikten sonra küfretti. “Beklemek beni delirtecek.”

Brenda’nın galiye yaklaştığını görünce, “Hoşça kal,” diyerek kapattım. Brenda beni orada gördüğüne şaşırmıştıı.

Telefonumu gösterip, “Konuşurken gezinmek gibi bir alışkanlığım var,” dedim.

Gülümseyerek, “Benim de, hâlâ gidip yiyecek bir şeyler alacak vaktin var. Rtarın bir buçuk saate çıktığını söylüyorlar,” dedi.

Homurdandım.

Yerine oturup sandviçini çıkardı. Sandviçi göstererek, “Bayağı başarılılar, hemen bizim kapının karşısında,” dedi.

Kendisine teşekkür edip uçağın ön tarafına yöneldim.

Telefonuma mesaj sesi gelince ekrana baktım; mesajı okumak için ana kabindeki yolcu koltuklarından birine oturdum.

James: Suratıma kapatmanın da bir cezası var.

Bianca: Üzgünüm, müstehcen bir konuşmanın ortasında iş arkadaşlarımı görünce refleks olarak kapattım. Beni bu akşam mı cezalandıracaksın?

James: Hayır. Tamamen iyileştiğinden emin olana kadar güvendesin. Kamçıyı sevdin mi?

Bianca: Kamçı konusunda kararsızım. Suratına kapatmanın cezası kaç kamçı?

James: 10

Bianca: Kamçıyı çok sevdim ama üstümde ne istiyorsan onu kullanabilirsin. Seni memnun etmek istiyorum.

James: Ediyorsun, emin ol. Ne istersem kullanacağım. Seni New York’taki evime götürmek için sabırsızlanıyorum. Orada bizi bir oyun bahçesi bekliyor.

Bianca: Las Vegas’taki odan da oyun bahçesi gibiydi.

James: O tadımlıktı, Buttercup.

Son mesajına nasıl cevap vereceğimi bilemedim, o yüzden telefonu yeleğimin cebine koyup uçağın ön kısmına yöneldim.

Bölüm 18

BAY SAHİPLENİCİ

Washington'dan üç saat rötarla yola çıkabildik.

Stephan'la ben de eninde sonunda uçaktan inip birer sandviç ve kahve aldık. Uçakta yaptığımız kahve fena değildi ama daha iyi bir seçenek varsa onu tercih ediyorduk.

1A'da oturan adamı kapının önünde gördüm; kibarca selam verdim ama hâlâ burada olması garipti. Biz rötatarmıştık ama o zaten gideceği yere varmıştı.

İndikten saatler sonra neden *hâlâ kapıda bekliyordu?*

Kendisinin neredeyse tıpatıp kopyası bir adamla konuşuyordu. İkisi de aynı derecede yapılıydılar, ikisinin de koyu saçları vardı, hatta takımları ve kravatları bile hemen hemen aynıydı.

Emniyet güçlerine o kadar benziyorlardı ki Stephan'ı dirseğimle dürtüp, "Uçuşta sivil hava polisleri mi var?" diye sordum.

O da adamlara bakıp biraz düşündü. Kafasını hayır anlamında sallayarak, "Varsa da, bana daha haber veren olmadı. Ve bu kadar rötarla hâlâ haberimin olmaması pek mümkün

değil. Federal ajanlara çok benziyorlar gerçekten; herhâlde sadece seyahat ediyorlar.”

Mantıklıydı, o yüzden üstüne daha fazla kafa yormadım.

Fakat sandviçimi aldıktan sonra neredeyse üzerlerine çıkıyordum. Sırada arkamdalarmış ama fark etmemişim.

Kıbarca selam verdim, onlar da geri selam verdiler; biri telefonda konuşuyordu.

“İyi, efendim; kendisi gayet iyi. Hiçbir sorun yok. Peki, efendim,” diyordu.

Alacaklarımızı aldıktan sonra uçağa geri döndük. Kalkışı bekleyen grup kalabalık ve huzursuzdu. Rötarlı uçuşlar zor olurdu. Hava durumu konusunda bizim yapabileceğimiz bir şey olmamasına rağmen, birçok yolcu kendisini haksızlığa uğramış hissederci ve uçuş sırasında sinirler gergin olurdu. Normal karşıladığım bir durumdu. Bu da işimizin bir parçasıydı.

Uçak kalktığında sevindim, sonunda cep telefonumu yeni mesaj gelmiş mi diye kontrol etmekten başka yapacak bir işim vardı.

James başka mesaj atmamıştı. Kalkışa bir saat kala daha fazla kontrol etmemek için telefonumu kapatmışım.

İlk üç saat hareketli geçti. 1A’daki adamın yerinde havalananda konuştuğu adam oturuyordu. O da neredeyse aynı davranışları sergiliyordu, hatta sunduklarımızı bile aynı şekilde tüketiyordu; verilen her şeyi yiyor ve sadece su içiyordu. Sadece bir kez farklı bir şey yapıp, sade kahve istedi.

Stephan da bu garip ajan değişimini fark etmişti. “Gelirken 1A’da oturan adam şimdi ekonomi kabininde bu adamın oturduğu koltukta oturuyor,” dedi.

“Endişelenmeli miyiz?” dedim.

Yüzünü buruşturdu. “Garip. Ama çok sakınlar ve hiçbir sorun çıkarmıyorlar. Bir değişiklik olursa pilotlarla konuşurum. Kim bilir, belki Washington’a bir şey götürmüşlerdir ya da oradan bir şey almışlardır.”

Kısa bir molanın haricinde uçuşun geri kalanında da oldukça meşguldük. Son troleyimi de yerine kilitlemeyi bitirdiğimde uçak iniş için tekerleklerini indiriyordu.

Stephan çoktan oturmuş, emniyet kemerini bağlamıştı, “Haydi, Bi,” dedi. Sesinde hafif bir yalvarış vardı, benim son dakikada yerime oturmam onu hep rahatsız ederdi. Bay Güvenlik.

Ona James’in sabah bize arabasını tahsis etme planından bahsettiğimde hevesli görünmüştü. Bu iyiye işaretti, Stephan’ın James’i sevmesi, anlaşılmamız kısa ömürlü de olsa uzun ömürlü de olsa, işleri kolaylaştırırdı.

Telefonumu açmayı uçaktan inip ekip otobüsüne bindiğimde hatırladım.

Üç cevapsız çağrı ve bir mesaj vardı. Çağrılar kalkıştan önce bırakılmıştı, mesaj uçuş sırasında gelmişti.

James: Telefonunu neden uçağın hareketinden bir saat önce kapattın?

Kaşlarım çatıldı. Her beş saniyede bir ondan mesaj var mı diye bakmamak için kapatmıştım ama uçağın ne zaman hareket ettiğini nereden biliyordu? İnternette uçuş hakkında bilgi almış olabilirdi herhâlde.

Takipçi sapık, diye düşünüp mesaj attım.

Bianca: Beni takip etmeyi kes. Umarım bu mesaj seni uyandırmaz ama Vegas’a döndük.

Anında cevap attı.

James: Evinde görüşürüz. Sana Vegas’a iner inmez bana haber vermeni söylemiştim.

Bianca: Çalışıyorum. İş yerimde bana patronluk taslayamazsın.

James: Yanılıyorsun. Dene bakalım. Sana g halinde şaplak atarım.

Telefonumu kaldırdım. Bu mesajlaşma iş arkadaşlarımla dolu bir otobüste yaşamak istemeyeceğim bir mesajlaşma-

ya dönüşüyordu. Diğer iki gelen mesaj uyarısını duymazlıktan geldim.

Stephan huzurlu bir sessizlik içinde bizi eve götürdü.

“Yarın biraz geç kalkacağım. Alışverişe gideceğimiz zaman mesaj at,” dedi evinin önüne geldiğimizde.

Kendi evime yaklaşırken donakaldım. Evimin önüne siyah bir SUV park etmişti, motoru çalışıyordu. Korkudan soğuk terler dökmeye başladım.

Panik içinde Stephan’a seslendim. Anında koşup yanıma geldi.

SUV’nin arka kapısından James inince omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Stephan açık açık küfretti.

“Kahretsin, bir an sandım ki...” Cümleyi bitirmedi.

Sadece sessizce başımı salladım. Ne sandığını biliyordum, ikimizin de ne sandığını ve nasıl dehşete düştüğümüzü biliyordum. James yanımıza yaklaşırken silkelenip soğukkanlılığımı takınmaya çalıştım.

“Her şey yolunda mı?” dedi.

Evet anlamında başlarımızı salladık.

James yanıma gelip elini enseme koyarken başıyla Stephan’a selam verdi.

İçimden *ensemi seviyor*, diye geçirdim. Kendimi hafifçe dokunuşuna bıraktım. Bana şefkatle baktı.

Beni oradan uzaklaştırırken kibarca, “İyi geceler, Stephan,” dedi.

Stephan da, “İyi geceler,” diye seslendi.

Kilitleri açıp güvenlik kodunu girip onu içeri davet ettim.

“Başarılı. Güvenlik sistemini sevdim,” dedi. Seveceğini biliyordum.

“Evimde kendimi güvende hissetmek istiyorum,” dedim, önemsiz bir şeymişçesine.

Uçuş çantamı yerine koymak için doğruca yatak odama gittim.

James hem salonum hem giriş holüm olan odadan, “Evin güzelmiş,” diye seslendi. Çantamla işim bitince yanına gittim.

Gülümsedim ama iltifatını pek ciddiye almadım; onun standartlarına göre burası bir dolap kadardı.

“Küçük ama benim,” dedim.

Şöminemin üstündeki rafta duran sulu boyaları dikkatle incelemeye başlayıp, “Çok güzeller,” dedi.

Kızarak, “Teşekkür ederim,” dedim.

Kendi yaptığım resimleri evin her tarafına koyarken onun gibi bir adamın onları göreceğini hiç düşünmemiştim. İnceledikleri bir dizi çöl manzarasıydı, renkleri öne çıkarmayı amaçlayan resimlerdi. Hem küçüklerdi hem de fazlaydılar, o yüzden bir nevi güneş mozaigi oluşturuyorlardı. Çoğu Vegas vadisinin dağlarıydı; renkleri abartmışım, daha koyu ve daha canlı renkler kullanmışım. Neredeyse bir çiçek dürbünü oluşturmuştum. Diğerleri bazı bitkilerin yakın plan çizimleriydi, aynı canlı renkler hâkimdi.

Afallamış bir şekilde, “Bunları sen mi yaptın?” diye sordu.

Başımla onaylayıp kanepenin yanındaki masada dağınık duran kitapları düzeltmeye gittim. Misafir ağırlamak için evi temizleyecek vaktim olmamıştı ama yalnız yaşamama rağmen evi yeterince derli toplu tutardım.

“Hayran kaldım. Başka var mı?”

Omuz silkip, “Sadece bir hobi,” dedim. “Gördüğün üzere bütün evi onlarla süsledim. Hepsi acemi işi ve basit ama ucuz bir dekorasyon yöntemi. Hem resim yapmak beni dinlendiriyor.”

“Hiç acemi işi degiller. Bence kesinlikle büyüleyiciler.” Sessizce konuşuyordu ve ona inanmak istiyordum ama bence gerçek düşüncelerini söylemiyor, beni pohpohluyordu.

Canım sıkılmıştı, “Mmm, teşekkür ederim,” dedim. On-
dan daha fazla hoşlanmak istemiyordum.

“Diğerlerine de bakabilir miyim?” dedi, yüzünde sami-
mi bir gülümseme vardı.

“Çok yorgunum,” dedim, ona daha fazla resim göster-
mek konusunda tereddütlerim vardı. Geceyi burada geçir-
mesine nasıl bu kadar kolay izin vermiştim ondan bile emin
değildim. Birden çok samimi bir ortam oluşmuştu ve bu hiç
bana göre değildi.

Keyfi kaçmıştı ama, “Doğru ya. Affedersin. Onlara sa-
bah bakarım. Haydi, seni yatağa yatıralım,” dedi.

Ben odama doğru harekete geçmiştim bile, bir yandan
da kravatımı çıkarıyordum. Dolabıma gidip, üniformamı
çıkartıp astım.

James’in beni izlediğinin farkındaydım. Çoktan her ye-
rimi görmüştü ama yine de utanıyordum.

Utancımı görmezden gelip soyunmaya devam ettim.
Üzerimde sadece çoraplarım kalmıştı. Jartiyerlerimi çözüp
çoraplarımı dikkatle çıkarmaya başladım. Kaçmalarını iste-
miyordum. Dikkatli kullanılmazlarsa bayağı masraflı olabi-
liyorlardı.

James hâlâ giyinikti, kollarını kavuşturmuş beni izliyor-
du.

Kendimi çok garip hissettim. Üzerime gecelik giymeli
miydim? Saçma mı olurdu? Sütyenimi çözdüm, yere düştü.
Artık üzerimde sadece siyah dantelli bir tanga vardı ve Ja-
mes’in ifadesini anlamlandıramıyordum.

Bu durgunluğuna alışık değildim, yanından geçtim. Onu
harekete geçirmeye çalışıyordum.

Yeni saatimi ve küpelerimi çıkarıp banyomun hemen dı-
şında duran tuvalet masasının çekmesine koydum. Yüzümü
yıkayıp nemlendirici sürdüm.

Hâlâ büyük bir dikkatle beni izliyordu.

Dişlerimi fırçalayıp yatağa girdim. Sırtüstü yattım, gelip tepemde dikildi, sadece izliyordu. Çok sinir bozucuydu.

Göğüslerimi avuçlayıp göğüs uçlarımı çimdikledim. Tepkisini ölçmek için yüzünü inceliyordum. Derin bir nefes alıp hafifçe tısladı. Tek bir hareketle V-yaka tişörtünü çıkardı.

Haşın hareketlerle göğüslerimi okşarken, “Bunlara ne yapmak istiyordun,” diye sordum.

“Kahretsin,” diyerek, pantolonunu çıkarmaya başladı. “Yapmaya devam et.”

Ettim, o da hızla soyundu. Göğüs kafesimi bacaklarının arasına alarak üzerime bindi, iki göğsümün arasına denk gelen ereksiyonu sert ve büyüktü.

Ellerini benimkilerin üzerine koyup göğüslerimi ortaya, penisinin etrafına doğru itti. Ve iki kere gidip geldi. Nefesim kesilmişti. Şu ana kadar böyle bir şey yapıldığından bile haberim yoktu ama beni çok heyecanlandırıyordu.

Vücudumun her santimine sahip olmak istiyor. Baş döndürücü bir düşünceydi.

Geri çekilip aşağıya doğru kaydı. İtiraz ettim.

“Sessiz ol,” diyerek bacaklarımı omuzlarına attı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Yavaşça yalamaya başladı, dilinin birkaç hareketinden sonra kafasını kaldırıp pelvisime yerleştirdi, “Acıtıyor mu?”

Hayır diye inledim.

Devam etti, ben saçlarına yapışana kadar her kıvrımımı yaladı, zevkin doruklarına ulaşmak üzereydim.

Hünerli bir parmakla klitorisimi okşarken içime konuştu, “Şimdi.” Çok yumuşak bir dokunuştı ama tetiği çekmeye yetti. Boğuk bir çığlıkla emrine itaat ettim. Vücudumu kendi dokunuşlarına göre akort etmişti. Hem muhteşem hem de ürkütücü bir durumdu.

Hafifçe kendi organını benimkine sürüp, tekrar yukarıya çıktı. Artık ıslak olan erkekliğini tekrar göğsüme yerleştirdi. Göğüslerimi okşadı, bakışlarını çözemiyordum.

“Vücudunun her parçasına sahip olacağım. Dokunulmamış yerin kalmayacak.”

“Bu gece mi?”

Şeytani bir kahkaha attı ve sırıttı. *Hercai adam.*

“Hayır. Bir acelemiz yok. Seni yavaş yavaş ihlal edeceğim.” Bu beyandan sonra ritmik bir şekilde gidip gelmeye başladı.

O güzel vücudunu incelemeye başladım, kaslarının hareketi olağanüstüydü. Karın kasları çalışıyor, kol kasları şişiyordu.

Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için parmak uçlarımı her yerinde gezdirmeye başladım.

Uzun süredir gözlerim bedeninde olduğu için sonunda, “Bana bak,” dedi.

“Vücuduna bayılıyorum,” dedim.

Göğsüme boşaldı, göğüslerime fışkıran tohumlarını zapt etmeye bile çalışmadı. İşi biterken aşağıya doğru kayıp kalçalarımı bacaklarının arasına aldı. Islak göğüslerimi inceledi, sonra da okşayarak spermini göğsüme yaymaya başladı.

“Mmm,” diye mırıldandı, hâlâ göğüslerimi ovuyordu, “benim.”

Bu alışık olmadığım sıvı çok geçmeden yapış yapış bir maddeye dönüştü.

“Kıpırdama. Temizlenme zamanı.” Gidip ılık ıslak bezlerle döndü ve beni iyice temizledi.

Banyodaki lavabonun altında duran küçük havluları bulmuş olmalıydı. Kendini evinde gibi hissediyordu herhâlde, bana sormadan ortalığı karıştırdığına göre. Umursayamayacak kadar yorgundum ve şu anda bu durum çok işime yarıyordu.

Gözlerimi kapattım, uyuyakalmak üzereydim.

Yanıma yatıp sırtımı göğsüne çekti ve kollarını doladı.

Kulağıma, “Benim,” diye fısıldadı. Çok derin bir uykuya daldım.

Bölüm 19

BAY AMANSIZ

Uyandığımda ortalık çoktan aydınlanmıştı. Gerindim, her yerim ağrıyordu ama kendimi yine de iyi hissediyordum. Yatak boştu ve kahve kokusu alıyordum.

Dolabımda bulduğum ilk şeyi üzerime geçirdim. Bu James'le otelde geçirdiğimiz ilk gece giydiğim ince pamuklu elbiseydi.

Yavaşça mutfağa geçtim. Mutfak boştu, o yüzden yemek odasına yöneldim. Kapıdan kafamı uzatıp orada beni bekleyen manzaraya bir göz attım.

James'in üzerinde sadece koyu gri dar baksır şort vardı.

Adamın iç çamaşırları bile pahalı görünüyor, diye düşündüm.

Bir elinde kahve fincanı vardı, diğer eliyle kum sarısı saçlarıyla oynuyordu. Duvarlardaki resimleri inceliyordu. Ben de onun kusursuz sırtını inceledim. Tabii ki sırtı da bronzdu. Ve orada da çok belirgin kaslar vardı. Ama sırtı da, vücudunun geri kalanı gibi zarifti. Poposu taştan oyul-

muş gibi gözüküyordu. Isırasım geldi ama bu ani dürtüyü bastırdım.

Ona yaklaşıırken parmaklarımdan birini yalayıp, yanma gittiğimde sertçe omzuna sürttüm.

Birçok kızın brozlaştırıcı sprey kullandığını biliyordum. Eğer James'in bronzluğunun sebebi buysa kuvvetli bir sürtünmeyle sırrını ortaya çıkarabilirdim. Ama o güzelim altıni renk elime bulaşmadı.

James omzunun üzerinden şaşkın bir bakış atıp, "Eğleniyor musun?" dedi.

Elimi indirip şapşal şapşal gülümsedim. "Pardon. Sen bana aldırma."

Bu garip hareketi daha fazla sorgulamadan dikkatini tekrar duvardaki resimlere verdi.

Sonra bana dönüp ciddi bir şekilde, "Bunları satıyor musun?" dedi.

Kafamı salladım. "Hayır, sadece bir hobi."

Tek kaşını kaldırarak cevap verdi. Sonra da kahve bardağını göstererek, "Kahve yaptım," dedi.

"Teşekkür ederim."

Kendime de bir bardak kahve almak için mutfağa gittim. Arkamdan gelip boynumu öptü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu dudaklarını tenimden ayırmadan.

Kahveden büyük bir yudum alıp, "İyi," dedim.

"Sen orada öylece yatarken yanından kalkmak çok zordu. İçindeyken uyanmanı istiyordum. Ama bunun için beklememiz lazım. Çok tahriş olmuşsun."

Sırtımı göğsüne sürttüm.

"Nereden biliyorsun?"

Bir an duraksadı, "Kesin olarak bilmiyorum aslında."

İç geçirdi, yüksek sesle, sonra da geri çekildi. "Beni gezdirmeyecek misin? Evini görmek istiyorum."

Omuz silktilim, evimi gezdirme fikri beni biraz utandırmıştı. Evimi çok seviyordum ve yeni sayılacak bir binaydı, iyi durumdaydı ama onun alışık olduğu evlere kıyasla büyük olasılıkla tam bir harabeydi. Yine de ona etrafı gezdirmeye başladım.

Yemek odası ve mutfak birbirlerine bağlıydı ve salon hemen girişteydi, o yüzden çok uzun bir tur olmadı. Her tarafta benim resimlerim asılıydı ve hepsinin önünde uzun uzun durup inceledi.

Kaşlarını kaldırıp, “Evinin her tarafında başka bir adamın resimlerinin asılı olmasından hoşlandığımı söyleyemeyeceğim,” dedi.

Bahçedeki şövalede James’in resminin asılı olduğunu hatırlayıp kızardım. İçeri almayı unutmuştum ve ben yokken dışarıda güneşten zarar görmüş olma ihtimalini düşündüm. Ama James’in resmi görmesindense resmin tahrip olmasını yeğlerdim.

Daha sonra kontrol etmeye karar verdim.

Stephan’ın resimleri hakkında yaptığı yorumuysa duymazlıktan geldim. Stephan ve benim hakkımda yapılan yorumlara cevap vermeye tenezzül etmeyecektim. Ya dalga geçiyordu ya da kıskanmıştı. İkisi de fark etmezdi. Eğer Stephan’la ilgili bir problemi varsa kapı oradaydı.

“Stephan’la bir akrabalığınız mı var?” diye sordu, yine ağzımdan laf almaya çalışıyordu.

“Kan bağımız yok. Ama o benim ailem. Tek ailem.” Tepkisini beklerken gerginlikten ölecektim. Bu bizim kaderimizi belirleyecek anlardan biriydi.

Düşünceli bir şekilde sadece başını salladı ama anında rahatladım.

“Sevdim onu. Seni koruyora benziyor,” dedi sonunda.

Bu tepkisi içime su serpti. Omuzlarımdan öyle bir yük kalkmıştı ki hissettiğim ferahlık ödümü kopardı. Demek ki

ona kapıyı göstermeyi hiç ama hiç istemiyordum. Korkutucu olan da *buydu*.

“Hem de nasıl, tahmin bile edemezsin,” dedim.

Birden bakışları keskinleşti. “Ne demek istiyorsun? Seni nasıl ve neden koruduğunu bilmek istiyorum, lütfen,” dedi.

Kafamı hayır anlamında salladım, bir yandan ağzımdan kaçırdığım laf için kendime kızıyordum. Tahmin bile edememek onun gibi bir adamı meraktan delirtirdi, o yüzden makul bir cevap vermeye çalıştım.

“On dört yaşımızdan beri birlikteyiz. Ve tanıştığımız günden beri beni koruyup kollamıştır.”

“Birlikte? O ne demek?”

Omuzlarımı silkip, “Bilirsin işte, etle tırnak gibiyiz. Bir-birimizin en yakın arkadaşız.”

Elini uzatıp boynumun arkasını hafifçe kavradı. Dokunuşu yumuşaktı ama gözleri sert ve keskin bakıyordu.

“Bana açılman için ne yapmam gerekiyor?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Bu konuyu konuşmak istemiyordum. Beynim fırıl fırıl çıkış yolları aramaya başladı.

“Bence siz de benim kadar ketumsunuz, Bay Cavendish. Siz söyleyin. Sizin birine açılmanızı ne sağlar?” diye sordum, bu taktiğin işe yarayacağından emindim.

James’in cevabının da benimkiyle aynı olacağını düşünüyordum. *Hiçbir şey*.

“İşin içinde sen olduğun için bir bilgi değiş tokuşu anlaşması yapabilirim. Sen bir şey paylaş, ben bir şey paylaşım. Uygun mu?”

Biraz tedirgin olmama rağmen teklifi cazip gelmişti.

“Hangi bilgiyi paylaşacağımı kendim seçebiliyor muyum?” diye sordum sınırları belirleyebilmek için.

Omzunu silktili, “Eğer değiş tokuşu sadece bu şartla kabul ederim diyorsan razı olurum. Ben de vereceğim bilgiyi

kendim seçerim o zaman. Ben başlıyorum. Annemle babam ben on üç yaşındayken öldüler. Bana vasi olarak yaşça büyük bir kuzenim tayin edildi. Ondan nefret ederdim. Bir buçuk sene sonra da o vefat etti ve o gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Bana tayin edilen bir sonraki vasiyi, Mildred Teyze'yi de sevmezdim ama bir öncekine kıyasla azize sayılırdı.”

Gözlerim hayretle açıldı. James'in iç yüzüne ışık tutan, hiç beklemediğim ve çok kişisel bir bilgiydi. Umarım ben-den de aynısını beklemiyordu. Anlatmayı göze alabileceğim bir bilgi bulmaya çalışıyordum. Dikkatini dağıtmak için en iyi yöntemi bulduğumda derin bir nefes aldım.

“Senin bir resmini yapmaya başladım. Arka bahçede duruyor. Biraz utanç verici bir durum ama kendimi durdurmam.” Aklıma gelen onca itiraf arasında en zararsız olanı buydu.

Sırttı, yürek hoplatan bir manzaraydı. “Demek ki amansızca peşinde koşmadığım zamanlarda da beni düşünüyorsun, azıcık da olsa.” Yatak odamda arka bahçeye açılan cam sürme bir kapı vardı, oraya yöneldi.

“Bir saniye, güvenlik kodunu girmem lazım,” diye seslenip hızla kodu girdim.

Yanına gittiğimde, “Güvenlik sistemini sevdiğimi söylemiş miydin?” dedi.

Cam kapının arkasındaki demir parmaklıklı kapıyı açıyordu. Çirkin bir kapıydı ama onun sayesinde kendimi güvende hissediyordum, ayrıca Vegas'ta artan hırsızlık olayları yüzünden demir parmaklık kullanma oranı yüksekti, o yüzden aslında oldukça sıradan bir kapıydı. Benim evimin göze çarpmasına bile sebep olmuyordu. Hem yatak odamdaki cam sürme kapı hem de bütün pencerelerim demir parmaklıklıydı.

“Seni memnun edebildiğime sevindim,” dedim ve o da bana ateşli bir bakış attı.

“Hem de nasıl, tahmin bile edemezsin, Bianca,” diyerek benim daha önce kullanmış olduğum cümleyi tekrarladı. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum dememek için kendimi zor tuttum.

Doğruca şövaleye gitti; ben de peşinden. Bana verdiği bilginin yanında bu hiçbir şeydi. O da benim gibi öksüzdü ve zor bir hayatı olmuştu. Evsiz kalmamıştı belki ama anladığım kadarıyla benden daha yalnız kalmıştı. Şansı benim kadar yaver gitmemişti, onun bir Stephan’ı olmamıştı.

Her şeyi incelediği gibi resmi de inceledi. Büyük bir ciddiyetle ve dikkatle. Sadece kaba bir taslak çizmiştim; yüzü ve üzerinde V-yaka bir tişörtle üst gövdesinin bir kısmı vardı. Genzinden bir mırıltı sesi duyuldu.

“Çok iyi. Bitirince bana mı verecektin?”

Yarı şaka yarı ciddi, “Hayır,” dedim, “yatak odama asacaktım, bakıp mastürbasyon yapmak için.”

Çok tatminkâr bir tepki verdi, tutku ve şükran yüklü bir bakış.

“Sana modellik yapmamı istersen söylemen yeterli.”

Teklifini duyunca sevinçle kabul ettim, “Evet, isterim. Konu önümde olunca resimleri çok daha hızlı bitiriyorum.”

Evimin arkasındaki dağları göstererek, “O yüzden onların bir sürü resmini yaptım.” Çıplak poz vermesini isteyecek cesareti bulmaya çalışıyordum ama beceremedim.

“Bana göstermediğin bir yatak odan daha var. Haydi, göster.”

Burnumu buruşturdum. Amansızca hayatımın her detayını öğrenmeye çalışıyordum.

Parmağını burnuma değdirdi. “Bunu yapınca çok sevimli oluyorsun.”

Burnum iyice kırıştı, sonra da onu düzeltmeye çalıştım. Bana sevimli demesi hoşuma gitmemişti, hatta canımı sık-mıştı.

Bir haftada kaç sevimli kızla birlikte oluyor acaba? Herhâlde istediği kadar.

“Misafir yatak odası çok küçük ve şu anda depo olarak kullanıyorum. Asacak yer bulamadığım bütün resimler orada duruyor.”

Bunu duyar duymaz harekete geçti. “Onları görmeyi çok isterim.”

Boğazımdan usandığımı belirten bir ses çıkardım ama adam ne isterse onu yapıyordu.

O misafir odamı karıştırırken kapıya yaslandım. Küçük bir misafir yatağı vardı ama onun üstü bile kutularla ve resimlerle kaplıydı. Odanın hâlinden utandım. Düzenlemem gerekiyordu.

James hoşnut bir şekilde duvara yaslanmış resim yığınlarından birinden bir tuval çıkardı.

Sulu boya yapmayı tercih etmemin sebeplerinden biri de buydu. Bittikleri zaman çok az yer kaplıyorlardı; çerçeveletmediğim sürece sadece tek bir yaprak kâğıt. Yaptığım sayısız akrilik ve birkaç yağlı boya bu odayı ele geçirmişti, hâlbuki sayıca ikisinin toplamından fazla olan sulu boyalarım köşedeki küçük sandığın içine sığıyordu.

Çıkardığı benim bir otoportremdi, hayranlıkla inceliyordu. İyice köşeye sindim. Otoportreleri pek sevmezdim, çoğunlukla, başka bir şey çizmek için ilham gelmediğinde yapardım. Elindekini birkaç sene önce yapmıştım.

Stephan’ın benden habersiz çektiği bir fotoğrafı model almıştım. Suratımda sakin, durgun bir ifade vardı ve o gizemli görünüşümü resmetmek istemiştim. Özellikle öyle görünmeye çalışırdım ve insanların beni esrarengiz bulduğunu biliyordum ama ben kendimi pek öyle hissetmezdim. İnsanların beni o şekilde gördüğünü bilmek hoşuma gitmiş ve o ifademi tuvale yansıtmıştım.

Resimde oturduğumuz eski apartman dairesindeki tez-

gâha yaslanmışım, kollarım tezgâha dayalıydı ve yüzüm hafifçe yukarı ve uzağa bakıyordu. Ama gözlerim berrak maviydi.

Hatırladığım kadarıyla küçük dairemizde bir parti yapıyorduk. Stephan fotoğrafları ben de aralarına katılayım diye çekmişti. Birkaç kare çekene kadar fark etmemiştim bile. Bu resim için ilk çektiği fotoğrafı kullanmışım.

James alçak bir sesle, “Bunu istiyorum. Satın alabilir miyim?” diye sordu.

“Komik olma. Eğer istiyorsan senin olsun. Otoportrelerimi asmam. Neden istediğini anlamadım ama... Onun gibi bir resmi nereye asabilirsin ki?”

Sırıtarak, “Otoportre-ler? Yani dahası da var?” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Evet, var. Buralarda bir yerlerde. Gördüğün gibi resimlerim pek düzenli değiller. Hiçbir resmin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum.”

James resimleri daha büyük bir hevesle deşmeye başladı.

İç geçirdim; garip bir şekilde evimin her köşesini didik didik etmek istiyordu ve ben de buna müsamaha göstermek zorunda bırakılmışım.

“Ben gidip kahvaltı hazırlayacağım. İstedığın resmi alabilirsin ama tek amacın gururumu okşamaksa hiçbirini alma lütfen.” Yorum yapmaya fırsatı olmadan gittim.

Bölüm 20

BAY İYİLİKSEVER

Jambonlu yumurta yaptım. Mutfak alışverişi yapma vaktim gelmişti, o yüzden buzdolabında sadece bunlar kalmıştı. Mutfağımı titiz kullanmak zorundaydım, alışverişimi yaparken ya anında kullanılacak ya da haftalarca bozulmayacak yiyecekler almam gerekiyordu. İşimin gerektirdiği şeylerden biri de buydu.

James'e büyük bir porsiyon, kendime de daha makul bir porsiyon hazırladım. Stephan'la geçirdiğim seneler boyunca James'in yapısında bir adamın ne kadar formda olursa olsun çok yemek yiyeceğini öğrenmiştim. Dolapta bir de yumurtanın üstüne koyabileceğim ufak bir parça çedar peyniri buldum. Basit ama güzel bir yemek olmuştu.

Tabakları ve birer şişe soğuk suyu misafir odasına götürdüm.

James hâlâ büyük bir dikkatle yığını eşeliyordu.

Koleksiyonuna eklemek için dört resim daha bulmuştu. En üstteki yağlı boya bir zambaktı. Garip bir seçim olduğu-

nu düşündüm ama sadece tabağını yatağın üstüne, çökmüş araştırma yaptığı yerin yanına koydum.

Yatağın üzerindeki bir boşluğa oturup kucağımdaki tabaktan yemeğimi yerken gözlerimi ona dikmemeye çalışıyordum. Üzerinde hâlâ sadece baksır şortları vardı ve görünüştü sürekli dikkatimi dağıtıyordu.

Aranmaya devam ettiğini fark edince, “Jambonlu yumurta yaptım. Pek ahım şahım bir şey değil ama yine de soğutma istersen,” dedim.

Dönüp, bağdaş kurup tabağını aldı. Çocuk gibi sırtıyordu.

“Noel günü gibi. Hem isteyip hem de sahip olmadığım şeylerle çok sık karşılaşmıyorum.”

Bak ona inanırım, dedim içimden. Ama hâlâ benim resimlerimi neden istediğini anlayamıyordum. Benimle birlikte olmak istediği için beni pohpohlamaya çalıştığını düşünmek daha kolaydı. Ki çoktan benimle birlikte olduğu için bu da pek mantıklı değildi. Galiba kafam tam olarak bu noktada karışıyordu.

Hızla tabağını temizledi. Son lokmasını aldığı anda ben daha benimkinin yarısına bile gelmemiştim.

“Çok güzeldi. Teşekkür ederim,” diyerek tekrar resimleri karıştırmaya başladı.

Ben de yemeğimi bitirdim, sonra da şimdiye kadar seçmiş olduğu resimlere baktım. Üç tane otoportre ve de zambak. Ben onları incelerken sulu boya resimlerimin durduğu sandığı buldu. Sanki ona aitmiş gibi hiçbir soru sormadan sandığı açtı. Nedense onu durdurmaya bile çalışmadım.

Koleksiyonuna hemen iki resim daha ekledi, iki otoportre daha.

O sandığı karıştırırken tedirgin olmaya başlamıştım. Saklamak için sandığın diplerine koyduğum yüz kızartıcı bir otoportrem vardı.

“Birazdan çıkmam lazım. Evde öğle yemeği için bile bir şey yok, yaniiii...”

“Mmm,” diye homurdandı ama eşelemeye devam etti. Daha büyük sulu boyalarımın iki tane daha seçip diğerlerinin yanına koydu. Bunlar Vegas’tan dağ manzaralarıydı, salonumdakilere benziyorlardı. Aslında bunları salona koyduklarımın daha çok seviyordum ama mozaik için fazla büyüklerdi.

Bulmasını istemediğim resmi bulduğunu hemen anladım. Küçük bir resim çıkarıp derin bir nefes aldı. O kadar uzun süre kıpırdamadan resme baktı ki yanına gidip düşündüğüm resim olup olmadığını kontrol ettim. Tabii ki o resimdi.

A4’ten küçük bir sulu boya kağıdına yapılmıştı. Benim tek nü otoportremdi. Resme bakınca zannettiğim kadar utanmadım. En azından hatırladığımdan daha iyi bir resimdi.

Yatak odamda boy aynamın önünde bir sandalyede otuyordum. Çok dik oturmuştum ve elimdeki fırçayı, şövaleyi ve kâğıdı tutturduğum panoyu bile çizmiştim. Göğüslerim bütünüyle ortadaydı ama bacaklarım mütevazı bir şekilde kapalıydı. Nü bir çalışma için mütevazı. Bacaklarımın arasında yatana dair sadece ufak bir ipucu vardı. Gözlerim biraz fazla açılmıştı ama bakışım sabitti. Boş elim bacağımın üstünde yumruk hâlinde duruyordu. Çıplak ayaklarım kavisli, ayak parmaklarım pembeydi. Saçlarım açıktı ama herhangi bir şeyi örtmüyorlardı.

James kâğıdın üzerinde bir parmağını gezdirerek, “Enfes,” dedi. “Bunu nereye asacağımı bilmiyorum. Başka kimse görmesin diye yakmalıyım aslında ama bunu yapmaya elim varmaz. Çünkü çok güzel.”

Birden elini bacağıma götürdü, onun arkasında ve biraz yanında duruyordum. İrkildim.

“Mükemmelsin. Bunu yanımda taşımam gerekiyor. Koyabileceğim bir dosyan var mı?”

Sandiğa uzandım. Elini bacağımdan çekmedi; öne bir adım attığımda sıkıca kavradı. Lacivert bir dosya çıkardım, elimde bol bol vardı. Sulu boyaları saklamak için kullanışlıydılar.

“Al. Ama o resmi alırsan, ben de senin nü resmini yaparım.”

“Nasıl istersen, Buttercup,” dedi, dönüp göbeğime bir öpücük kondurup, resmi dosyaya kaldırdı.

“Git duş al. Ben de bu resimlerin naklini ve çerçevelemelerini ayarlayayım.” Dosyayı kaldırıp, “Bu hariç. Bunu ben taşıyacağım,” diyerek odadan çıktı.

Tek kelime etmeden duşa yöneldim.

On dakika kadar sonra James peşimden duşa girdi. Çoktan yıkanmıştım ama o soru sormadan beni tekrar sabunladı. Her yerime dokundu. Kaya gibi ereksiyonunu sırtıma yaslamıştı. Sürtününce kalçalarımı nazıkçe öne itti.

“Ne durumda olduğunu kontrol etmeden olmaz,” dedi. Ama uzun bir süre bana dokunmaya ve göğüslerimi okşamaya devam etti. Kafam arkaya düştü ve beynim bulanmaya başladı.

“Bunlar da acıyor olmalı ama dokunmadan edemiyorum. Seninle ilgili konularda kendime pek hâkim olabildiğim söylenemez ki daha önce hiç böyle bir sorunum olmamıştı.” Sesi çatallı çıkıyordu, sanki bana kirli bir sırrını itiraf ediyordu. Bu beni çok heyecanlandırmıştı. Suyu kapattı.

Önce beni kuruladı, sonra hızla kendini ve havluyu beline doladı.

“Yatakta sırtüstü yat,” emri verdi.

Yatağa doğru yürüdüm, her adımda onun iri cüssesini arkamda hissediyordum. Sırtüstü yattım, ıslak saçlarım yatağa yayılmıştı.

Kalçalarımı yatağın kenarına kadar çekerken bacaklarımı açtı. Bunu sertçe değil büyük bir ustalıkla yaptı. Bacaklarımın arasına diz çöküp, incelemeye başladı. Belki utanmalıydım ama umurumda değildi.

“Acıması umurumda değil,” dedim. Bir gün önce çalışırken canımın ne kadar yandığını bilmeme rağmen, o an gerçekten umurumda değildi.

Katı bir sesle, “Sessiz ol,” dedi. “Kendime zaten zar zor hâkim oluyorum ama çok kötü tahriş olmuşsun. O ilk gece ve ertesi sabah sana çok sert davranmışım. Kahretsin, bir bakireye öyle şeyler yaptığıma inanamıyorum. Yaralı pembe etine baktıkça kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.” Parmaklarıyla nazikçe kadınlığının yapraklarına dokunuyordu. “Ama sana sahip olmayı o kadar çok istiyorum ki gözlerim kararıyor.”

Parmaklarına sürtünüp, “O zaman bana sahip ol. Lütfen,” dedim.

Popomun yan tarafına okkalı bir tokat attı.

“Yapma,” dedi. Endişeli, güzel gözlerle bana baktı. “Sana karşı daha temkinli davranmam gerekiyor. İtiraz etmeden bu kadar çoğuna katlanabileceğini düşünemedim, o yüzden kendimi durdurmadım. Kahretsin. O ilk seferinden sonra durmalıydım. Ama o geceyi ömür boyu unutmayacağım. Mükemmel bir geceydi.”

Sözleri beni aşırı heyecanlandırdı. O söylenirken ben göğüslerimi okşuyordum. Bana sertçe baktı. Sertçe ama ateşli.

“Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor,” dedi. Parmağı arka tarafıma gidince, refleks olarak kasıldım. Gülerek elini çekti, “Onu değil.”

Tek kelime daha etmeden kafasını bacaklarımın arasına gömdü. Bir dakikadan kısa bir süre içinde orgazmın doruklarında nefes nefese adını haykırıyordum. Üstüme tırmanıp ıslak dudaklarıyla ağzımı öptü. Ellerimin erişebildiği her yere dokunuyordum.

Dudaklarımdan çekilirken, “Vücuduna bayılıyorum. Sana yeterince dokunamıyorum. Dokunmak istiyorum,” diye mırıldandım.

Benim bu hevesimi kırmayıp bana bir iyilik yapmak için yatağa sırtüstü serildi. Bronz, kaslı kollarını başının altında kavuşturdu. Gülümsüyordu. Bu sabah kesinlikle şefkatli bir âşıktı, dominant tarafı çok nadir baş gösteriyordu.

“Dokun dokunabildiğin kadar aşkım.”

Hiç tereddüt etmedim. İki elimle birden yontulmuş karnın kaslarını okşadım. Göğsüne geçtim. Küçük göğüs uçları beni deli ediyordu, teninden bir ton daha koyu bir kahve-rengiydiler. Yalayıp okşayarak boynuna kadar çıktım. Her şeyi çok uzundu. Kolları, bacakları, gövdesi.

Gözlerim güneye kaydı, titreyen sertliğine. O da uzundu, sert ve kalın. En çok onun tadına bakmak istiyordum ama ona dokunduğum anda bu keşif gezisinin son bulacağını biliyordum.

Tekrar boynuna döndüm ve yavaşça göğüs kaslarının arasındaki o belirgin çizgiye indim. Oraya burnumu sürttüm, oyalanıyordum.

Burayı çok seviyordum, yüzümü gömdüğümde neredeyse huzur buluyordum. Uzun dakikalar boyunca orada öylece durdum. Sonunda istemeye istemeye tekrar keşfe çıktım.

Göğüs uçlarından birini emip hafifçe ısırdım. İtiraz gelmeyince, daha sert ısırp daha güçlü emdim.

İnledi. İki göğüs ucu arasında gidip gelirken ellerimle kollarını yoğuruyordum. Kasları çok sertti ama teni yumuşacıktı. O kadar heyecanlanmışım ki öpe öpe doğruca penisine gittim. Oradan uzak durma kararımı uygulayamamıştım.

Testislerini avuçlayıp ıslak dudaklarımı penisinin ucuna değdirdim. Daha iyi bir açığı yakalamak için hareket ederken, kalçalarımdan tutup yüzü bacak arama gelene kadar beni

döndürdü. Beni o açıdan yalamaya başlayınca şaşkınlıktan bir an için duraksadım. Eliyle kafamın arkasından baskı uygulayıp şaşkın ağzımı tekrar ereksiyonuna yönlendirdi.

Konuşurken dudaklarını çekmedi, sesi alçak, titrek bir gurultu olarak duyuluyordu. Hem söyledikleri hem de hissi yüzünden ürperdim. “Ben söyleyene kadar orgazm olma. Zirveye aynı anda ulaşmamızı istiyorum.”

Cevap vermedim, veremezdim. Büyük bir iştahla onu emiyordum. O beni yalayıp burnunu sürttükçe, ben onu daha güçlü emiyordum. Penisinin gövdesini iki elimle gösterdiği gibi sıvazlıyor, ağzımı doldurabildiğim kadar dolduruyordum.

Sadece bir kere nefes alma molası verdim, klitorisimi emdiğinde o koyu kırmızı ucuna soludum. Penisini bana doğru hiddetle yükselince, onu tekrar ağzıma aldım.

“Şimdi, Bianca,” dedi, kelimeleri içime soludu.

O an orgazma ulaştım; dudaklarım dişlerimin üzerine çekili, penisini emerken. O da aynı anda tohumlarını ağzıma boşalttı ve ben orgazmın şiddetiyle titrerken onları yuttum.

Bölüm 21

BAY OTORİTER

Beni yüzükoyun yatırdı. Derimi incelerken parmakları hafifçe popoma ve bacaklarımın arkasına değiyordu.

“Bunlar bayağı hızlı iyileşmiş. Tenin kamçılanmayı seviyor.” Bir eli bacaklarımın arasına inip, nazikçe beni okşadı. “Eğer o kadar sert davranmamış olsaydım şu anda iyileşmiş olurdun. Sana ilk gecende yaptıklarım... Hâlâ aklımdan çıkmıyor ama hâlâ kendime hâkim olamadığıma inanamıyorum.”

Gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkardım. “Benim çok hoşuma gitti. Başka türlü olmasını istemezdim.”

Bunu duyunca saçlarımı okşadı.

“Çünkü benim için yaratılmışsın. Ama yine de iyileşmen için birkaç gün beklememiz gerekiyor. Bu da oldukça üzücü.” Birden popoma tokat attı.

“Üstünü giyin, Buttercup,” diyerek yatak odasının kapısında duran çantasına yöneldi.

Çantanın içinden iç çamaşırı çıkarıp dolabıma gitti. Oraya kıyafet astığını fark etmemiştim bile. Ve ilginç bir şekil-

de tek gecelik olamayacak kadar çok eşya asılmıştı. Belki de seçeneklerinin olmasını istiyordur diye düşündüm.

Kendi kıyafetlerinden benimkilere geçip üzerinde ayçiçekleri olan beyaz bir yaz elbisesi seçti. Bana uzattı. “Bunu giy,” dedi. İtiraz etmedim. Yeterince rahat bir elbiseydi. Şifonyerden sütyen ve iç çamaşırı çıkardım. Peşimden gelip karıştırmaya başladı. “Güzel,” dedi. “Sana on iki tane daha tanga söyledim. Cinselliğinle benim aramdaki son kalkanın bazı zayıatlar vermesi kaçınılmaz.”

Çizdiği görsel beni güldürdü. *Garip, otoriter, komik adam.*

Giyinmek için banyoya geçtim, James sürekli dikkatimi dağıtıyordu.

Üstümü değiştirdikten sonra Stephan’a mesaj atıp neredeyse hazır olduğumuzu ve çıkarken kapısını çalacağımı haber verdim.

Stephan hep manken gibi gözükürdü ama on dakikada hazırlanabiliyordu. Bu özelliğini hormonal durumuma bağlı olarak bazen pratik bazen de sinir bozucu buluyordum.

Tuvalet masama oturup bir dakika kadar saçımı kuruttum, geri kalanı kendi kendine kururdu. Kurduğunda dümdüz olacağı için daha fazla uğraşmama gerek yoktu. Biraz da makyaj yaptım.

James hızla giyinmiş, yatağa oturmuş beni izliyordu; saçları nemliydi. Uzun, kaslı baldırlarını sergileyen lacivert bir kargo şort ve dikkat dağıtacak kadar dar açık gri bir gömlek giymişti. Gördüğüm en günlük kıyafetiydi.

Saçını parmaklarıyla taradı ve hazırdı.

Ona ters ters baktım. “Birinin bu kadar az bir çabayla bu kadar iyi gözükmesi doğru değil.”

Sadece gülümsedi.

Normalde iş dışında saat kullanmamama rağmen saatimi taktım. James’i memnun edeceğini düşündüm. Haklı

çıktım. Aynadaki yansımamı sevecen gözlerle incelerken omuzlarımı okşadı. Gözlerimi kapatıp vücudumu dokunuşuna bıraktım. Elleri gerçekten sihirliydi. Durup beni ellerimden tutup kaldırdı.

“Haydi, gidelim.”

Kapının önünde bizi bir SUV stretch limuzin bekliyordu. Kaşlarımı kaldırıp, “Alışverişe gitmek için biraz abartılı değil mi?” dedim.

Omuzlarını silkti. “Siz işlerinizi hallederken ben de arabada çalışacağım, daha rahat olur diye düşündüm.”

Elimden tutup beni Stephan’ın evine doğru çekeledi. Kapıyı çaldı ve Stephan neredeyse anında açtı.

Bize sırtarak dışarı çıkıp kapısını kilitledi. Ekoseli kargo şort ve açık mavi polo yaka tişört giymişti. Bugün tam Abercrombie modellerine benziyordu.

Stephan yanağımdan öpüp, “Günaydın güzellik. Bugün resmen parlıyorsun,” deyince, yüzüm kızardı.

James elimi sıktı.

Önce benim en sevdiğim resim malzemeleri mağazasına gittik. Şehrin öbür ucunda olduğu için pek sık gitmezdim, o yüzden de oraya gittiğimde toptan alışveriş yapardım. James limuzinin içinde kolunu omzuma atmış neredeyse bana yapışık oturmuştu. Stephan arabanın yan tarafına bakan bir koltukta yayılmıştı.

Stephan mutlu mutlu, “Buna alışabilirim. Bizi götürdüğün için teşekkürler, James,” dedi.

James de nazıkçe başını salladı, tek eliyle saçımı okşuyordu. Başta garip gelmişti ama bir süre sonra rahatlamıştım. Bana dokunmasından hoşlanmıyor değildim, sorun bana dokunmasından çok hoşlanıyor olmamdı.

Stephan’ın telefonuna mesaj geldi, “Affedersiniz,” diye mırıldanarak telefonunu çıkardı.

Mesajı okuyunca sevinçten ufak bir çığlık attı. “Süper.

Damien ve Murphy'nin hattı bu ay bizim New York uçuşlarını aynalıyor. Son birkaç aydır ayarlamaya çalışıyorlardı ama hep başkaları kapıyordu. Bu hafta başlıyorlarmış, bu da bu hafta sonu bizimle olacaklar demektir.”

Gülümsedim. “Süper.”

James bana merakla bakıyordu. Uçuş görevlisi dilini çevirmeye çalıştım. “Damien ve Murphy sürekli birlikte uçan iki pilot arkadaşımız. Yeni programları belli olmuş ve bu ay New York uçuşlarımızın hepsini onlarla yapacağız.”

Stephan bir yandan fişek gibi mesaj yazarken bir yandan da, “Melissa Damien’a bayılacak,” diye mırıldandı.

“Ve biz de onun o evli pilotla olan ilişkisine tanık olmak zorunda kalmayacağız,” dedim. Bir yandan da James’i yokluyordum. Muhabbetin dışında kalmış gibi hissetmesini istemiyordum.

Sıkın bir sesle, “Melissa, Damien’a neden bayılacak?” diye sordu.

“Bir kere pilot, o yüzden de iyi para kazanıyor. Ayrıca yakışıklı. Avustralya aksanı var ve Colin Farrell’a benziyor.” Stephan konuşurken gözlerini bir an olsun telefonundan ayırmadı. *Bu konuda tweet mi atıyordu? Kim bilir?*

Güldüm. “Evet, benziyor. Hiç fark etmemiştim.”

“Melissa kızışmış köpekler gibi peşine düşecek.”

Stephan’ın kullandığı kelimeler beni biraz rahatsız etti. Böyle konuşmak pek tarzı değildi ama ona neden bu kadar sinir olduğunu biliyordum. Melissa’nın bana davranışları yüzünden beni koruma içgüdüğü devreye girmişti.

James’e baktım. Bakışları değişmişti. Bir şey canını sıkıyordu. *Canı, Melissa Damien’ın peşine düşeceği için mi sıkılmıştı? Ona ilgi mi duyuyordu? Söylediği gibi Melissa, James’e telefon numarasını vermiş miydi?* Sormak istemedim, o yüzden de kafamı çevirdim.

Ramrod Sokağı’na girerken James’e, “İçeride işimiz

uzun sürebilir. Kendi çerçevelerini yapabildiğin bir bölüm-leri var ve Stephan bir resim çerçeveleyecek,” diyordum.

James dizüstü bilgisayarını çantasından çıkarırken başıyla onayladı. “Alışveriş listen hazır mı?” diye sordu.

“Evet.”

Elini uzatıp, “Clark’a veririm, o da mutfak alışverişini yapar. Stephan, senin de bir listen varsa ver. Onları ben halledeceğim,” dedi.

İtiraz etmeye başladım ama James sadece elini kaldırdı. “Önümüzdeki birkaç gün benim için de yemek yapıyor olacaksın. Bence gayet adil bir anlaşma olur. Stephan akşam yemeği için bize katılır mısın?”

Stephan daveti neşeyle kabul etti. James’e sevecenlikle baktım. Beni mutlu etmeyi bildiği kesindi.

James, “Sushi sever misiniz?” diye sordu.

İkimiz de seviyorduk.

“Güzel. Yakınlarda çok iyi bir restoran var. Burada işiniz bittiğinde oraya uğrarız,” diyerek dikkatini dizüstü bilgisayarına verdi.

Birbirimize sırtarak limuzinden indik.

Stephan alaycı bir tavırla, “Erkek arkadaşın çok otoriter,” dedi.

Yüzümü buruşturdum. “O benim erkek arkadaşım değil. Tanışalı sadece birkaç gün oldu. Ayrıca onun kız arkadaş olayına girdiğini zannetmiyorum.”

Tek kaşını kaldırdı, “Hangi olaya giriyor o zaman?”

Limuzine doğru bir el hareketi yaparak, “Bu olaya. Galiba kısa, gizli, fiziksel ilişkiler peşinde koşuyor,” dedim.

Stephan endişelenmişti, “Sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Emin değilim. Bu konu üzerinde durmama çalışıyorum. Uzun ilişkilerden ödüm kopuyor zaten, belki benim için ideal olan da budur.”

Üzölmüştü, elimi tutup, “Umarım incinmezsin, Buttercup,” dedi.

Yine omuz silktim, “Bir şekilde inciniyoruz. Hayatta kaldığımız sürece her şey atlatılıyor.”

Başıyla onaylayıp yutkundu. Daha söylemek istediğı şeyler olmasına rağmen keyfimiz kaçmasın diye sustu.

Dükkanâna girmeden önce kaldırımda durup ona ciddiyetle baktım.

“Bana şu ya da bu şekilde iyi geliyor. Ona karşı koyamıyorum ve onunlayken korkularım la yüzleşmem gerekiyor. Bu bana kendimi hem özgür hissettiriyor hem de biraz dehşete düşürüyor.”

Duraksadım, birkaç derin nefes aldım.

“Yapacağım galiba. Polise gideceğim. Onlara neye tanık olduğumu anlatmam lazım.” Sessizce konuşuyordum; on sene önce olmuş ve hâlâ içimi yiyip bitiren olaydan bahsediyordum.

Anlamaya çalışıyordu. Neden bahsettiğimi bilmesine rağmen, neden şimdi bunu yapmak istediğimi anlamak istiyordu.

“Buna bir son vermem lazım. Hep aklımın bir köşesinde bu olay var. Ve korkarak yaşamaktan yoruldum. Eğer tanıklık edersem belki o canavarı hapse tıkarlar ve bana zarar veremez. Hem adaletin işlediğini görürsem belki sonunda biraz huzura kavuşurum.”

“Polise ne zaman gitmek istediğini söylemen yeterli, seninle gelirim.”

“Yakında. Belki James’le olan ilişkim bittikten sonra, bir iki haftaya.

Elimi sıktı. “Gerçek bir ilişkiden neden korktuğunu anlıyorum. Ama bu James’le küçük bir kaçamaktan fazlasını hak etmediğın anlamına gelmez ya da daha fazlasını istememen gerektiğı. “

Kafamı sallayarak itiraz ettim. “Şu anda bu olasılığı düşünemiyorum bile. En azından James’le değil. Küçük bir kaçamak yaşayacak olmak sorun değil, inan bana. Ama yine de senin de onayladığını bilirim kendimi daha iyi hissedirim.”

Bana sıkı sıkı sarıldı. “Seni mutlu eden ne varsa onaylıyorum. Ama eğer sana zarar verirse o zengin herifin beni dava etmesi gerekecek, çünkü onu gerçekten döverim.”

Ses tonu çok ciddi olmasa bile söylediklerine şaşırmıştım. Gerçekten böyle bir niyeti olup olmadığını anlayabilmek için yüz ifadesini inceliyordum. Onun da, benim gibi, uzun ve kirli bir şiddet geçmişi vardı.

Stephan katı mormon geleneklerine göre yetiştirilmişti. Bu yüzden tam bir beyefendiydi ki ben bu özelliğini çok severdim. Onun iflah olmaz bir romantik olmasının sebebinin de bu olduğunu düşünüyordum; herkesin gerçek aşkı bulup mutlu sona ulaşması gerektiğine inanıyordu. Bu da çok sevimliydi. Çok iyi ve erdemli bir insandı, bu kökleşmiş özelliklerinin sebebinin dini yetiştirilme tarzı olduğunu düşünüyordum. Ama Stephan ailesinin onun için hazırladığı kalıba tam olarak sığmamıştı.

Stephan amcası tarafından cinsel tacize uğramaya başladığında dokuz yaşındaydı. O hasta herif Stephan’ın babasının kardeşiydi. Ayrıca cemaatlerinde önemli bir kişiydi ve hatta pozisyon olarak Stephan’ın babasının birkaç basamak üstündeydi.

Stephan’ın babası ağabeyine saygı duyardı, o yüzden on yaşındaki Stephan amcasının yaptıklarını anlatmaya çalıştığında sert bir azar işitmişti. Stephan’ın anlattığına göre o güne kadar kendisine hiç ciddi anlamda şiddet göstermemiş olan babası, o günden sonra fazlasıyla göstermişti.

Babası Stephan’ı hem yalancılıkla suçlamış hem de yaşadıklarını bile kabul etmediği olaylardan sorumlu tut-

muştı. Stephan'ın yaptığı her şey ona batıyor ve o da küçük çocuğa "hata" ve "nonoş" olduğunu söylüyordu.

Stephan karşılık vermeye başlayana kadar dayaklar sıklaşmış ve şiddetleri de artmıştı. Erken yaşlardan itibaren cüsseli bir çocuk olduğunu ve belirli bir süre sonra kendisini korumak için elinden geleni yaptığını söylemişti.

Stephan on dört yaşına gelene kadar sürekli dayak yemişti; söylediğine göre artık yaşamak bile umurunda değildi. Anne babasına homoseksüel olduğunu o zaman söylemişti. Bunun akabinde babası onu eşek sudan gelesiye dövmüş ve Stephan'ı evden atmıştı. Bu son dayak sırasında kendisi de Stephan'ın şiddetinden nasibini almış, neredeyse aynı ölçüde yaralanmıştı.

Stephan şiddetten nefret ederdi ama babası daha genç yaşlarda ona şiddeti ve hatta dövüşmeyi öğretmişti.

Dirseğimi hafifçe kaburgalarına geçirip, "Kavga etmekten nefret edersin," dedim.

"Evet, ediyorum. Ama iyi dövüşürüm. Ayrıca eminim Bay Cavendish karnını doyurabilmek için bir ringde dövüşmek zorunda kalmamıştır."

O günleri hatırlayıp irkildim. "Öyle bir şeye gerek kalmayacak, tamam mı? Bu iş bittiğinde ben gayet iyi olacağım. Ve sen tek bir yumruk bile atmak zorunda kalmayacaksın."

Stephan başıyla onayladı ama tam olarak ikna olmamıştım. Sonunda dükkâna girdik. Bu tatsız konuların üzerinde gereğinden fazla durmuştuk.

Bölüm 22

BAY DÜŞKÜN

Ben alışveriş sepetine ihtiyacım olan malzemeleri doldurmaya başlarken, Stephan doğruca çerçeve yapılan bölüme gitti.

İlham doluydum, o yüzden farklı boyutlarda birkaç tuval ve bir sürü sulu boya kâğıdı aldım. Büyük bir özenle birkaç akrilik boya seçtim ve tam istediğim tonda bir mavi buldum. Benim için renkler çok önemliydi.

Bitmek üzere olan sulu boyalarımın yenilerini aldım. Ve biraz da temizlik malzemesi stokladım, burada başka yerlerde olduğundan çok daha ucuza satılıyorlardı. Stoklarımı şehrin öbür ucundaki bu tuhaf dükkânda yenilemenin sebebi de zaten uygun fiyatlardı.

Detaylar için kullandığım ince samur fırçayı bulmam en az beş dakikamı aldı. O fırçayı çok sık yenilemem gerekiyordu. Kılları yumuşamaya başladıktan sonra pek işime yaramıyordu. İki tane ondan ve biraz da yağlı boya aldım; mutfak alışverişini James üstlendiğine göre artan parayı harcayabilirdim.

Çok sevdiğim hobim için fazladan alışveriş yapabilmek hoşuma gitmişti. Ama yine de birinin bana bu şekilde yardım etmesine izin verdiğim için suçluluk duyuyor ve bu duyguyu bastırmaya çalışıyordum. Teklifini geri çevirmek istememe rağmen benim için zor da olsa kabul etmiştim. Aslında teklif etmemiş emretmişti.

Hâlâ çerçeve seçmeye çalışan Stephan'ın yanına gittiğimde alışveriş sepetim benden beklenmeyecek kadar doluydu. Stephan ev dekorasyonuna çok önem verirdi ve bu bütün evini benim resimlerimle süslemiş olmasını daha değerli kılıyordu.

Bana aralarında kararsız kaldığı beş seçeneği gösterdi. Ben hemen ağır, koyu, oymalı olanı seçtim.

“Bu,” dedim.

Yalvaran gözlerle en etkili “Çizmeli Kedi” taklidini yapınca gülümseyip, çerçeveyi onun yerine hazırlamaya başladım. Zaten en başından beri niyetim buydu, Stephan genelde çerçeveleri katlederdi ve ben bu konularda becerikliydim.

Yaptığım işe kendimi kaptırdım, Stephan'ın getirdiği fotoğraftan da sonucu kontrol ediyordum. V şeklindeki çivileri hafifçe ve yavaşça çaktım, işin püf noktası da buydu. Stephan genelde çivileri tek bir darbeye çerçevenin öbür yüzünden çıkarıyordu.

İşimi bitirince, gülümseyerek Stephan'a gösterdim. Sevinçten gözleri parladı. Benim çerçeveye uğraştığım süre boyunca telefonuyla ilgilenmişti ki bu onun her zamanki hâliydi. Tam bir sosyal kelebektir; ya birilerine mesaj atıyor, ya Facebook sayfasını güncelliyor ya da tweet atıyordu.

Tek açık kasaya yöneldim. Malzemelerin barkotları okutuldukça pişmanlık duymaya başladım, fatura beklediğimden kabarık olacaktı. Bir kısmını geri koymak zorunda kalmak istemiyordum. Senelerdir o utancı yaşamak zorunda kalmamıştım.

Toplam fiyat arttıkça paramın ucu ucuna yeteceğini fark ettim. Ama ben banka kartımı çıkarırken kasiyer elini kaldırıp, “Hepsi ödendi, hanımefendi,” dedi.

Dilim tutulmuştu. Hem minnettar olmuştum hem de kendimi aciz hissediyordum.

Amacı da bu olsa gerek, diye düşündüm.

Stephan’ın aldıklarının parası da ödenmişti ama onunkiler benimkiler kadar tutmadı.

Stephan’a, “Buna izin vermem doğru olmaz, değil mi?” diye sordum.

Stephan omuzlarını silkip, “Neden? İyi niyetli ve düşünceli davranıyor. Sana çok düşkün; üzerine titremesine izin vermek suç değil ki.”

Otoparkta Clark gelip alışveriş sepetini aldı. Hem sepeti itip, hem de biz arabaya varmadan kapımızı açmayı başarmıştı.

Samimiyetle gülümseyip, “Teşekkür ederim, Clark,” dedim.

O da utangaç bir gülümsemeyle beni şaşırttı. Dazlak kafalı, güneş gözlüklü, iri bir zenciydi. Takım elbisesi profesyonel ve pahalı gözüküyordu. Görüntüsü oldukça korkutucuydu ama çok güzel bir gülümsemesi vardı. Nazikçe başını eğdi.

“Benim için bir zevk, Bayan Karlsson,” dedi, soyadımı bilmesine şaşırmıştım.

James’in yanına oturdum. Bilgisayarı açtı ve telefonla konuşuyordu. Yanına oturduğumda ne dönüp baktı ne de bir şey söyledi; sadece sahiplenici bir şekilde elini dizime koydu.

Stephan sırtarak yerine oturdu. Bugün gördüğümüz özel muamelenin çok hoşuna gittiği yüzünden okunuyordu.

Birçok şeye itiraz etmememin sebeplerinden biri de buydu; kendimi bu özel muameleden mahrum bırakmak sorun olmazdı ama Stephan’ı mahrum bırakmak istemiyordum.

Clark arabayı hareket ettirdiğinde James hâlâ telefondaydı. Öbür uçtaki zavallıya kısa, soğuk ve keskin cevaplar veriyordu. Arada sırada canı bir şeye sıkıldığında bacağımlı sıkıyordu. “New York büroları için yeni yöneticiler bulmam gerekiyorsa bulurum. Benim beklediğim yeterliliği şu anda göstermiyorsunuz.” Bu cümlenin sonunda bacağımlı çok güçlü bir şekilde sıktı.

Bakışlarını bana doğru çevirdi ve bacağımlı sıkmayı bırakıp özür dilemek ister gibi okşadı.

Clark arabayı durdurdu ve Suşi restoranına gitmek için arabadan indi. James’in bahsettiği yer olmalıydı. James telefonla konuşmaya devam etti, hâlâ bacağımlı sıkıyordu.

Clark kucağında torbalarla çabucak döndü ve tekrar arabayı çalıştırdı. Eve döndüğümüzü varsayıyordum.

“Peki, diğer bütün ofislerde benim haftalar, hatta aylar süren yokluğuma rağmen işler nasıl yolunda gidiyor? Bence sorunun yönetimden kaynaklandığı çok açık.” James git-tikçe sinirleniyordu. Stephan’a baktım, tabii ki telefonunu kurcalıyordu.

James’in elini tuttum, sonra da yavaşça - bileğindeki yara izlerini es geçerek - elimi kolundan yukarıya doğru kaydardım. O yara izlerinin sebebini çok merak etmeme rağmen kendimle ilgili benzer sorulara sebep olacağı için konusunu açmıyordum.

Pazılarının arkasını yavaşça ovmaya başladım. İnsanlara dokunmaya pek alışık değildim.

O öne doğru eğilmişti, yanağımı sırtına yasladım. Elimi bacağına kaydardım, öbürüyle de omzuna masaj yapmaya başladım.

Ben ona dokununca birden donup kaldı; ben elimi çekmeye başlayınca telefonu kulağından uzaklaştırıp, “Yapma,” dedi.

Elimi tekrar bacağına koydu. İkimiz de dokunan tarafın

ben olmasına alışık değildik ama bu konuda bir sorunu varmışa benzemiyordu.

Yavaşça bacağına masaj yaptım, gitgide gevşiyordu.

“Hallet. Kendini kanıtlamak için son şansın.” Telefonu da bilgisayarını da kapatıp ikisini de çantasına kaldırdı.

Stephan’a şöyle bir baktıktan sonra saçımı kavrayıp beni öptü. Ateşli bir öpücüktü ve geri çekilmeye çalıştım. Stephan’ın önünde bu şekilde davranmamız doğru değildi. Beni daha sıkı tutup, dilini ağzıma soktu. Ben tam gevşeyip onu geri öpmeye başladığımda çekildi.

Çatallı bir sesle, “Bana dokunduğun zaman deliye dönüyorum,” diye fısıldadı. “Bana başkalarının yanında dokunurken bunu göz önünde bulundur. Öyle bir durumda yanımızda birilerinin olması veya toplum içinde olmamız benim de sana dokunmamı engellemez. Bir daha seni bu konuda ikaz etmeyeceğim.”

Sırtını koltuğa yaslayıp beni de yanına çekti.

Stephan’ın yanında kendini mi kanıtlamaya çalışıyordu?
Emin olamıyordum.

“Alışveriş nasıl gitti?”

“Gayet iyi. Her şeyi ödediğin için teşekkür ederim.”

Beni tekrar sertçe öperek şaşırttı.

“Hiçbir karşılık beklemeden bana verdiğin onca resim için teşekkür ederim.”

Utancımdan kızardım. Genel olarak iltifatlardan hoşlanmazdım zaten, hele resimlerim hakkında olanlara hiç alışık değildim, çünkü çok az kişi onları görmüştü.

Stephan sonunda telefonunu kaldırdı. Çerçevelettiği resim arabada yanındaydı. Paketinden çıkarıp gururla James’e gösterdi.

“Bianca harika değil mi? Çerçeveyi de o yaptı.”

James resmi inceleyip, “Evet, öyle,” dedi.

“Evimin her tarafında onun yaptığı resimler asılı. Orada yiyelim mi, böylece onları da görme şansın olur?”

James hevesle kabul etti. “Evet, teşekkürler. Ayrıca senden bir ricam olacak, Stephan.” James bunları söylerken bana daha sıkı sarıldı, sanki söyleyecekleri yüzünden kaçacağını düşünüyordu.

“Tabii ki, nedir?”

“Bianca’nın resimlerini dikkatlice inceledim ve bence bir sergi açacak kadar çalışması var,” diyerek başladı.

Bu noktada ben konuşmak istedim ama James ağzını kapattı. “New York’ta bir galerim var. Adamlarım bütün detaylarla ilgilenirler. Gördüğün üzere bu fikre karşı çıkacak. Onu ikna etmek için yardımına ihtiyacım var,” dedikten sonra elini ağzımdan çekti. Ama şimdi de benim dilim tutulmuştu.

“Ergenlik yıllarımdan beri sanat eserleri topluyorum. Bu konuda bayağı deneyimliyim ve Bianca’nın eşine az rastlanır bir yeteneği var.”

Stephan önce şaşkına döndü, sonra da sevinçten havalara uçtu. “Evet, çok yetenekli. Bunu yapmak zorundasın, Buttercup. Eğer yapmazsan küplere binerim.”

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Resimlerimin çoğu çöl manzarası. New York’ta çöl manzarasını ne yapsınlar.” İtiraz edebileceğim onca şey varken, neden ilk aklıma gelenin bu olduğunu ben de bilmiyordum.

James gülümsedi, bu bir zafer gülümsemesiydi ve büyüleyiciydi. Bir fatihin gülümsemesi. Ve ona tam da istediği cevabı vermiştim.

“Belli olmaz, belki artık değişik bir şeyler istiyorlardır. Ama buna galerimde çalışanlar karar verir zaten. Los Angeles’ta, hatta Las Vegas’ta da birer galerim var. Ama Vegas’taki biraz daha turistik bir yer, amacı sadece ziyaretçi çekmek. Sergi için orayı tercih etmem.”

“Senin tek yapman gereken sergilenmesini istemediğin resimleri ayırmak ve isimlendirmek istediklerine isim

vermek. İki galeriye de çalışmalarından örnekler yollayıp, onların önerilerini alıp sergiyi nerede açacağımıza karar veririz. Ayrıca evinde asılı olan resimlerin bir kısmının baskıları iyi satış yapabilir, buna ne dersin?”

Seçtiği bütün resimleri düşünüp, “Seçtiğin resimler bunun için miydi? Galerilere yollamak için?”

Bana delirmişim gibi baktı. “Hayır tabii ki. Onlar benim kendi koleksiyonum için. Örnek olarak ne göndereceğimize birlikte karar vereceğiz.”

Birden kendime olan güvensizliğim baş gösterdi, “Ben hiç eğitim alma-”

Yine ağzımı kapattı. “Bunun hiçbir önemi yok, aşkım. Ya yeteneğin vardır ya da yoktur. Şimdi bana kabul ettiğini söyle.”

Ne kabul ne de itiraz etmeden bir süre şaşkın şaşkın oturdum. Bunu istiyordum, hem de çok istiyordum ama şimdiye kadar olasılığı bile aklıma gelmemişti. Ve eğer bir milyarder birden beni takıntı hâline getirmemiş olsaydı böyle bir fırsat hayatta çıkmazdı. Bu konudaki tereddütlerimin en büyük sebebi de buydu: Resimlerim sergilenecek kadar iyi değillerdi, fakat o bana ne kadar düşkün olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

“Eğer çalışmalarından biri satılırsa, satıştan pay alacak mısın?” diye sordum.

Tek kaşını kaldırdı, “Öyle bir planım yoktu.” Alınmıştı.

“Eğer pay alırsan kendimi daha iyi hissederim. Galeri en azından sergi için bir ücret alacak, değil mi?”

İç geçirdi. “Genelde alıyor, evet,” dedi.

Stephan birden çileden çıktı. “Tanrı aşkına, Bianca. Bu fırsatı nasıl tepersin? Eğer çalışmaların satarsa satar, satmazsa satmaz, sorun ne?”

Stephan aslında bana “Cesaretin yok mu?” diyordu. Sesini duyar duymaz daha dik oturmaya başladım, Stephan’ın amacı da buydu.

“Tamam, yapalım. Örnekleri ne zaman seçeceğiz?”

James beni kucağına alıp tutkuyla öpmeye başladı, insanlar yatak odaları dışında hiçbir yerde böyle öpüşmemelilerdi.

Dudakları hâlâ dudaklarımdayken, “Sağ ol, aşkım,” diyerek beni öpmeye devam etti. Ellerini kalçalarımın ayırmadı ama ağzı yeterince tutkuluydu.

Stephan’ın birkaç metre ötede oturduğunu bilmeme rağmen öpücüğüne karşılık vermeden duramıyordum. Dili ağzımın içinde hareket etmeye başlayınca kendimi inlemek için zor tuttum.

Dudağımı sertçe ısırıldı.

Nefesim kesildi, omuzlarına parmaklarımı geçirdim. Ereksiyonunu kalçamda hissedebiliyordum. Dilini tekrar ağzıma soktuğunda emdim. Hemen geri çekildi. Bana tutkuyla ama eleştirel gözlerle bakıyordu.

“Bunu yaparsan seni becermeden duramam, aşkım,” diye fısıldadı ama Stephan’ın duyduğundan emindim.

Ters ters, “Sen başlattın,” dedim.

Stephan kahkahasını bastırmaya çalıştı.

James hınzırca sırıttı.

Bölüm 18

BAY KIVILCIM

Öğle yemeği çok güzeldi. Stephan ve James oldukça iyi geçiniyorlardı. Stephan'ın yemek masasında suşi yerken birbirleriyle şakalaşıyorlardı.

James tabii ki haklı çıkmıştı. Suşi oldukça güzeldi. Ve Clark neredeyse on kişiyi doyuracak kadar suşi almıştı.

Ben çubuklarla yemeye karar verdim; başlangıç olarak Philadelphia roll ve karidesli tempura seçip soya sosuna ve acılı sosa buladım.

Stephan, “Cuma günü New York'ta bizimle bara gelecek misin? Aynı yer, aynı saat,” diyordu.

James elini enseme koyup, “Ben Cuma günü Bianca'ya New York'taki evimi göstermeyi umuyordum. Ne dersin, aşkım?” dedi.

Ağzımdaki karidesli tempurayı yuttum. Aslında bahsettiği oyun bahçesini görmeye can atıyordum. Aklıma gelir gelmez hem heyecandan hem de korkudan titredim.

“Olur,” dedim. James bana tutkulu bir bakış atıp, Stephan'la muhabbet etmeye devam etti.

Yemekten sonra James Stephan'ın evini gezdi ve asılı bütün resimlerini dikkatle inceledi. Telefonuyla birkaç tanesinin fotoğraflarını çekti.

Uzun süre Stephan'ın evinde kaldık. Büyük bir keyifle muhabbet ediyorlardı; politika, spor, sinema, arabalar hakkında konuşuyorlardı. Ben çoğunlukla sessizce dinliyordum. Hayatımdaki iki adamın bu kadar kolay anlaşılıyor olması çok hoşuma gitmişti. Konuşmaları bitince televizyon izledik.

Benim televizyonum yoktu, o yüzden televizyonu sadece Stephan'ın evinde izliyordum. Birkaç bölüm *New Girl* izledik. Yakın zamanda Stephan'la birkaç bölüm izledikten sonra diziyi çok sevdiğime karar vermiştim ama en az on iki bölüm geriden takip ediyordum. Televizyonu zaten hep geriden takip ediyordum.

Ben diziyi kahkahalar atarak izliyordum. James'in de keyfi yerindeydi ama diziden çok beni izliyordu. Bana sürekli gülücükler atıyor, dokunuyor ve kendisine yakın tutuyordu. İlgisinden o kadar hoşlanıyordum ki onu durdurmaya çalışmadım, bir rüyada gibiydim.

Üçüncü bölüm bittiğinde ayağa kalktım.

"Akşam yemeği hazırlamam lazım." Saat neredeyse 16:30'du. "Tavuk ızgara, kuşkonmaz ve kuskus yapmayı planlıyorum. İtirazı olan?" James'in tercihleri doğrultusunda sağlıklı bir yemek hazırlamak istiyordum.

Stephan, "Harika. Tavuk ızgarana bayılıyorum, Bi," dedi.

James, "Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi.

Stephan hâlâ televizyon izliyordu, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Yoo. Kolay zaten. Hazır olunca mesaj atarım."

Eve girerken James, "Yapmam gereken bazı görüşmeler var," dedi. Dizüstü bilgisayarının çantası elindeydi. "Nereye kurulabilirim?"

Omuz silkdim, “Yemek yaparken ayağımın altında olmadığın sürece istediğin yere.”

Yemek odasına kuruldu; çalışırken bir yandan da beni izliyordu. Hiç durmadan telefonla konuşuyor, bir dizi farklı insanla konuşuyordu.

Birden küfretti, irkildim.

“Onun bu Cuma olduğunu unutmuşum,” diyordu. Canı sıkılmıştı, “Aklımdan çıkmış, kahretsin.” Birkaç dakika karşı tarafı dinledi. “Tamam, tamam, ayarla. Biliyorum. Konuyu kapat. Ayarla dedim.”

Sıkıntılı bir ifadeyle bana baktı. Telefonu kapatıp gözlerini yumdu ve küfretti.

Yemek yapmaya devam ettim. Daha küçük yaşlarda burunumu başkalarının işine sokmamayı öğrenmiştim, o yüzden de soru sormadım. Bilmemi istiyorsa zaten kendisi söylerdi. Ama meraktan ölecektim.

“Cuma gecesi bir hayır etkinliğine katılmam gerektiğini unutmuşum,” dedi. Çekine çekine konuşuyordu. “Gece ona kadar orada olmam gerekmiyor, yani o saate kadar birlikte vakit geçirebiliriz. Ben gidince de sen benim evimde kalabilirsin. Ben de oradan kaçabildiğim kadar erken kaçarım.”

Anlaşmamızın “çıkma” kuralının ne demek olduğunu sonunda öğrenmiştim. O kendi denkleriyle vakit geçirirken beni utanılacak bir sır gibi evde bırakacaktı.

“Önemli değil,” dedim. “Otelde kalmayı tercih ederim zaten, ertesi sabah erken kalkmam gerekiyor. Sen çıkarken ben de çıkarım.”

Olabildiğine kibar, “Otele dönmemeni tercih ederim,” dedi. “Sabah geç kalmayacağına söz veriyorum.”

Ona dik dik baktım ama kısa süre sonra tekrar tavukla ilgilenmeye başladım. “Sen dışarı çıkıyorsan, ben de çıkıyorum.”

Derin bir nefes aldı.

Panikle, “Kızdın mı?” dedi.

“Hayır,” dedim.

“O zaman neden Cuma gecesi bende kalmıyorsun?”

“Sen dışarı çıkarken orada kalmak istemiyorum. Sen çıkarken ben de çıkarım,” dedim tekrar.

İç gıcıklayıcı bir şekilde, “Fikrini değiştirmek için ne yapabilirim?” dedi.

“Fikrimi değiştiremezsin. Boşuna uğraşma. Tercihlerimize dayalı bir anlaşma yaptık ve ben bunu tercih ediyorum.” Sesim katıydı ve gittikçe katılaşıyordu. Kızgın değildim, boyun eğmişim. Onun beni düş kırıklığına uğratmasına boyun eğmişim. Ve kaybetmeyi göze alabileceğimden fazlasını vermemeye kararlıyım

“Peki ya emretsem ya da şart koşsam?” Daha otoriter bir sesle konuşuyordu.

Suratıma en ifadesiz maskemi takıp gözlerinin içine baktım. “O zaman bu ilişki beklediğimden daha çabuk son bulur.”

Çenesi kasıldı, yanağında bir kas atmaya başladı. “Gitmek zorundayım. Geceyi düzenleyen vakıf annemin vakfıydı; katılmam, hatta kısa bir konuşma yapmam bekleniyor.”

Beni de çağırmak aklına bile gelmiyordu.

“Neden ısrar ettiğini anlamıyorum. Otele dönsem ne olur?” Sinirlenmeye başlamıştım.

“Pazartesi’ye kadar Vegas’a gelmem mümkün değil. Birbirimizi günlerce göremeyeceğiz,” dedi, sanki bu yeterli bir sebepti.

Omuz silktim, “Aynı şehirde olduğumuzda ararsın işte, sorun ne?”

O kadar sert konuşuyordum ki annemin aksanı tekrar ortaya çıkmıştı. Genelde sadece çok derinden etkilendiğimde aksanlı konuşmaya başlıyordum. Üzerimde benim inkâr

etmeye çalıştığım ama sesimin bile kabullendiği bir etkisi vardı.

Arkama gelmiş, yavaşça saçımı kavramıştı, boynuma o kadar yakındı ki konuşurken nefesini hissedebiliyordum. “Beni gerçekten önemsemiyor musun?”

Burnumdan soluyordum ama yine de sakince cevap vermeyi başardım. “Yirmi üç sene seks yapmadım, eminim birkaç gün daha yapmazsam ölmem. İlişkimiz bittiğinde ne olacak sanıyorsun? Hemen yeni bir âşık bulacağımı mı? Ben hiç sanmıyorum.” Onu tahrik etmeye çalıştığımı fark edince aksanım biraz daha belirginleşti.

Gençlik yıllarımda sürekli duyduğum ve hayatımı etkileyen aksan birden geri gelmişti. Sadece çok güçlü duygularla ortaya çıkardı. Onu kızdırınca neler olacağını hem çok merak ediyor hem de yapabileceklerinden korkuyordum.

Gürledi, bir aslan gibi gürledi. “Bunun için cezalandırılacaksın.”

“Evet, biliyorum.” Hem cezasından çekiniyor hem de o cezayı istiyordum.

Kendini uzaklaştırdı ve tekrar sandalyesine oturdu. Oduğundan daha da büyük görünüyordu, gözleri vahşi ve öfkeliydi.

“Benimle oynuyorsun.”

Yaptığı çıkarım şaşırtıcıydı. Merakla sordum, “Gerçekten sana öyle mi geliyor?”

Eliyle yüzünü ve saçlarını sıvazladı.

“Beni serseme çeviriyorsun ama kendin etkilenmiyorsun. Bu ilişkiyi bitirmek için bir sebep arıyor gibisin. Ve bu beni delirtiyor, çünkü neyin bitirme sebebi olabileceğini bile bilmiyorum.”

Tavuğu terbiyeye yatırdım, ızgara yapacağım zaman çıkarmak üzere buzdolabına koydum. Kuşkonmazı hazırlamaya başladım.

“Ne diyebilirim bilmiyorum, James. Belki de sana istediğini veremem.”

“Seni istiyorum!” Yumruğunu masaya indirince korkudan sıçradım.

“Bana yumruk atarsan bu ilişki biter mesela,” dedim. Sessizce konuşuyordum, sıkılı yumruğuna bakarken korktuğumu belli etmemeye çalışıyordum.

Çoktan pişman olmuştu, parlayıp sönmüştü ve surat ifadesine bakılırsa ne kadar korktuğumu anlamıştı.

Bana yaklaştı, kaçmamak için kendimi zor tuttum. Korkularıyla yüzleşmeye kararlıydım, çocukken olduğu gibi yerde tortop olmayacaktım. Arkamdan yavaşça sarıldı. İtiraz etmedim, eğer kaçsaydım kendimi bir korkak gibi hissederdim.

“Sana hayatta yumruk atmam. Bu konuda bana güvenmek zorundasın, asla yapmam. Seni korkuttuğum için özür dilerim.”

Omuzlarımı silktim, “Sen bil de.”

“Daha önce fark etmemiştim ama seni korkutuyorum, değil mi?” diye sordu, ses tonunda bir gariplik vardı.

Kuşkonmazı yıkamaya devam ediyordum.

“Bilgi alışverişine mi başladık? Paylaşım mı yapıyoruz?” diye sertçe sordum.

Hafif sinirli soludu, “Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?”

Aklıma anında bir soru geldi. Sorudan hiç hoşlanmadım ama cevabını bilmemek canımı daha çok sıkıyordu. “Benimle birlikte olmadan önce en son ne zaman seks yaptın?”

Küfretti. “Bunu bilmek istemezsin. Bu bilgi bizim ilişkimize bir yarar sağlamaz.”

Omuzlarımı silktim, o da tekrar küfretti.

“O omuz silkiş hayatımda gördüğüm en sinir bozucu

şey. Ne demek oluyor ki? Umurunda olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Yine omuz silktim, “İster cevap ver ister verme demek oluyor. Ama kendi soruna cevap istiyorsan, benimkini cevaplamaman gerekiyor.”

“Sekiz gün önce galiba. Yani seninle tanışmadan bir gün önce,” dedi ve büyük bir dikkatle yüzümü incelemeye başladı.

Düşündüğüm gibiymiş. Bunu hep yapıyor. Bu işe ciddi bir yatırım yapmamakta haklıymışım.

Sadece başımı salladım ama göğüs kafesimde bir ağrı hissediyordum.

Onun cevabını sindirmeye çalıştığım uzun bir sessizlikten sonra, “Evet, beni korkutuyorsun,” dedim. “Ama hastalıklı bir ruha sahip olduğum için aynı ölçüde de heyecanlandırıyorsun. Birinin beni kontrol etmesine izin vermek hoşuma gidiyor; beni delicesine korkutan birinin. Hayatımın büyük bir kısmını korkularımdan kaçarak geçirdim, o yüzden bu benim için oldukça aydınlatıcı bir deneyim oldu,” dedim. Alçak sesle konuşuyordum ama hâlâ aksanlı konuşuyordum.

Dehşetle benden uzaklaştı.

Omzumun üstünden şaşkın şaşkın baktım. “Bu garip mi? Bu oyun böyle oynanmıyor mu? Acıyla karışık zevkten hoşlanan kadınların çoğunun benim gibi olduğunu düşünüyordum. Ama sonuçta sen daha deneyimlisin.”

Onu dikkatle inceledim. Saklamaya çalışmasına rağmen yüz ifadesi gergindi.

Kırçilli bir sesle, “Benden korkmanı istemiyorum. Seni germek, endişelendirmek ve bana itaat etmeni sağlamak istiyorum ama korkutmak istemiyorum. Bana güvenmeni istiyorum,” dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim, sadece gözlerimi kırıştırdım, “Üzgünüm.”

Ben yemek yapmaya devam ettim, o da sustu.

Bölüm 14

BAY CAZİBE

Sessizliği bozarak, “Arada hafif bir aksanla konuşmaya başlıyorsun. O nedir?” diye sordu.

Bana dik dik bakmanın dışında bir şeyler yapıyor olmasına sevinmişim ama sorudan hoşlanmamıştım. Aksanımı fark etmemiş olmasını tercih ederdim.

“Bir değiş tokuş daha mı yapıyoruz? Az önceki bu akşamlık yeter diye düşünmüştüm.”

Uzun süre bir şey söylemedi ama sinirlendiğini anlamak için bakmama gerek yoktu.

“Tamam, sor bakalım,” dedi sıkılı dişlerinin arasından.

“Kaç kadınla beraber oldun?” diye sordum ve anında pişman oldum. Kendim hakkında bilgi vermek zorunda kalacaksam en azından daha iyi bir soru karşılığında verebilirdim.

“Çok. Saymadım. Gurur duyduğum bir şey değil. Son beş senedir çoğunlukla boyun eğenlerle birlikte oldum ve hepsi kısa süreli ilişkilerdi.”

“Hiç ciddi bir ilişkin oldu mu?” diyerek sorguya devam

ettim. Benim de iki bilgi vermeme istememesini umuyordum ama eğer isterse de ilk soruma aslında cevap vermediğini hatırlatacaktım.

“Hayır. Üniversitedeyken tam bir zamparaydım. Gördüğüm her güzel kadınla birlikte oldum. Üniversiteden sonraysa çok özel tercihleri olan kızlar buldum ama hiçbirisi cinsellik ve hükmetmekten öteye gitmedi.”

Bu duyduklarım beni tiksindirdi mi rahatlattı mı bilmiyordum. İç geçirdim. Duygularımı daha sonra çözmeye çalışmam gerekecekti.

“Ben Amerika’da doğdum ama annemle babam İsveçliydi ve ağır aksanları vardı. Onlar gidene kadar benim de hafif bir aksanım vardı ama sonra düzeltmek için çok uğraşım. Bazen nedense tekrar ortaya çıkıyor.”

“Çok güzel bir aksan. Neden onu gizlemeye çalışıyorsun ki?”

Ona bakmadan, omuzlarımı silktim. “Stephan ve ben yeterince dikkat çekiyorduk. Birkaç lisede birlikte okuduk. O zamanlar da sürekli birlikteydik ve zaten gittiğimiz her okulda hem uzun boylu hem de sarışın olduğumuz için göze batıyorduk, herkesten en az on beş santim uzunduk ve bir de garip bir aksanla üzerimize daha fazla dikkat çekmek istemedim.

Ona baktım.

Suratında yine her söylediğimi hücrelerine kazıyormuş gibi gözükmesine sebep olan o ifade vardı.

Sustum. Beni konuşturmayı başarmıştı. Canım sıkıldı.

Sonunda James telefon görüşmelerine döndü, ben de bahçedeki kömür ızgarada tavuğu pişirmeye başladım. Stephan’a mesaj atıp yemeğin yirmi dakika içinde hazır olacağını söyledim.

Gelirken bir şişe kırmızı şarap getirdi. Hafifçe gülümsedim, tek içenin kendisi olacağını ikimiz de biliyorduk. O

da bana sırtıttı ve şişeyi açıp bir bardak şarap koymak için doğruca mutfağa gitti.

Nezaketen, “İsteyen var mı?” diye sordu.

James telefonunu kapatırken kafasını sallayarak teklifi reddetti.

Benim de reddettiğimi duyunca sevindi. Adamın alkol sevmediği kesindi.

Yemeği hazır olmaz servis ettim ve muhabbet eşliğinde yemeğimizi yerken en ufak bir tatsızlık bile olmadı. Çok keyifliydi. İkisi de yemeği beğendiklerini belirttiler.

“Bianca Las Vegas’ta liseye birlikte gittiğinizi ve herkesten en az on beş santim uzun olduğunuzu söyledi.”

Stephan bu bilgiyi paylaşmış olmama şaşırmış ama memnun olmuştu. Kahkaha attı.

“Evet, herkes bize Barbie ve Ken derdi. Çantasını taşıyıp her dersin kapısına kadar bıraktığım için onun erkek arkadaş olduğunu zannediyorlardı.”

James’in suratında sinsi bir gülümseme vardı.

Kurnaz pislik, diye düşündüm. Ne yapmaya çalıştığı açıktı. Stephan’dan karşılıksız bilgi edinecekti.

“Bianca o zamanlar itiraf etmese de o takma isimden çok utanırdı.”

James bütün letafetiyle gülücükler saçıyordu; istediği her şeyi daha kolay bir şekilde elde etmenin yolunu bulmuştu.

“Peki ya öbür takma ismi? Buttercup nereden geldi?”

Stephan hiç tereddüt etmeden cevap verdi “Prenses Gelin filmini hatırlar mısın?”

James başıyla onayladı.

“O filmi çok severdik. Vakit geçirdiğimiz yerde film gecelerinde o filmi gösterirlerdi. Daha doğrusu *sadece o filmi* gösterirlerdi. Her zaman. Bütün replikleri ezbere biliriz. İşte, o aralar ona Prenses Buttercup demeye başladım. Prensesi oynayan aktrise de biraz benziyor. Ve hatta ergen-

lik döneminde tam Prenses Buttercup gibiydi, kibirli ve gururlu ama bana karşı baldan tatlı. İlk başlarda bu takma adı da sevmeyi ama zamanla alıştı, özellikle ben sadece Buttercup demeye başladıktan sonra.”

“Güzel filmdi. Şimdi tekrar izleyesim var. Çocukluğumdan beri görmedim.” James bunları söylerken hâlâ gülümseyordu.

Stephan sevinçten parladı, “Muhteşem olur. Ben de var. Dondurma da var. Ne dersin Buttercup? Bana gidip film izleyip tatlı yiyelim mi?”

Ben de hevesle kabul ettim.

Stephan filmi bulmak için evine geçti. Biz de sofrayı toplamaya başladık.

James yardım etmek için ısrar etti. Ben yemekleri kaldırırken, o da sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkadı.

“Sen ‘çıkılmamak’tan bahsedince vaktimizi böyle geçireceğimizi düşünmemiştim. En yakın arkadaşım ile vakit geçirmek ve film izlemek bayağı samimi bir ilişkinin getirilmesine benziyor.”

Şaşırmıştı, “Samimi olmamakla ilgili bir şey söylediğimi hatırlamıyorum. Seninle oldukça samimi olmayı planlıyorum, Buttercup.”

Cevabına anlam verememişim ama bu garip cevabının zenginliğine ve şımarıklığına verdim. En sıradan ilişkilerinin bile sıradan olmaması gerekiyordu herhâlde.

Stephan’a gidip film izleyip dondurma ve patlamış mısır yedik. Yaptığımız bazı can sıkıcı konuşmalara rağmen oldukça keyifli bir gün geçirmiştik.

Daha sonra sessizce yatma hazırlığı yaptık; James banyodayken ve ben yatakta onu beklerken bedenim heyecandan karıncalanıyordu.

Birkaç dakika sonra yanıma yatıp bana arkadan sarıldı. Ne yapacak diye merakla beklerken, burnunu saçlarıma gömüp uyumaya hazırlandı.

Ona dönmeye çalıştım ama şakağıma bir öpücük kondu-
rup, dönmeme izin vermedi.

“İyileşmeni beklememiz lazım, aşkım. Uyu haydi. Sana sarılmak yetiyor bana.”

Yine o evdeydim. Küçük sert yatağımda, dizlerimi göğ-
süme çekmiş sallanıyordum. Birkaç ince duvar öteden ge-
len bağırmaları duymazdan gelmeye çalışıyordum.

Eğer odamdan çıkmazsam hepsi geçecekti. Benim bura-
da olduğumu bile unutacaklar ve sabah babam uyurken ben
de annemle ilgilenebilecektim.

Ama bu sefer işler farklı geliştii.

Sesleri gittikçe yükseldi, annem artık bağırıyor korku
dolu çığlıklar atıyordu. Seslere daha fazla dayanamadım ve
neler olduğuna bakmak için sessizce odamdan çıktım.

Ölesiye korkuyor olmama rağmen, anneme en azından
yardım etmeye çalışmam gerektiğini düşünüyordum. Bu
yüzden hep kendimi kavgalarının ortasında bulurdum.

Çıplak ayaklarıma baktım, keşke temiz çorapların nere-
de olduğunu bilseydim. Çok üşüyordum, soğuktan kemik-
lerim sızlıyordu.

Annemle babam İsveççe konuşuyorlardı ama mutfığa
yaklaştıkça aralardan birkaç kelime seçebiliyordum.

“Hayır, hayır, hayır. Sven, lütfen, kaldır onu.”

Babamın sesi hiddetli bir kükrete olarak çıkıyordu.
“Hayatımı mahvettin. Sen ve o küçük velet. Senin yüzün-
den her şeyimi kaybettim. Servetimi, mirasımı ve şimdi de
şansımı. Sadece nefes alman bile beni bitirmeye yetti. Ben
neden seni bitirmeyeyim. Söylesene, aptal kancık.”

“Ayıldığında pişman olacaksın, Sven. Bizim bir çocuğu-
muz var. Lütfen, git, yat, uyu. Uyandığında kendini daha iyi
hissediyor olacaksın.”

“Bana ne yapacağımı söylemeye kalkma. Uykuya da,

sana da, o küçük veledede lanet olsun. Baksana şuna kapıda durmuş korkak bir fare gibi bizi izliyor.”

Haklıydı, korkak bir fare gibi donakalmıştım.

Benimle konuşurken ses tonu değişirdi; alaycı bir sevecenlikle konuşurdu. “Neden bize katılmıyorsun, sotnos? Haydi, güzel annenin yanına gel.”

Anneme doğru yürüdüm, o bu hâldeyken isteklerini yerine getirmem gerektiğini çok uzun zaman önce öğrenmiştim.

Annemin yanına geldiğimde babam bize alay eder gibi bakıyordu.

Ergenliğe yeni girmiş olmama rağmen boyum oldukça uzundu, annemden uzundum. Ama babam ikimizden de uzundu.

Annem bana bakmadı, bana dokunmadı. Üzerime daha fazla ilgi çekmek istemediğini biliyordum. Benim onu korumaya çalıştığım gibi o da beni korumaya çalışırdı ama bu konuda benden daha başarılıydı.

“Benim güzelliklerime de bakın. Kızı annesinden bile güzel. Peki, bu durumda anne ne işe yarar ki? Ne işe yaradığını söyle, Anne!”

Annemin ne cevap verdiğini duymadım. Babamın elinde tuttuğu nesneye odaklanmıştım. Elinde bir silah vardı. Korkudan dona kaldım. Silah ilk defa ortaya çıkmıştı.

Babam kahkaha atarken tekrar suratına baktım. Kuru, sinirli bir kahkahaydı. Kafamı iki yana sallayarak geri adım atmaya başladım.

“Yanlış cevap, kancık,” dedi.

Silahu suratının önünde sallıyordu. “Buna bakmadan edemiyorsun. İster misin? Sana vereyim mi? Haydi, al. Elinde silah varken sana dokunamayacağımı mı zannediyorsun?”

Annem onu izliyordu, gözlerinde sadece dehşet vardı. Sesinin alaycı tonundan babamın onu test ettiğini biliyor

olmalıydı. Eğer silahı elinden alırsa, almasını babam söylemiş olmasına rağmen, cezası ağır olurdu.”

Babam tekrar kahkaha attı. “İsrar ediyorum, Lütfen, al.”

Annem beklenmedik bir şey yaparak silahı elinden aldı. Titreyen elleriyle namluyu babama doğrulttu.

Annemin sesi de korkudan titriyordu, “Çık dışarı. Böyle davranamazsın, özellikle de kızımızın önünde. Git ve bir daha geri gelme.” Hıçkırarak ağlıyordu ama yine de horozu çekmeyi başardı.

Babam tekrar bir kahkaha patlattı. Hiç korkmamıştı ve pek çaba harcamadan annemin elini kavradı. Ve silahı yavaşça anneme doğru çevirdi.

Olan biteni izlerken duvarın dibine kadar gerilemiştim ama amacının ne olduğunu anladığımda öne doğru atıldım, “Anne,” diye haykırdım.

Babam tetiği çektiğinde bir duvara toslamışım gibi durdum; ikimizin de üstü, hatta bütün oda kana bulanmıştı.

Dehşetle babama baktım, gözlerinde hiçbir duygu ifadesi yoktu.

Çığlık atarak uyandım.

Hareket edebildiğim anda yataktan çıkıp kendimi banyoya attım. Tekrar tekrar yüzümü yıkamaya başladım. Nefes nefese kalmıştım.

Arkamdan banyonun ışığı yandı.

James endişeyle, “İyi misin?” diye sordu.

Ona bakamıyordum. Özellikle de aynada kendi yansıma bakamıyordum. Çok uzun zamandır bu kâbusu görmemişim. Genelde bu rüyadan sonra günlerce aynaya bakamazdım.

“Evet. Eskiden gördüğüm bir kâbus. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Duşu açtım. Lavaboda o kandan arınamayacağımı biliyordum.

James'in uzaklaştığından emin değildim, ama kontrol etmeden duşa girdim. Hâlâ soğuk akan suyun altında kendime sarıldım. Su ısınmaya başlayınca küvete oturdum.

James üzerimden çıkarmaya başlayana kadar ince elbiseimin hâlâ üstümde olduğunu fark etmedim.

"Yapma," dedim. Ama beni duymazlıktan geldi. Arkama oturup bana sarıldı. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim.

Kulağıma, "Artık yok, aşkım," diye fısıldadı.

Ağlamadım. Kendimi kaybetmedim. Sadece tekrar tekrar kendimi fırçalıyordum. Bir süre sonra görevi James üstlendi ve fırçalamak yerine, yumuşak hareketlerle beni ovmaya başladı.

Duşun altında birkaç dakika geçirdikten sonra, "Kurulanıp, yatağa dönmeye hazır mısınız?" dedi.

Başımı sallayarak evet, dedim.

Beni kurulayıp, kucığında yatağa taşıdı. Önce yorgani etrafıma sardı, sonra da kollarını. Tekrar uyuyakalana kadar saçımı okşadı.

Ertesi gün de birlikte keyifli vakit geçirdik. James dibimden ayrılmıyordu.

Ondan önce uyanıp bir süre güzelliğini izledim. Yatak odamın cam kapısından güneş ışınları süzülüyordu ve tenini aydınlatıyordu. Güneşin parlak ışınları altında bile cildi kusursuz görünüyordu, açık mavi çarşafıma üstünde bronzluğu iyice belli oluyordu.

Yataktan çıktım. Güzelliği aklımı başımdan alıyordu, ve bu duygu daha fazla beslensin istemiyordum.

İç çamaşırı giymekle uğraşmadım, üzerime ince pamuklu bir yazlık elbise geçirdim ve sessizce odadan çıktım.

Kahve hazırlarken kendime kızmakla meşguldüm. Böyle bir adama beslememem gerektiğini bildiğim derin duygular beslemeye başlamıştım.

Bu iş bittiğinde, en azından gururumun zedelenmemiş olması lazım, diye geçirdim içimden. *Ve de kalbimin,* dedim yüzümü buruşturarak, bu hercai adama çoktan bağlanmaya başlamıştım.

Ben kahve yaptıktan kısa bir süre sonra James de uyandı. Tezgâha dayanmış kahvemi yudumluyordum.

O da kendisine bir fincan doldurup, yanımda tezgâha oturdu. Üzerinde dar baksır şortu vardı ve sertliğini görebiliyordum.

Gözlerimi kaçırıp, boş boş dolap kapaklarına baktım.

Kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Güldüm. Sert kahve severdim, herkesin damak tadına hitap etmezdi. Bir yudum daha alıp acı tada alışmaya çalıştı.

“Bu şekilde dolaşman yasaklanmalı,” dedim, bedenine bakmadan.

Sırıtip, üzerimdeki elbiseye ve iç çamaşırı giymemiş olmama baktı. Göğüslerimin büyüklüğü yüzünden sütyen giymediğim açıkça belli oluyordu.

“Aynı şey senin için de geçerli.”

“Gösterip gösterip vermeyenlerdensin.”

“Hayır değilim. Sadece birkaç gün beklememiz gerekiyor. Ayrıca senin yanında kendime hâkim olabildiğimden emin olmam lazım.”

Bu kısmı bilmiyordum, “Neden?” diye sordum.

“Acı eşiğin çok yüksek. Bu da beni tedirgin ediyor. Kendi dürtülerimi kontrol edebildiğimden ve senin iyiliğini düşünebileceğimden emin olmam lazım. Tam bir pislik gibi davranıp çok ileriye gitmekten korkuyorum. Tamam, zaten pisliğim ama yine de sana ciddi zarar vermek istemiyorum.”

Kaşlarım kalktı. Zannettiğimden daha düşünceli bir insandı. Kendisini bir pislik olarak görmesine ise çok şaşırdım.

“Neden bir pislik olduğunu düşünüyorsun?”

Yüzü karardı, “Yani, bütün bunlar karşılıklı rızayla yapılıyor olsa da, bu benim cinsel ilişki sırasında kadınların canını acıtmaktan hoşlandığım gerçeğini değiştirmiyor. Benden sebepsiz yere korkmuyorsun. Evet, en güçlü dürtüm kontrol etmek ve hükmetmek ama ben tam anlamıyla bir sadistim; bundan emin olabilirsin. Bu da beni pek iyi bir insan yapmıyor.”

Onun adına üzüldüm, zayıf tarafım onu teselli etmek istiyordu.

Ama onu nasıl teselli edebilirdim ki? Benim de nasıl kontrol edeceğimden emin olamadığım şeytanlarım vardı. Onu teselli etme ihtiyacım ağır bastı. İkimizi de teselli etme ihtiyacım.

“Mazoşistlerin bile aşka ihtiyacı var,” dedim, nazik bir sesle. “Senin gibiler olmazsa benim gibiler ne yaparlar? Belki herkes birilerine iyi geliyordur.”

Eğilip öptü. “Teşekkür ederim. Bunu duymak beni o kadar mutlu etti ki. Tam beni önemsemediğini düşünmeye başlamışken bana bir umut verdin.”

Utanıp gözlerimi kaçırdım.

Saatlerce galerilere yollamak için örnek seçtik. James çok sabırlıydı, seçim yapmam için beni hiç sıkıştırmadı.

Hangisini yollamak istediğimden emin olamadığım iki resmi kaldırıp, “Ne dersin?” diye sordum.

Çöl çiçeğini gösterip, “Bunu örnek olarak gönderelim,” dedi.

Öbür resimde ise yarı-zamanlı olarak bahçemde yaşayan kedi vardı. Şişman bir kedi idi ve yüksek beton duvarımın üstünde sırtüstü uyumaya bayılıyordu. Resimde de onu böyle uyurken çizmiştim. Onu gösterip, “Ama bu da güzel. Kesinlikle serginin bir parçası olmalı. Baskı olarak da iyi olabilir. Kedi resimleri bu aralar çok tutuyor, özellikle ilginç kedilerin resimleri,” dedi.

Gülümsedim. “Bu kediyi çok seviyorum. Kimin kedisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu kadar şişman olduğuna göre sokak kedisi olamaz. Ama arka kapı açıksa hemen içeri girmeye çalışıyor.”

James de gülümseyip, “Mutfağında da bir resmi var. Şişman kediler çok şeker oluyorlar,” dedi.

Şakacı bir şekilde, “Senden hoşlanmaya başlayacağım sonunda,” dedim.

İncinmişe benziyordu, “Benden hoşlanmıyor musun?”

Ne söylediğimi düşündüm. Benim ağzımdan çıktıkları için kaba anlaşılmış olma ihtimali yüksekti. “Öyle demek istemedim, şaka yapıyordum. O kadar tatlı ve iyi davranıyorsun ki sanki sana bağlanmamı istiyor gibisin.”

Dikkatle beni inceledi, sanki benim gibi biriyle ilk defa karşılaşılıyordu. “Evet, istiyorum. Tam olarak istediğimin bu olduğunu sana daha açıkça nasıl belli edebilirim bilmiyorum.”

Kaşlarımı kaldırıp, uzun uzun ona baktım.

“Sen kendin mesafeli dururken birinin sana bağlanmasını istemek biraz saçma ve bencilce değil mi?” dedim, çenem meydan okur gibi havaya kalkmıştı.

Konuşurken gözlerini kaçırmadı. Elimi yakalayıp göğsüne götürürken çakmak çakmak bakıyordu. “Sersem, ben kolay lokmayım. Sana en başından beri bağlıyım. Bunu nasıl sorgularsın?”

Rahatsız olmuştum, söylediklerine inanmıyordum; elimi çektim.

Oyun mu oynuyor?

“Her şeyi sorgulayabilirim, Bay Cavendish. Doğuştan şüpheciyim.”

Eliyle yanağımı okşadı. “Senin kadar genç ve masum birisi nasıl bu kadar kuşkucu olabiliyor?”

“Kuşkucu olmayı bana hayat öğretti. Üzgünüm ama

doğru düzgün tanımadığım birinin hareketlerini ve niyetini sorgulamamam mümkün değil.”

Beni misafir odamdaki yatağa yatırdı, yatağın üzeri büyük ölçüde boşalmıştı.

“O zaman beni tanıdığından emin olmalıyız, Bianca,” diyerek tutkuyla öptü.

Bölüm 15

BAY UTANMAZ

Sonunda göndermek istediğim örnekleri seçtim ve James ben daha planının o olduğunu anlamadan hepsini yollamıştı.

Hafifçe gülümseyerek, “Ertelemekten pek hoşlanmam, genelde işleri aklıma geldiği anda hallederim,” dedi.

Bu özelliğini de zenginlerin acayıplıkları listesine ekleyip üzerinde pek durmadım.

O telefonda ve bilgisayarında çalışmaya başlayınca ben de arka bahçeye geçip onun resmi üzerinde çalışmaya başladım. Peşimden gelip ucuz plastik sandalyelerden birine oturdu, telefonun ağızlığını kapatıp, “Burada oturursam rahatsız olur musun?” dedi.

Kafamı salladım. Orada oturması iyi oluyordu aslında. Poz vermiyor olmasına rağmen resmini yaparken ona sık sık bakabilmek işimi kolaylaştırıyordu.

Birkaç saat resim yaptım; o da orada oturup telefonla konuşup beni izledi. Yemek söylediğini fark eder gibi ol-

dum ama çalışmaya ara vermedim. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu ve umurumda da değildi.

James bir süre sonra ayağa kalkıp, “Yemek geldi,” dedi. Geri döndüğünde Teksas-Meksika yemekleri yapan en sevdiğim restoranın paketlerini taşıyordu.

Gülümseyerek, “Oranın yemeklerini çok seviyorum,” dedim.

Karşısındaki sandalyeyi göstererek, “Otur ve ye,” dedi.

Oturup paketlerden birini aldım. Normalde verdiğim sipariş değildi ama yine de güzeldi, hatta benim her zamanki siparişimden daha iyi bile olabilirdi.

Kibar olmaya çalışmadan, hızla yemeğimi yedim. Hâlâ resmi düşünüyordum. Fark etmeden neredeyse bütün paketi bitirmiştım.

Tek kelime etmeden resmime döndüm. James de çalışmaya ve beni izlemeye devam etti.

Bıraktığımda resim neredeyse bitmek üzereydi. Genelde resimlerimi biraz dinlendikten sonra bitirmeyi tercih ederdim, böylece bakış açım tazelenmiş oluyordu.

Birkaç gün resme dokunmaz, son düzeltmeleri ondan sonra yapardım.

Malzemelerimi toplamaya başladığımda James hâlâ telefonda konuşuyordu. Fikrimi değiştirdim. Yeni bir sulu boya kâğıdı hazırladım.

Telefon görüşmelerinden birini bitirince, “Bana çıplak poz verir misin?” dedim.

Şaşırmıştı. Etrafa bakıp, “Burada mı?” dedi.

Güldüm. Bahçem küçüktü ama duvarları oldukça yüksekti; içerisi pek gözükmeydi.

“Yatağımın üstünde?” diye sordum. Kabul edeceğini düşünmüyordum ama galiba yapacaktı.

“Tamam ama bir görüşme daha yapmam gerekiyor.”

Sırıtarak başımı salladım; bu resmi yapabilecek olmak beni çok mutlu etmişti.

“Ben odamda hazırlık yapıyorum.”

Birkaç dakika sonra peşimden geldi. Üzerinde hâlâ sadece iç çamaşırı vardı

“Nereye geçeyim?” diye sordu küçük odama göz gezdirirken.

“Yatağın üstüne. Yan yatmanı istiyorum, galiba, bir iki deneme yapmamız gerekebilir.”

Üzerindeki tek parçayı da çıkarıp yatağa uzandı. Rahat görünüyordu, daha doğrusu hemen hemen rahat görünüyordu. Penisini pek rahat değildi, bacaklarının arasında dimdik ve sert duruyordu.

Dudaklarımı yaladım.

Penisini göstererek, “Onu öyle mi çizeyim? Yoksa yumuşayacak mı?” dedim.

Kahkaha attı, “Bence böyleyken çiz, yakında yumuşaya-
cağa benzemiyor. Kendi kafasına göre takılmakta.”

Tekrar dudaklarımı yaladım.

“Onun için, senin için yapabileceğim bir şey var mı? Resme başlamadan önce? Ağzımla bir şeyler yapabilirim.”

Teklifimi duyunca bir an gözleri dumanlandı. “Hayır. Birkaç gün perhiz yapabileceğimi kendime kanıtlamam lazı-
m.” Ama kendini sertçe sıvazladı.

Ona doğru yaklaştım ama eliyle uzak durmamı işaret edip kendi elini de çekti.

“Hayır,” dedi sertçe. “Sana yapacaklarım konusunda kendime hâkim olabileceğimden emin olmam gerekiyor.”

Yutkundum ama isteğine – sebebi ne olursa olsun - saygı göstermem gerekiyordu.

Normalde yaptığım hazırlıkları atlayarak hemen çizmeye başladım. Onun resmini yapmak çok keyifliydi ve o gün ikinci defa kendimi buna verdim.

Aynı gün içinde iki farklı proje üzerinde çalışmak pek yaptığım bir şey değildi ama aslında iki proje de birbirinin devamı gibiydi.

“Senin resmini yapmayı çok seviyorum,” dedim.

Beni usanmadan izliyordu, çenesini yumruğuna yaslamıştı. “Bu iyi işte, çünkü ben de seni resim yaparken izlemeyi çok seviyorum. Öyle hülyalı bakıyorsun ki kesinlikle büyüleyici.”

Ona sevgiyle baktım, inanılmaz derecede tatlı olabiliyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, “Bu resmi ne yapacaksın?” diye sordu.

“Mastürbasyon malzemesi yapmak için öbür resmin hemen yanına asacağım,” dedim; onu güldürmeye çalışıyordum.

İşe yaradı; gülerken karnını tutup sırtüstü düştü.

Muhteşem bir sırıtışla, “Mastürbasyon malzemeleri hakkında ne bilirsin sen?” dedi.

Resim yapmaya ara vermeden gülümsedim. “En yakın arkadaşım erkek. Terim olarak kullanıldığını duydum ama şimdiye kadar bana özel bir şey ifade etmiyordu.”

Yüzünde silemediği bir gülümseme vardı ama eski pozuna geri döndü.

“Bu kadar uzun süre sabit durabilmene şaşırdım. Yapabileceğini tahmin etmezdim. Sürekli hareket eden birine benziyorsun.”

“Benim için de garip. Ama evini sevdiğim için oldu herhâlde. Huzurlu, mutlu bir yer.”

Kendimi tutamadım, yüzüm sevinçle parladı. “Öyle düşünmene sevindim, ben de evimi çok seviyorum.”

“Umarım beni sık sık çağırırsın.”

Sadece gülümsedim, hâlâ resme odaklanmıştım.

İçimden *bakarız*, dedim.

Ben bırakana kadar saatlerce onu çizmeme izin verdi.

Başucumda duran bir Şooco Manga'yı⁸ okuyordu. Bulduğunda biraz utanmıştım, o kadar romantik ve saçma bir hikâyeyi okumaktan hoşlandığımı bilmesini istemiyordum.

Sayfayı çevirirken bir şeye gülüyordu. Kütüphaneden ödünç almıştım, satın almaya kalkınca fazla pahalı oluyorlardı. Bu sayıyı daha okumamıştım, senelerdir takip ettiğim bir serinin 15. nüshasıydı. Okumak için kütüphanede altı ay sıra beklemiştim.

“Sakin hikâyeyi anlatma,” diye onu uyardım. “Daha okuyacak vaktim olmadı.”

Dişlerini göstererek sırtıttı. “O kadar çok mu seviyorsun bunu? İtiraf etmeliyim bu bana umut veriyor, çünkü çok şeker ve romantik bir hikâye.”

Omuz silktim. “Sebebini bilmiyorum ama anime ve mangayı çok seviyorum. Bence çok komikler ve karakterler süper.”

Malzemelerimi kaldırıp odaya döndüğümde manga okuduğu yerden bana bakıp kaşlarını oynattı.

“Anime seyredelim o zaman. Bilgisayarından mı izliyorsun?”

Başımla onayladım. Televizyonum olmadığı için bir şey izleyeceğim zaman bilgisayarımı kullanıyordum.

“En sevdiğini izlemek istiyorum,” dedi.

Eski bilgisayarım salonda bir köşeye kuruluydu. James ikili koltuğu bilgisayarın önüne çekti, ben de birkaç kere izlediğim vampirli anime serisini buldum. İlk bölümünü açtım.

James'in seveceğini düşünmüyordum. Biraz garip bir hikâyeydi ve hedef kitlesi de büyük olasılıkla kızlardı. Ama en sevdiğim animmeyi izlemek istediğini söylediğinde aklıma ilk gelen oydu.

⁸ Genç ve küçük kızlar için yazılan Japon çizgi roman türü. (ç.n.)

Saatlerce izledik. James beni göğsüne yaslamıştı ama gözlerini ekrandan alamıyordu. Büyülenmiş gibiydi, ben de bu diziye hep çok sürükleyici bulurdum. Tekrar izliyor olmama rağmen kendimi yine hikâyeye kaptırmıştım.

Çok heyecanlı bir bölümden sonra James, “Kızın gümüş saçlı adamı seçmesini istiyoruz, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, koyu saçlı olanı. Onu delicesine seviyor. Çok uzun zamandır ona âşık.”

Bana gülerek kollarını havaya kaldırdı. “Ama az önce koyu saçlı olanın kızın kardeşi olduğunu öğrendik!”

Çok sevdiğim karakterleri koruma ihtiyacı duyup ona ters ters baktım. “Sadece kardeş gibi yetiştirilmişler. O çocuk reenkarnasyon falan geçirmiş.” Dizinin çok karmaşık bir hikâyesi vardı; sevdiğim animelerin çoğu böyleydi.

Daha fazla güldü. “Yani aslında kızın büyük-büyük-büyük-büyük büyükbabası? Ve bu, durumu kurtarıyor mu?”

Dirseğimi kaburgasına geçirdim ama ben de gülüyordum.

Burnunu kulağıma dayadı, sonra da beni altına alıp bileklerimi tuttu.

“Sen biraz sapık bir kızsın, değil mi? Eminim hentai de seviyorsundur,” diye benimle dalga geçti; pornografik animelerden bahsediyordu.

Beni gıdıklamaya başladı, ellerine tokat attım ama kontrolsüzce kıkırdıyordum.

“Söyle,” diye ısrar etti gülerek, “Hentai seviyorum de. Seni yaramaz.”

Söyledim ve beni öptü; ikimiz de hâlâ güldüğümüz için küçük bir öpücüktü.

“O kadar hoşuna gidiyorsa bana Büyükbaba diyebilirsin,” diye alay etti.

Gülerek saçını çektim.

Anime seyrederken hiç bu kadar eğlenmemiştim, genel-

de tek başıma izlerdim zaten. Stephan sevmezdi. Hiç mutlu sonla bitmediklerini söylerdi. Saçma, komik olanları bile hüzünlü bulurdu. Bense hüzünlü olanları bile saçma ve komik bulurdum.

Hızla tuvalete gidip geldim. Ama döndüğümde James'in bilgisayarında ne bulduğunu görünce donakaldım. Utançımdan kızardım, hayatım boyunca hiç bu kadar kızarmamıştım.

Pornografik videolara çok sık bakmazdım. Hatta neredeyse hiç bakmazdım. Ama James'le uçušta ilk tanıştığım günün akşamı eve geldiğimde BDSM içerikli videolara bakasım gelmişti.

BDSM'e karşı istemsiz de olsa hep ilgim vardı ve o uçušta James'le tanıştıktan sonra o ilgi tekrar su yüzüne çıkmıştı. Ben de eve gelip onun bana yapmasını istediğim şeylerle ilgili videolara bakmıştım.

Bütün deneyimsizliğime rağmen bana ne yapmak istediğini o andan itibaren biliyordum. Bakışlarından anlamıştım hükmetmekten hoşlandığını, o kadar netti ki.

O gece bulduğum videolardan birini izliyordu. Elleri, kolları bağlanmış ve ağzı tıkalı bir kadın arkasında duran adam tarafından kamçılanıyordu. Kadının üzerinde göğüslerini açıkta bırakan siyah bir korse vardı. Dudakları kan kırmızısı, saçları kömür karasıydı.

Adamsa koyu saçlı ve iri cüsseliydi, göğsü kıllarla kaplıydı. Çok kaba saba bir adamdı, özellikle James'e kıyasla... Ama James'in bana yapacağını düşündüğüm, James'in bana yapmak istediğini düşündüğüm şeylere en yakın video buydu. Ve onun hakkındaki tahminlerim doğru çıkmıştı.

"İnternet geçmişime baktın," dedim sessizce; arkasına gelmişim. Eğer tarayıcı geçmişime baktıysa videoyu tam olarak hangi gün izlediğimi de biliyordu.

Sadece dönüp, bilmiş gözlerle bana baktı.

Utanmadan, “Evet,” dedi. Sonra da gülümsedi; nefesim kesildi. “Görünüşe göre tanıştığımız gece yaramazlık yapmışsın. Beni sürekli şaşırtıyor ve mutlu ediyorsun, Bianca. Ama umarım böyle vahşi görünümlü adamlardan hoşlanmıyorsundur,” dedi eliyle ekranı işaret ederek.

Kocaman açılmış gözlerle kafamı hızlı hızlı iki yana salladım. “Seninle tanışana kadar kimseden hoşlanmıyordum ki James. Bu da benim olağanüstü güzelliğe sahip, bal rengi saçları, turkuaz rengi gözleri olan bronz tenli adamlardan hoşlandığım anlamına gelir. O tür adamları içeren BDSM videosu bulamadım.”

Bilgisayar koltuğunda arkasına yaslanıp dilini dişlerinin üzerinden geçirdi.

Bacaklarımı birbirlerine yapıştırdım, bacak aramda bir sıcaklık hissetmeye başlamıştım.

James, “O gece eve geldiğimde benim ne yaptığımı biliyor musun?” diye sordu, sesi alçak, gözleri üzerimdeydi.

Kafamı hayır anlamında salladım.

Gülümsedi. “Sana her baktığımda yüzünün nasıl kızardığını düşünüp tam üç kere mastürbasyon yaptım. O kadar kendine hâkimdin, o kadar profesyonel davranıyordun ki. Ama bana yatakta itaat edeceğine emindim. Seni ilk gördüğüm anda aklım başımdan gitti.”

O ilk tanışmamızı düşünüp kızardım.

Las Vegas’tan New York’a giden bir charter uçuşuna çağırılmıştım. Şirketin CEO’su izinli olmama rağmen o uçuшта çalışmamı özel olarak istemişti, o yüzden reddetmem mümkün değildi. Stephan’ı çağırmadıklarını duyunca çok şaşırmıştım. Fazladan mesai adına iyi bir uçuş olmasına rağmen o uçuшта çalışmaya pek hevesli değildim, çünkü CEO’muz kadın uçuş görevlilerine karşı fazla samimi olabiliyordu.

Ama yine de gitmiştim. Uçak neredeyse boştu ve birinci sınıfta çalışan tek uçuş görevlisi bendim. Ekonomi kabinin-

de üç görevli çalışıyordu, en fazla yirmi yolcuları vardı. Benimse sadece iki yolcum vardı. James ve CEO.

Önce James gelmişti ve ikimiz de birbirimizi görür görmez donup kalmıştık. Göz göze geldiğimizde birinci sınıf kabinine adımını daha yeni atmıştı. Ben olduğum yerde çakılıp kalmıştım, o da.

Birkaç dakika birbirimize bakmıştık; yapmam, söylemem gereken her şeyi unutmuştum.

Gözlerinde gördüğüm her şeyin hayal ürünü olduğunu söylemiştim kendime, kusursuz bir takım elbise giyen güzel bir adamla ilgili kurduğum fanteziler olduğunu.

O gözlere bakmış ve itaat etmek istediğim bir adam görmüştüm.

CEO, James'in arkasından gelip ona oturmasını söyleyene kadar hareket etmemiştik. O sesi duyduktan sonra kendime gelmiş ve işimin başına dönmüştüm ama her iletişim, her bakış tüm varlığımı sarsmış ve turkuaz gözlerine her baktığımda yanaklarım al al olmuştu.

O uçuşta bana hiç dokunmadan bana hükmetmişti. O günden sonra onu bir daha göreceğimi zannetmiyordum ama yine de aklımdan çıkmamıştı.

James kaba videonun açık olduğı tarayıcı penceresini kapatıp kalktı. Sarılıp yüzümü göğsüne dayadı. Büyük bir sevecenlikle kafamın tepesini öptü.

Akşamın geri kalanı olaysız geçti; sorunsuz, sekssiz geçirdiğimiz güne hayret ediyordum. Akşam yemeğı sırasında telefonuma mesaj geldi.

Dünden kalma tavuğı her gün böyle şeyler yapıyormuş gibi yiyen James'e, "Affedersin," dedim. Eminim uzun zamandır yediğı ilk dünden kalma yemekti, belki de hayatı boyunca hiç yememişti.

Telefonumu alıp masaya geri döndüm. Mesaj Stephan'dandı. Okurken bir yandan da mırıldanıyordum.

Mükemmel bir gün geçirmiştik. James gece gördüğüm kâbus hakkında bile soru sormamıştı.

Şu düşünceyle kendimi şaşırttım: *Eğer ilişki dedikleri böyle bir şeyse buna alışabilirim.*

“Kim mesaj atmış? Ne diyor?” Çok meraklıydı ve bu konuda herhangi bir utanması yoktu. Ben de bu kadar meraklı olsam ne yapar acaba diye düşündüm.

“Stephan. Yarın çalışmam gerekiyor. Sadece gidiş-dönüş; akşama, geç de olsa, dönmüş olacağım.”

James’in bunu duyduktan sonra keyfi kaçtı. Bu hafta fazla mesai yapmayacağımı düşündüğünü biliyordum ama faturalarımı ödeyebilmek için o paraya ihtiyacım olduğunu nedense anlayamıyordu.

“Akşam yemeği olarak sık sık dünden kalma tavuk yemiyorsundur herhâlde?” diye sordum gülümseyerek. Keyfini yerine getirmeye çalışıyordum.

Bütün gün üzerine hiçbir şey giymemişti, utanmaz bir hedonist olarak iç çamaşırlarıyla gezmişti. Ama benimle sevişmemek konusundaki kararını başarıyla uygulamıştı. Bu başarısından pek hoşnut değildim.

Bana bakarken bakışları donuktu. “Yemeğin bitti mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“Git yatağa çık,” diye emretti.

Hareketleri öngörülemeyen bir despot olduğunu düşünerek yatağa çıktım.

“Sırtüstü yat.”

Yattım; kalçalarımı aniden yatağın kenarına çekip elbisemi sıyırdı. Beni incelemeye başladı. Bacaklarımı açıp ayaklarımı yatağın kenarına yasladı, ayak bileklerimi elleriyle kavramıştı. Tek elini çekip çiçeğimin yapraklarına yumuşakça dokundu, her santimimi inceliyordu. Kıpırdandım.

Sert bir sesle, “Kes şunu,” dedi. Kestim.

Yavaşça parmaklarından birini içime soktu. Hafif bir sızı hissediyordum ama katlanamayacağım şiddette değildi. Hatta muhteşem bir acıydı.

Parmağını iterken, “Acıyor mu?” diye sordu.

Cevap vermeyip inledim; bunun yeterli bir cevap olmasını umuyordum. Küfredip tek bir hareketle parmağını çekti.

“En azından bir gün daha beklememiz gerekiyor.”

Ağzıyla işe koyulup birkaç saniye içinde beni yalvartmaya başladı. Beni hızla zevke getirdikten sonra ayağa kalktı.

Surat ifadesi benim tutkuyla ıslanmış olmasına rağmen hâlâ sert ve donuktu. Banyoya girip arkasından kapıyı kapattı. Duş sesini duydum.

Ben de o sırada ertesi gün için hazırlığımı yaptım; uçuş çantamı topladım ve alarmımı kurdum.

Banyodan çıktığında belinde bir havlu sarılıydı ve hâlâ canı sıkındı.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Bu anlaşmada tek zevk alan taraf olmak istemiyorum.”

Bir süre bana baktı, “Hayır, ben böyle iyiyim. Ne zaman yatman gerekiyor?”

“Hemen yatsam iyi olur. Gidiyor musun?” Surat ifadesinden planının bu olduğunu düşünmüştüm.

“Beni evden mi atıyorsun?” Canı iyice sıkılmıştı.

“Tabii ki de hayır. İstiyorsan kalabilirsin, sade-”

“Evet, istiyorum. Haydi, yatalım,” diyerek dolaptan temiz iç çamaşırı aldı.

Yatağa yayılıp, tek kelime daha etmeden gözlerini kapattı.

Ben de yatma hazırlığımı tamamlayıp zar zor yanına yat-tım. Uzun süre uyuyamadım. Önceki gecelere benzemiyordu, bu gece vücutlarımız birbirine değmiyordu.

Bölüm 26

BAY MESAFELİ

Alarmım çaldığında, bana sıkıca sarılmış yatan adamı uyandırmamak için hızla kapadım. Derin uykusuna rağmen bir eliyle göğsümü avuçlamıştı. Demek ki uykusunda olsa da buzları biraz erimişti.

Büyük bir çaba harcayarak yavaşça kollarından kurtuldum. Sessizce düş almaya gittim.

Banyodan çıktığımda yatağın benim uyuduğum tarafında oturuyordu. Beni görünce elleriyle saçlarını sıvazladı.

“Eve döndüğünde beni arar mısın?” diye sordu.

Başım la onaylayıp hazırlanmaya devam ettim. O da giyindi ama eşyalarını toplamadı. Bana sorun olup olmayacağını sormadan burada bırakmaya karar vermişti anlaşılan. Sorun etmemeye karar verdim. Sabah sabah sinirlerini bozmak istemiyordum.

“Perşembe gününün çoğunda boşum. Gece geç saatte uçuyoruz,” dedim. Keyfini yerine getirmeye çalışıyordum.

Sadece başıyla onayladı; benimle bir gün daha geçirmek isteyeceğini düşünmekle hata mı etmiştim acaba?

“Beni yine misafir etmek senin için sorun olmayacaksa sen işten dönünce tekrar gelirim,” dedi.

Soru sormaya daha fazla yaklaşılamazdı herhâlde, diye düşündüm.

“Çok iyi olur,” dedim gülümseyerek ama onun surati hâlâ ifadesizdi.

Benden önce giyinmişti ama sabırla benim de hazırlanmamı bekledi. Üzerinde açık gri bir takım elbise, koyu gri bir gömlek ve koyu kırmızı bir kravat vardı. Neredeyse çı- rılçıplak gezdiği iki günün ardından onu tamamen giyinmiş görmek çok şaşırtıcıydı.

“Çok güzel bir takım elbise,” dedim.

İltifat için bana teşekkür etti ama hâlâ içine kapanıktı.

O mesafeli davrandıkça ona tutunmak, yakınımda tutmak istediğimi fark ettim. Bu sağlıksız tepkiyi bastırmam gerekiyordu.

Evden beraber çıktık. Stephan garaja gelene kadar James bana veda etmedi. O gelince kafamın arkasından tutup beni dudaklarımdan sertçe öptü.

Boğuk bir sesle, “Las Vegas’a döndüğün *anda* ara veya mesaj at,” diyerek kenara çekildi.

Biz uzaklaşmaya başlayana kadar kendi arabasına binmedi.

Stephan bana dikkatle baktı, sessizce, “Çok gergin gözüküyordu,” dedi.

Asıl sormak istediği soruyu anlamıştım ama sadece başımı onaylar gibi salladım. Benim için endişeleniyordu ama James’i onun endişelerini giderebilecek kadar iyi tanı- mıyordum.

İki uçuş da çok sıkıcıydı.

Günün tek ilginç tarafı ajanların yine bizimle uçuyor olmasıydı, bir önceki gidiş-dönüş uçuşunda sergiledikleri

davranışların aynılarını sergiliyorlardı. Stephan bu garip durum hakkında bir rapor daha dolduracağını söyledi ama bir süre kendi aramızda tartıştıktan sonra bu adamların havayolunu teftiş ettiklerine karar verdik.

Yerde olduğumuz kısa süre içinde James'i aramadım, ona mesaj atmadım. Benden haber almak istediğinden emin değildim, o yüzden üzerine düşüp canını sıkmaktansa temkinli davranmayı seçtim. Ondan gelen bir cevapsız çağrı veya mesaj olmadığı için bunun en doğru hareket olacağını düşündüm. Ama ajanlardan biri uçaktan inerken garip bir konuşmaya tanık oldum. "Evet efendim, kendisi gayet iyi. Hiçbir sorun yok. Kimse onu rahatsız etmedi."

Bu cümleleri duyunca ufak bir paranoyaya kapıldım ama bunun delilik olacağına karar verip hemen bu düşünceleri kafamdan savdım.

Eksantrik zenginler bile o kadar deli olamaz, dedim kendi kendime.

Yolcu listesinde ismi James Cook olarak geçen Ajan No.2, ona beşinci su şişesini uzatırken bana dostça gülümsedi.

Ben de gülümseyerek, "Buyurun, Bay Cook," dedim. Çok garip bir davranış sergiliyor olmalarına rağmen Bay Cook aslında çok keyifli bir yolcuydu.

"Teşekkür ederim, Bayan Karlsson," dediğinde donakaldım. Adımı bilmesi normaldi ama soyadımı bilmesi için hiçbir sebep yoktu. Yaka kartımda soyadım yazmıyordu.

Doğrudan ona bakıp açıkça, "Soyadımı nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

Biraz şapşallaştı, sanki ismimi yanlışlıkla ağzından kaçırılmış gibiydi. "Bu benim isim, hanımefendi," dedi.

Stephan'a olanları anlattığımda çok şaşırdı. "*Bizi mi teftiş ediyorlar acaba?*"

Alçak sesle paranoyak teorimi paylaştım, "Bu işin içinde James olabilir..."

Stephan yüzünü buruşturdu, “Keşke bunun mümkün olmadığını söyleyebilseydim ama James bunu yapabilecek biri. Ona soracak mısın?”

İç geçirdim. “Eninde sonunda. Şu anda cevabını bilmek istediğimden emin değilim. İlişkiyi bitirmek istemiyorum, daha değil.”

Stephan omzumu sıkıp, “Tek çözüm ilişkiyi bitirmek değil, Bianca,” dedi.

Uzun süre bakiştık, ama onunla aynı fikirde olup olmadığımı dair hiçbir tepki vermedim.

Tekerlekler Vegas’a değer değmez, uçak hâlâ pistte ilerlerken James’e mesaj attım.

Bianca: Vegas’a döndük, kapıya yanaşıyoruz.

Anında cevap verdi.

James: Güzel. Evinin önünde buluşuruz.

Eve vardığımızda James kapının önündeydi. Artık SUV’yi tanıdığım için bu sefer korkmadım.

Stephan’a el sallayarak iyi geceler diledim. James yan yana geldiğimiz anda elini enseme yerleştirdi. Çok sessizdi.

İçeri girdik, kapıda ayakkabılarımı çıkarıp, uçuş çantamı yerine, yatak odamın kapısındaki küçük masaya, koydum.

James hâlâ sessizdi. Birden korkuyla titredim. Bu ruh hâlindeyken ya bana gerçekten zarar verirse? Kendimi bu duruma nasıl sokmuştum, böyle bir yabancıнын bu kadar yakınımaya girmesine nasıl izin vermişim? Sadece yakınımaya sokmakla kalmayıp bana şiddet uygulamasına da izin vermişim. Geri dönüşü olmayan bir yola girmişim. *Değil mi?*

Bunu düşündüğüm için anında kendime kızdım. Bu yolun sonunda ne olduğunu öğrenmek zorundaydım; senelerce gizliden gizliye hep böyle bir yola girmek istememiş miydim? Ama arkamda sessiz ve duygusuz bir adam dururken korkum dinmiyordu.

Babam asıl canavara bağırmayı kesip sessizleştğinde

dönüşürdü, en büyük zararı siniri geçip duygusuzlaştığında verirdi. Onun o kana bulanmış ifadesiz suratı bir an gözlerimin önünde belirdi, korkudan titredim. O donuk mavi gözleri sanki beni uyarıyordu. Ve ne kadar hastalıklı bir ruhum vardı ki James'in katı, dominant tarafını karşı konulamaz buluyordum.

Uzun zamandır ihmal ettiğim terapistimle tekrar konuşmaya karar verdim. Ama bütün bu karanlık düşüncelere ve içimi ürperten korkulara rağmen bir an bile James'ten gitmesini istemeyi düşünmedim.

Bununla yüzleşmek istiyordum. Kendimi cesur hissetmek istiyordum. Hayatım boyunca cesaretimi yitirip koşarak kaçmışım, benim korkaklığımın bedelini hep başkaları ödemişti.

James en sonunda konuştuğunda sesi boğuktu, "Yatağa çık. Sirtüstü yat."

Dakikalardır karanlıkta öylece duruyorduk. Söylediğini yaptım ve sadece ona itaat etmek bile beni rahatlamaya yetti. Artık her şey onun kontrolündeydi.

"Eteğini kaldır," dedi. "Daha fazla. Beline kadar çek. Güzel."

Işığı açıp bana yaklaştı, kalçalarımı yatağın kenarına çekip, topuklarımı da kenara yasladı. Bunu muayene pozu olarak belirlemişti.

Dizlerinin üzerine çöktü, ifadesiz suratını bacaklarımın arasına yaklaştırdı.

Ürperdim.

Oranın ıslak olduğunu görünce ufak bir cık sesi çıkardı. Bana dokunup ıslak parmaklarını havaya kaldırdı.

"Bunun hepsi benim için mi?" diye sordu aynı duygusuzlukla.

Yutkunup, başımla onayladım.

"Doğru düzgün bir cevap istiyorum."

“Evet, Bay Cavendish,” dedim, tam olarak ne istediğinden emin değildim.

İçime bir parmağını sokarak, “Hâlâ tahrişten dolayı bir hassaslık hissedip hissetmediğini söyle,” emri verdi. Hiçbir sızı hissetmiyordum, sadece zevk duyuyordum, kıpırdandım.

Kalçama okkalı bir tokat attı, “Hareket etme.” Beni okşamaya devam etti, her santimime dokunuyordu, parmağıyla daireler çiziyordu.

“Daracak. İnanılmaz,” diye mırıldandı. Bir önceki gece yemek yerken buz kesmişti ve şu anda ilk defa biraz çözülüyordu. İkinci bir parmak daha soktu, duvarlarımın her tarafını elliyor, sızlayan bir yer var mı diye kontrol ediyordu.

Sert bir hareketle parmaklarını daha derine itip, “Peki, burası sızlıyor mu?” diye sordu.

Nefesim kesildi, “Hayır, Bay Cavendish.”

Aniden parmaklarını çıkarıp kadınlığımı incelemeye devam etti.

“Güzel. Şimdi seni cezalandıracağım. Git o transparan geceliğini giy.” Konuşurken ayağa kalktı, parmaklarını emdi ve kravatını çıkardı.

Geceliğim dolabımda yerde duruyordu “Kirli,” dedim.

“Birazdan iyice pislenecek. Git, giy üstüne.”

Giydim, iş kıyafetlerimi asarken ellerim titriyordu.

Dolaptaki işim bittiğinde onun sadece ceketini ve kravatını çıkarmış olduğunu gördüm. Gömleğinin kollarını sıvamıştı. Ereksiyonu dar, açık gri pantolonundan belli oluyordu. Ve gözleri hâlâ birer buz parçasıydı.

“Yüzüstü yatağa yat. Kalçalarını yatağın ortasındaki takozla yerleştir.”

Yatağın ortasındaki garip yastığı o söylediğinde fark ettim ama tek kelime etmeden söylediklerini yaptım. Evindeki rampanın daha küçüğüne benziyordu. Kolay taşımak için, diye düşündüm.

El bileklerimi bir iple bağlamaya başladığında kafamı kaldırıp baktım. Benim yatağında ipleri bağlayabileceği sağlam bir çerçeve yoktu. Sadece pek sağlam olmayan bir karyola başlığı vardı. Ama James hazırlıklı gelmişti, uzun bir ip kullanarak ipi yatağımın altından geçiriyordu.

Korkudan uyuşmuş bir şekilde onu izliyordum. İkinci defa bağlanmak ilk seferinden daha ürkütücü olmamalıydı ama nedense beynime söz geçiremiyordum.

“Güvenlik kelimeni hatırlıyor musun?” diye sordu. Bir yandan da dizlerinin üzerine çökmüş ipi yatağın altından geçiriyordu, sanki çok sıradan bir iş yapıyormuş gibi bir hâli vardı. Bunu yaparken nasılsa hâlâ saygın görünmeyi de beceriyordu, dizlerinin üzerinde sürünüyor olması onu hiç etkilemiyordu.

Titreyerek, “Evet, Bay Cavendish,” dedim.

Ayaklarımı da bağladı, bacaklarım açıldı.

Dönüp bakmak istedim ama gözlerimi siyah bir bezle kapatıp sıkıca bağladı. Çaresizce ondan bir şefkat belirtisi bekliyordum, suratıma ufak bir dokunuş ya da başka bir şey; ama beni hazırlarken hâlâ buz gibiydi.

Telefonuma takılan küçük hoparlörlerden müzik sesi gelmeye başladı. Ne olduğunu bilmiyordum ama çok güzeldi, bir kadın sesi kemanlar eşliğinde tüyler ürperten bir melodi söylüyordu.

Bağlamayı bitirdikten sonra dakikalarca beni izledi, bunu hissedebiliyordum. Kıpırdandım.

“Bay Cavendish, lütfen,” diye yalvardım, ne için yalvardığımı bile bilmiyordum. Cevap vermedi.

Sonunda elini hissettiğimde nefesim kesildi; yavaşça bacaklarımın arkasına dokundu. Geceliğimi omuzlarıma kadar çekti. Bir hışırtı duydum. Kumaş mıydı? Daha kalın bir şey. Ve bir dokunuş daha hissettim. Eliyle dokunmuş gibiydi ama tenini hissetmemiştim. Eldiven mi takmıştı?

Birkaç dakika daha ızdırıp içinde bekleyerek geçti. Tek bildiğim beni izliyor olduğuydu.

İlk tokat beni çok şaşırttı. Eldivenli elini popoma indirmişti.

Derin bir nefes aldım, acımişti. Üzerime doğru eğilirken bacaklarından biri hafifçe bana değiyordu. İlk tokadı, biraz daha aşağıya inen ikinci bir tokat izledi ve sonra durmaksızın beni tokatladı. Her darbe popomun ve üst bacaklarımın arkasının farklı bir yerine iniyordu.

Kıpırdanıp boş yere tokatlarından kaçmaya çalıştım.

Eli neden kamçıdan daha fazla acıtıyor? Demek ki ilk gece bütün gücünü kullanmıyordu. Şu anda bütün gücünü kullandığından emindim.

Bir yerden sonra yediğim darbelerin sayısını kaçırdım, beynimde çok tanıdık bir uyuşukluk hâli oluşmuştu ama sanki yavaş yavaş başka bir hâl alıyordu.

Küfrettiğini duyduğumda bana vurmaya devam ediyordu ama birden kendisini sert bir hareketle içime gömdü. O kadar ıslanmıştım ki hiç acımadı ve kaslarım onu sıkıca sarmaladı. Ama hissettiğim doluluk o kadar yoğundu ki hiçbir darbeye atmadığım çığlığı attım.

İçimde acımasızca gidip gelmeye başlayınca acı çölünün ortasındaki zevk vahasına düştüm. Dar geçidim istemsizce kasılarak onu zorluyordu ama o da inatla savaşıyordu.

İki eliyle saçlarımı avuçladı ve gidip gelirken kafamı arkaya doğru çekti.

Ağzından şimdiye kadar çıkan en hırıltılı sesle, “Şimdi,” dedi. Penisi içimdeki düğmeye bastı ve ben çığlık çığlığa orgazm oldum. Durmadı, duraksamadı bile, hâlâ kesik kesik nefes alarak bana sürtünüyordu.

İnleyerek tohumlarını içime boşaltana kadar beni iki kere daha zirveye çıkardı. Sonra üzerime yattı, ağzı kulağımdaydı, içimde hâlâ yavaşça hareket ediyordu, sanki duramıyordu.

Kulağıma fısıldadı, “Bianca’m.”

Dakikalarca üzerimde yattı, penisi hâlâ bacaklarımın arasına gömülüydü, dudakları boynumdaydı ve beni yavaşça öpüyordu. Sanki o buz gibi keskin siniri vücudunu terk etmişti ve geriye sadece şefkatli âşık kalmıştı.

Sonunda üzerimden kalktı ve nazik parmaklarla durumumu kontrol etmeye başladı. Popom ve bacaklarımın arkası dokununca acıyordu. Artık ikimizin de ıslaklığının hissedildiği vajinama parmağını sokup, “Sızlıyor mu?” diye sordu.

“Hayır, Bay Cavendish,” dedim.

İçime bir parmak daha gömdü.

Kıpırdanmaya başladım.

“Bir gecede seni kaç kere zevke getirebilirim acaba?” dedi kendi kendine. “Çok kolay orgazm oluyorsun. Test ederdim ama bayılana kadar dur demeyeceğinden korkuyorum.”

Haklı olabilirdi.

Vurduğu her yere serin, rahatlatıcı bir merhem sürdü.

Sonunda bağlarımı çözdü ve beni sırtüstü çevirip göz bağımı çıkarana kadar orada öylece yattım. Beni özenle yatırdı, hatta saçlarımı bile bir yelpaze şeklinde düzenledi. Bana yumuşacık gözlerle bakıyordu, bu gözler odaya girdiğimizde bana bakan o buz gibi gözlerle aynı olamazdı. “Sen bir meleksin, Bianca. Hayatım boyunca bu kadar güzel bir şeye dokunmadım.”

Eğilip beni alnımdan öperken artık gözlerim kapanıyordu. Hâlâ tamamen giyinikti, sadece pantolonunun önü açıktı.

“Uyu, aşkım.”

Bölüm 17

BAYŞEFKATLİ ÂŞIK

James'in kendisini içime itmesiyle uyandım. Bileklerimi eliyle tutmuş başımın üstünde birleştirmişti. Çıplak göğüslerimiz birbirine değiyor ve beni tatlı tatlı öpüp, güzel sözler mırıldanıyordu. O kadar ıslanmış ve heyecanlanmıştım ki dar geçidimden zorlanmadan geçmişti.

Dudaklarıma gülümseyerek, "Günaydın, aşkım," dedi.

Boğazımdan çıkarabildiğim tek ses, "Mmm," oldu ve hemen ardından, "Ahhh."

İçimde yavaşça hareket ediyordu, her hareketi sanki bir ömür sürüyordu. "Her sabah böyle uyanmak istiyorum," dedi öpücüklerinin arasında.

"Mmmm. Buna alışabilirim," dedim, geri çekilirken en hassas sinir uçlarıma değiyordu.

"Güzel. Alışmanı istiyorum," dedi gülümseyerek. "Buna. Alışmanı. İstiyorum." Her kelimenin noktasını derinlere gömdüğü erkekliğiyle koydu.

"Bacaklarını belime sar," dedi.

Sardım ve daha sert bir şekilde içime gömüldü ve bam-

başka sinir uçlarımı uyandırdı. O güzel gözlerini benimkilere dikmişti, bana duygu yüklü şefkatli gözlerle bakıyordu.

“O kadar güzelsin ki,” dedi. “Gözlerin renk değiştiriyor. Bu sabah resmen yeşiller. Bugün sana ne kadar mükemmel olduğunu söyledim mi?”

“Adam önce ekşi, sonra tatlı,” diye mırıldandım, eski bir ekşi şeker reklamından alıntı yaparak.

Kahkaha atıp beni tutkuyla öptü.

Sanki boğuluyordum. Böyle bir cazibeye karşı koyabilecek deneyime sahip değildim. Her şeyimi istiyordu, duygularımı bile ve bütün direnmelerime rağmen onlara da ulaşıyordu.

Onun gözlerine bakarken hiç kimseye hissedebileceğimi düşünmediğim şeyler hissediyordum ve tanışalı daha bir hafta olmuştu.

“Bana neler yapıyorsun?” diye hırıldadım.

Burun delikleri genişledi ve içime daha şiddetli gömülüp hızlanmaya başladı. “Umarım senin bana yaptıklarına benzer şeyler yapıyorumdur. Benim hissettiklerimi hissetmeni istiyorum Bianca. Bu kontrol edilemez ihtiyacı hissetmeni istiyorum. Bana karşı kayıtsız olma ihtimaline katlanamıyorum.”

Söylediklerine cevap verir gibi bağırarak doruğa ulaştım. Bu enfes patlamanın hazzıyla gözlerimden yaşlar akıyordu. İsmi tekrar tekrar bağırırken bütün vücudum titriyordu.

Kendi orgazmıyla gözlerini şefkat bürüdü, bileklerimi bırakıp yanaklarımı avuçladı. Mest olurken gözlerimin içine bakıyordu.

“Bianca,” dedi. Hayatımda yaşadığım en duygusal andı; gözlerimiz o ham, duygusal ihtiyaçla kenetlenmişken, vücudum hâlâ zevkten titriyordu. Acaba birlikte olduğu her kadın ona âşık oluyor muydu?

Nasıl olmasınlar? Bunu düşünürken tekrar uyuyakaldım.

Bu sefer kahvaltı kokusuna uyandım, James mutfakta alçak sesle küfrediyordu. Birkaç dakika sonra kahvaltımı yatağa getirdi, oturup hazırladıklarını açlıktan ölüyormuşçasına gibi yedim.

“Bütün bunlardan sonra kadınlar peşini nasıl bırakıyor?” diyerek dalga geçtim, o güzel gözlerine gülümseyerek. “Peşinde bir ordu olması gerekir.”

O da gülümsedi ama gözlerinden biraz alındığı anlaşılıyordu. Saçlarımı parmaklarıyla arkaya doğru taradı ve şefkatle alnımı öptü.

“Herkes böyle davrandığımı mı zannediyorsun?” diye sordu. “Bilmiyor musun? Sen özelsin, Buttercup.”

Hafifçe gülümsedim. Erkeklerin kadınları etkilemek için söyledikleri yalanlara benziyordu, o yüzden üstünde durmadım. “Bugünkü plan ne?”

“Resim yapmak ister misin?”

“Çok isterim. Öğleden sonra biraz kestirmem lazım. Uyumazsam sonra gece uçuşunda çok zorlanıyorum.”

Ve birlikte huzurlu bir gün daha geçirdik. Ben gönlümce resim yaptım, o da bir yandan çalışıp bir yandan bana poz verdi.

İlk resmi bitirdim. Bu benim için bir rekordu. Normalde bir projeyi bitirmem haftalar alıyordu. Gururla odama astım ve en kısa zamanda çerçeveletmeye karar verdim.

Yatak odamın onun resmiyle işaretlenmiş olması James’in çok hoşuna gitmişti. Ben resmi asarken sırtıyordu, sonra bir tur daha aşk yapmak için beni yatağa taşıdı. Kontrol neredeyse tamamen şefkatli âşıktaydı, hiddetli efendi çok az baş gösteriyordu. Ayrıntılara takılmıyordum; şefkatli âşığa da hiddetli efendiye de bayılıyordum sonuçta.

Saatlerce uyuduk. Gece uçuşlarından önce tek başımayken bu kadar uzun süre uyumayı beceremezdim. Uçuşa

hazırlanmadan önce kısa bir süre öbür resim üzerinde çalıştım. “Umarım bunu da ilki kadar çabuk bitiririm. Normalde bu kadar hızlı çalışmam. Bir resmi bitirmem haftalar sürebilir.”

İş için hazırlanmama yardım etti; gömleğimin düğmelerini ilikledi ve kravatımı düzeltti. Dokundu, öptü ve ben kendimi keşke on dakikamız daha olsaydı diye düşünürken buldum.

Benimle arabama doğru gelirken, “Yetişmen gereken bir uçak yok mu senin?” diye sordum.

“Evet, var. Şimdi çıkıyorum, aşkım,” dedi, Stephan arabada beklerken beni tutkuyla öptü.

“Valiz hazırlamam gerekmiyor. Unuttun mu ben aslında çoğunlukla New York’ta yaşıyorum.”

Unutmuştum ve hatırlatınca üzüldüm. Bu yaptığımız şey, onun evimi işgal edip beni ilgiye boğması yakında bitecekti. Her şeyi bir anda bitirmesek de, ilişkimiz zamanla haftada bir görüşmelerden ibaret olmaya başlayacaktı, bundan emindim.

Yüzümdeki değişimi fark etmişe benziyordu. Gözlerini dikti. Suratımdaki ifadeyi silmeye çalıştım.

“Endişelenme, aşkım. Orada halletmem gereken işler var ama vaktimin çoğunu burada geçirmek için elimden geleni yapacağım. Buradaki otel en önemli mülklerimden biri, burada daha fazla kalmam çok mantıklı olur.”

Kendime gelmek için hafifçe silkelendim. Sapıkça bir sebepten ona bağlanmamı istiyordu ve ben de ona istediğini vermeye başlamıştım. İlişkimizin gerçeklerini unutmamak için daha fazla çaba harcamam gerekiyordu.

“Yakında görüşürüz,” diyerek arabaya yöneldim.

Çok yavaş bir gece olacağına benziyordu. 175 koltuktan sadece 60’ı doluydu. Ve birinci sınıfta 3 yolcu vardı. Nor-

malde bol zamanım az işin olduğu uçuşlardan nefret ederdim. Ama bu akşam duruma sevinmiştim.

Belki böylece James'le biraz vakit geçirebilirdim. Ve Stephan'la da James hakkında konuşabilirdim.

Ekip otobüsünde pilotlarımızla buluştuk. Damien ve Murphy, ikisi de bana sarıldı.

Ben de gergin bir şekilde onlara sarıldım. İkisini de gerçekten seviyordum ama otobüsteki diğer pilotların bana dokunabileceklerini düşünmelerini istemiyordum. Gördüğüm kadarıyla pilotlar dokunmak için sürekli bir bahane buluyorlardı. Bense dokunulmaz görünmeyi seviyordum, özellikle iş yerinde.

Damien bana sarıldıktan sonra gülümseyerek, “Muhteşem görünüyorsun, Bianca,” dedi. “Her zamanki gibi çok güzelsin. Konaklamalı uçuşumuzun ekibinin sizin ekip olduğunu öğrendiğimizde nasıl sevindik anlatamam.”

Damien çok yakışıklıydı. Parlak siyah saçları ve birçok uçuş görevlisini kıyafetlerini çıkarmaya ikna etmiş kahverengi gözleri vardı. En azından 1.85 cm'di ve bana sarıldığında kollarındaki ve üst gövdesindeki kasları hissetmiştim. Ve ayrıca hoppa kızlar üzerinde kriptonit etkisi yaratan koyu bir Avustralya aksanı vardı.

Ben de gülümsedim. “Evet, New York uçuşumuza geçtiğinizi Stephan'dan öğrendiğimde ben de çok sevindim.”

Ona dostça davranırdım ama yine de biraz mesafeli dururdum. İlk tanıştığımızda bana ilgi göstermişti ama onu reddettikten sonra davranışları hep dostane olmuştu. Ama yine de içimden bir ses benim fikrimi değiştirmemi beklediğini söylüyordu. Eğer birileriyle çıkmak istiyor olsaydım bile ki istemiyordum, onunla çıkmazdım. Tam bir zamparaydı, hatta arkadaşlarımın bazılarıyla birlikte olmuştu; onunla arkadaşlıktan öte bir şey yaşayamazdım.

Murphy, yardımcı pilot, iri kıyım bir sarışındı, al al ya-

nakları ve bitmek tükenmek bilmeyen şakaları vardı. Beni defalarca kahkahalara boğmuştu. Suratında her daim bir gülümseme vardı. O mutlu suratının biraz olsun bile gülmediği hiç olmazdı.

Murphy bana, “Damien seninle aynı güzergahta çalışabilmek için şeytana ruhunu sattı, Bianca. Annesinin pek hoşuna gittiğini söyleyemem,” diyerek selam verdi.

Bütün otobüs güldü. Mutluluğu bulaşıcıydı, herkesi güldürmeyi başarırdı.

Melissa yeni pilotlarımızla tanışınca çok mutlu oldu. Belki de Kaptan Peter’la yaşadığı kaçamağın çoktan tadı kaçırmıştı. Büyük olasılıkla bu uçuşun sonunda Damien ve Melissa aynı odayı paylaşıyor olacaklardı.

Stephan’a doğru baktım, sevinçten yüzü parlıyordu. “Hayat ne güzel, Bi,” dedi. “Sen süper bir adamla birliktesin, ekibimiz bir rüya takımı ve benim yarın akşam bir randevum var.”

Stephan tam bir optimistti. Maruz kaldığı onca kötülüğe rağmen hâlâ hayata iyi tarafından bakardı. Onu gördükçe daha iyi bir insan olmaya çalışırdım; onun gibi bir insan. Bunu tam olarak beceremesem de en azından onun mutluluğunu kendi endişelerimle ve korkularımla gölgelememeye çalışırdım. Ben de ona sevinçle baktım. “Çok güzel bir ay olacak.”

Uçağa vardığımızda birinci sınıfın lüks koltuklarına yaslanarak bir ekip toplantısı yaptık. Çok keyifli bir toplantıydı, herkes şakalaşıyor, gülüyor ve ertesi akşam için plan yapıyordu.

Melvin’in barına gitmeye karar vermek uzun sürmedi, hemen otelin yakınındaydı ve Stephan orayı önermişti. Melvin sık sık gittiğimiz birçok barda olduğu gibi orada da bize ekip indirimi ayarlamıştı, bu da ucuz içki demekti ve ayrıca karaoke gecesi vardı.

Damien, “Ah, Bianca, benim için şarkı söyleyeceksin, değil mi?” dedi. Dalga geçiyordu.

Ben sadece gülümsedim.

Stephan, “O yarın akşam gelemez, başka planları var,” dedi, Damien’a bakarken hafifçe kaşlarını çatmıştı, “Umalım ki önümüzdeki hafta gelsin.”

Başımınla onayladım, “Olur, haftaya gelirim.” Stephan’ı iki hafta üst üste ekemezdim, o yüzden orada olma sözü vermeden önce çok düşünmem gerekmedi.

Damien ellerini birleştirerek yalandan yalvarmaya başladı, “Bu kadar acımasız olma, Bianca! Seni aylardır görmedik, bizi nasıl ekersin?”

Murphy de, “Acı çocuğa, Bianca. Onu görmezden gelmeye devam edersen yakında kendini kesmeye başlayacak,” dedi.

Melissa’nın onların arkasından bana pek de dostane olmayan bakışlar attığını görebiliyordum. Anladığım kadarıyla hoşlandığı adamın onun yerine bir başkasını seçmesinden daha fazla canını sıkan bir şey vardı, o da onun yerine bir başkasının ilgi odağı olmasıydı.

“Hazırlanmaya başlamazsak kapıdaki görevli bizi öldürecek,” dedim, ben de üzerimdeki ilgiyi dağıtmaya çalışıyordum. İşe de yaradı, çünkü gerçekten muhabbete dalmış işimizi boşlamıştık.

Ben galimi hazırlarken, Damien ve Murphy sırayla kokpitten kafalarını uzatıp benimle şakalaşıyorlardı.

Damien çekici aksanıyla, “Ben bir cin-tonik alayım,” dedi.

Güldüm, o da tekrar içeri girdi.

Bu sefer Murphy kafasını uzatıp, “Ben de votka martini alayım; çalkalayın ama karıştırmayın,” dedi ve bu sırada çok korkunç bir Avustralya aksam taklidi yaptı.

“James Bond İngiliz idi, Avustralyalı veya yapmaya çalıştığın her nerenin aksanıyla oralı değildi,” dedim.

Alınmış ve dehşete düşmüş numarası yaptı.

Trolleyimi kontrol ederken istemsizce kıkırdıyordum.

Ciddiyimş gibi davranarak, “Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyordum, Bianca ama başka seçenek bırakmadın. Son teklifim şu, eğer gelirsen karaokede senin için Tina Turner’ın ‘Private Dancer’ şarkısını söyleyeceğim. İster kabul et, ister etme. Tamam, tamam, çok iyi pazarlık yapıyorsun. Ayrıca gömleğimi çıkarıp Chris Farley’in Chippendales dansını yapacağım. Son teklifim,” diyerek cevap beklemeden kokpite döndü.

Zaten o kadar çok gülüyordum ki ona herhangi bir cevap vermem mümkün değildi. Onun o dansı yaptığını daha önce görmüştüm. Ve gerçekten çok komikti. İnternette videosunun çok büyük sükse yaptığına dair dedikodular bile duymuştum.

Damien tekrar geldi, “Peki, buna ne dersin? Murphy Chris Farley olacak, ben de Patrick Swayze, hem de üzerimde tanga olacak. Ve şarkıyı da düet olarak söyleyeceğiz. Son teklifimiz bu, Bianca.”

O kokpite dönerken sadece gülerek, kafamı iki yana sallayabildim.

Buz gibi bir ses arkamdan, “O pilotlarla flörtleşmeniz bittiğinde bir su alabilir miyim acaba?” dedi.

Gülmeyi keserek sese doğru döndüm ve karşımda öfkeden köpürmüş bir James duruyordu.

Bölüm 28

BAY KİŞİLİK

Tek kelime etmeden James'e soğuk bir su şişesi uzattım.

Aldı, kısık gözlerle bana bakıyordu. Soğuk Bay Caven-dish bütün ihtişamıyla geri dönmüştü.

Şimdi ne yaptım? Ona dokunmak istiyordum. Neden kızgın olduğunu sormak istiyordum ama sormadım. Dönüp koltuğuna gidene kadar sadece sessizce izledim.

Yolcuların binmeye başladığından haberim bile yoktu. Normalde Stephan hem galidekiler için anons yapar hem de gelip bana haber verirdi.

Tabii, kokpitte Damien ve Murphy varken işler biraz farklı işliyordu. Benim için pilotlara göz kulak olması gerekmediği için kendini buraya gelmek zorunda hissetme-miştii.

Damien gülen suratını yine kapıdan uzattı, sonra da kok-pitten tamamen çıkarak yanıma geldi. Biraz fazla yakınımda duruyordu. Alçak sesle, "O herif de kimdi?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. Bu konuda konuşmayacaktım. Zaten yeterince kafam karışık.

“Biz de birer su alabilir miyiz? Ama sana bu konuda Bay Kişilik gibi sorun çıkarmayacağıma söz veriyorum,” dedi gülerek.

Ben de ona hafifçe gülümsedim. Onun adı Bay Kişilik değil Bay Güzel dememek için kendimi zor tuttum. İki şişe su uzattım.

“İstedığınız başka bir şey var mı?” diye sordum.

Başını eğip, “Sağ ol güzellik, yola çıkmaya hazırız,” diyerek tekrar kokpite döndü.

Kafamı salladım. *Bugün tuhaf davranıyordu.* Ayrıca zamanlaması da oldukça kötüydü. James’in en ufak bir flörtleşmeye bile tepki göstereceğini hızla öğreniyordum.

Üç yolcumla ilgilenmek için kabine geçtim.

Önce James’in yanında durdum, her zaman oturduğu koltukta oturuyordu. Elindeki açılmamış şişeyi çevirirken gergin görünüyordu.

“İstedığınız bir şey var mı Bay Cavendish? Ceketinizi alabilir miyim?”

Ayağa kalktı, koridora çıkınca bir adım geri atmak zorunda kaldım. Daha da yakına geldi, bu sefer olduğum yerde durdum. İnce çizgili takımının ceketini çıkarırken göğsü göğüslerime değdi.

Ceketi dikkatlice tutarken Burberry etiketini gördüm.

“Sana güzellik diyor. Güzelliğinin ne kadarını gördü, Bianca?” Sesi de alçak ama gergindi.

Hem şaşırmıştım hem de canım sıkılmıştı. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama bunu konuşmanın zamanı değil. Şu an çalışıyorum Bay Cavendish.”

Çenesini sıktı. “O pilotlarla orada ne yapıyordusanız çalışmaktan çok eğlenceye benziyordu.”

Siniri bende kaçma isteği değil, tam tersine savaşıma isteği uyandırıyor. Bu kendimden hiç beklemeyeceğim bir tepkiydi.

“Saçmalama. Ben işimi yapıyordum, onlar da bana arkadaşça davranıyorlardı. Yatak odasının dışında beni kontrol edemezsin James,” dedim. Alçak sesle konuşmuştum ama çok sinirliydim. “Ve özellikle işimle ilgili hiçbir şeye karışamazsın.”

Gözlerini sıkıca kapatıp tekrar açtı. Birkaç dakika öncesine kıyasla kendisine biraz daha hâkimmiş gibi görünüyordu.

Sessizce, “Bundan nefret ediyorum. Bundan ne kadar nefret ettiğimi anlatamam,” dedi ve yerine döndü. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Ceketini astım ve onu kendi hâline bıraktım. Sonra da gidip birinci sınıf kabininin son sırasında oturan diğer yolcularımla ilgilendim. İki tane Jack-kola hazırlamak için galye dönerken, hareketsiz duran James’e şöyle bir baktım.

Kalkış sırasında bile gözleri kapalıydı. Bense kaşlarımı çatmış onu izliyordum. Stephan ikimize de bakıp, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Damien ve Murphy’yle arkadaş olmamdan hoşlanmadı. Ama onlar benim arkadaşım ve James’i sadece bir haftadır tanıyorum. Onu gerçekten hiç anlamıyorum.”

Stephan iç geçirdi. “Damien’a birisiyle görüştüğünü söyledim. Biraz canı sıkılmışa benziyordu. Biliyorsun senden hoşlanıyor.”

Gözlerim büyüdü, “Tanıştığı her kadından hoşlanıyor, bunun konumuzla ne alakası var?”

Stephan bana anlamlı anlamlı baktı, sonra da kafasını salladı. “Boş ver. James, Damien’in ilgisinin senin için hiçbir şey ifade etmediğini anladığı zaman eminim daha makul davranacaktır.”

Gözlerimi devirdim. Anladığım kadarıyla makul davranmak James’in repertuarında yoktu.

3000 kilometre yüksekliğe ulaştığımızda kalkıp servisi mi yapmaya başladım. Zaten servis birkaç dakika sürecekti ve sonrasında saatlerce boş boş oturacaktım.

Hâlâ hareketsiz bir şekilde oturan James'in yanından geçtim. Bir şey isteyip istemediğini sormak konusunda kararsızdım. Uyuyormuş gibi yanından geçip gidebilirdim ama ağzının şeklinden ve sıkılı yumruklarından uyumadığını anlayabiliyordum.

Önce öbür yolcularla ilgilenmeye karar verdim, böylece ne yapmam gerektiğine karar vermek için biraz daha vaktim olacaktı.

Arkada oturan çifte iki içki ve iki su daha verdim ve James'e gittim. Yanındaki boş koltuğa oturdum ama yine de gözlerini açmadı. Yavaşça önce eline, sonra da koluna dokundum.

Alçak sesle, "Bay Cavendish?" dedim.

Gözlerini açmadan, "Bana başkalarının önünde dokunursan neler olacağını sana söylemedim mi?" dedi.

Etrafa baktım. "Bizi görebilecek kimse yok, teknik olarak başkalarının önünde dokunmuş olmuyorum."

Elimi yakalayıp, sert penisinin üzerine yerleştirdi. Sevişmeye hazırdı. Dehşete düşmüştüm. Burada böylece uçakta otururken, tamamen erekte olmak?...

Alçak sesle, "Hep sert misin?" diye sordum, her şeyden öte cevabını deli gibi merak ediyordum. Ama heyecanından etkilenmediğimi söylemek yalan olurdu.

Gülümsedi, acı dolu bir gülümsemedeydi. "Tabii ki hayır. Ama son zamanlarda çok sık oluyor."

Konuşurken hafifçe kalçasını oynattı ve ben de düşünmeden onu kavradım. İnledi.

Nerede, ne yaptığımı hatırlayınca elimi çekip ayağa kalktım. Ve tabii, işlerin ne büyük bir hızla kızışabileceğini de biliyordum. Kendime hâkim olamadığıma inanamıyordum.

“İşimin başına dönmem lazım. İsteddiğin bir şey var mı?”

Bana alaycı gözlerle baktı, sertliği açıkça belli oluyordu, elleri koltuğun kolluklarındaydı. “İçecek bir şey istemiyorum onu soruyorsan.”

Hızla yanından uzaklaştım. Tahmin ettiğim gibi işler çıkırından çıkmak üzereydi.

Sadece üç yolcu olduğum için atıştırmalıkları elimle servis ettim. James başını evet anlamında salladı, atıştırmalığı istiyordu ama ondan sonra hareket etmedi. Tepsisini kendim açmak zorunda kaldım, yolcular için tepsilerini açmak sık sık yaptığım bir işlemdi. Ama tepsiyi erekte bir penisin üzerine açmaya çalışmak kesinlikle daha önce yaşamadığım bir deneyimdi.

Oradan uzaklaşırken bana tutkulu bir bakış attı.

Kör olası huysuz, ateşli adam diye düşündüm, tahrik olmuşum.

Sonra da pilotların servisini yaptım, arkadaki çifte birkaç kokteyl servisi daha yaptım. Sızmak üzereymiş gibi görünüyorlardı ama hâlâ sessizce birbirleriyle konuşuyorlar ve içmeye devam ediyorlardı.

Galiye tekrar girdiğimde, neredeyse sıçradım, elimle kalbimi tuttum.

Pilota, “Damien beni korkuttun,” dedim. Stephan ekonomi kabinine yardım ediyordu, o yüzden perdeyi açarken orada birini bulmayı beklemiyordum.

Sadece gülümsedi. “Üzgünüm, güzellik. Nasıl gidiyor? Boş kabin yüzünden çok sıkılıyor musun?” diye sordu. Meşguliyeti sevdiğimi biliyordu.

Gülerek, başımla onayladım. “Birinci sınıftaki çifte içki servisi yapmayı kesmem gerekecek. Kelimelerini yuvarlamaya başladılar ama içmeyi keseceğe benzemiyorlar. Alıştığım türden huysuz sarhoşlardanlarsa bu geceme biraz heyecan katabilir.”

Kol kaslarını gösterip, “Yardıma ihtiyacın olursa söyle. Senin için seve seve güç kullanırım,” diye şaka yaptı.

Güldüm. “Gerek yok. Büyük olasılıkla sadece uçuşun geri kalanı boyunca bana pis pis bakarlar.”

“Stephan bana biriyle görüşüğünü söyledi. Senin kimseyle çıkmadığını sanıyordum... Ve bayağı ciddi bir ilişki olduğunu söyledi. Bu doğru mu?” *Bunlar çok kişisel sorular ve sorması da uygunsuz*, diye düşündüm. *Ayrıca durup dururken bunları neden soruyordu?*

Yaptığı yorumların birkaçı yüzünden gözlerim dehşetle büyüdü. James çok yakında oturuyordu ve bizi duyuyor olabilirdi. Bizim tamamen fiziksel olan ilişkimiz hakkında insanlara yanlış bilgi verdiğimi düşünmesini istemedim. O yüzden çok hızlı bir şekilde Kaptan’ı düzelttim.

“Ciddi? Tabii ki değil. Sadece bir haftadır tanışıyoruz ve aslında çıkmıyoruz bile. Biraz... karmaşık bir durum.”

Damien yaptığım açıklamaya fazla sevinmiş görünüyordu. Damien’a böyle bir açıklamayı James’e bir şeyler kanıtlamaya çalışmıyor olsaydım asla yapmazdım. Ama James’in benim aramızdaki ilişki hakkındaki yanlış anlaşılmalara mahal vermeyeceğimi bilmesini istiyordum.

Damien arkadaş olabileceğim biriydi ama ilişki problemlerimi anlatacağım biri değildi. Verdiği tepki yüzünden gereğinden fazla bilgi paylaştığımı düşünmeye başladım. Resmen sevinçten yüzü parlıyordu.

“Ah, anlıyorum. Bana bir şans bile vermeden ciddi bir ilişkiye girerek kalbimi kırmayacaksın yani?” diye dalga geçti ve zararsızca gülümsedi.

Ona ciddi bir bakış attım.

“İflah olmazsın, Damien,” dedim.

Kokpite dönmeden önce, “Bak bu konuda haklısın,” dedi ve göz kırptı.

Gittiği anda tuvalete girdim, kapıyı kapatırken araya birisi girip beni tuvaletin içine doğru itti.

James arkamızdan kapıyı kapatıp kilitledi, deliye dönmüştü. Ellerimi tutup aynanın sağındaki kola yerleştirdi, aynada kendimi ve arkamda onu görebiliyordum.

Hemen kola tutundum.

“Ciddi değil?” diye sordu eteğimi kalçama kaldırırken.

Bana dayandı; sertliğini yarığımın hemen üstünde hissedebiliyordum. Aramızda onun pantolonu ve benim tangam vardı. Arkamda hafifçe sallanıyordu, elleri gömleğimin düğmelerine gitti.

Yeleğimi çıkarmıştım, o yüzden oynayabileceği bir tek gömleğim vardı. Küçük kravatımı çekiştirdi ama açmadı. Gömleğimin sadece birkaç düğmesini açtı, gömleği kenarlara doğru çekip sütyenimi ortaya çıkardı. Öndeki kopçayı açıp göğüslerimi dışarı saldı. Sert hareketlerle göğüslerimi ovuşturuyordu, uçlarına çimdik atıyor ve sertleşmelerini izliyordu. Aynadan o deli gözlerini görebiliyordum.

“Ciddi kelimesini çok farklı yorumluyorsun, Bianca,” diye hırıldadı.

Tek elini göğüslerimden çekip kadınlığımı tangamın etrafından ellemeye başladı. Birden bütün gücüyle çekip tangamı kopardı. Parçalanmış iç çamaşırımı cebine soktu ve kendi heybetli ereksiyonunu pantolonundan çıkardı.

Girişime sadece bir saniye bastırıp, sonra sertçe içime girdi. Duyduğum haz o kadar muhteşimdi ki zevkten inlerken gözlerim kapandı.

“Aç gözlerini! Sence bu ciddi mi?” diye sordu.

Sadece inleyip kalçalarımı ona doğru ittim. Gittikçe daha hızlı ve daha sert bir şekilde gidip geliyordu, bütün gücüyle bana sahip oluyordu.

“Bana cevap ver. Sence bu ciddi mi?”

Cümle kurabilmek için çok büyük bir çaba harcamak zorunda kaldım. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama beynim bulanmıştı ve düşünmek iyice zorlaşmıştı.

Acımasız vuruşlarına devam ederken, “Beni çok ciddi bir şekilde beceriyorsun,” diyebildim.

Hayvani bir hırıltı çıkarıp kafam omzuna değene kadar saçımı çekti. Bu belimin arkaya doğru kıvrılmasına sebep oldu. Boynumu iz bırakacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

O kadar büyük bir zevk patlaması yaşadım ki galiba birkaç saniyeliğine de olsa bayıldım. Görme kabiliyetimi tekrar kazandığımda o hâlâ gidip geliyordu ama yavaşlamıştı.

“Eğer soran olursa senin bir sahibin var. Bunu en başından konuştuk sanıyordum,” dedi buz gibi bir sesle, beni becermeye ara vermiyordu.

“Be-ben.” Konuşmaya çalıştım ama olmadı. Klitorisimi ovuyordu, beni tekrar doruğa taşıyordu, “N-ne,” O noktadan sonra konuşmaya çalışmaktan vazgeçtim.

İnsafsızdı, beni tekrar tekrar zevke getiriyordu, gidip gelmelerinin sonu yoktu.

Bulanık beynimde *beni zevkle cezalandırıyor* cümlesi belirdi.

Sonunda, “Lütfen, yeter,” dedim.

“Kime ait olduğunu söyle,” dedi, sesinde ufacık bir şefkat yoktu.

James evde değildi. Sadece Bay Cavendish beni bu kadar acımasızca sahiplenebilirdi.

“Size aitim, Bay Cavendish. Sizinle tanıştığımda baki-reydim. Hatırlamıyor musunuz? Kızılığımı bozdunuz. Eğer başkasını isteseydim, el değmemiş olmazdım.” Çaresizliğimi ve bıkkınlığımı gizlemeye çalışmıyordum.

Gözleri hâlâ deli deli bakıyordu, hırıldayarak zevke geldi.

İşi bittikten sonra penisi dakikalarca içimde seğirdi ve orgazmın doruklarından yavaşça inerken istemsizce birkaç kere daha gidip geldi.

“Anlamakta güçlük çekiyorsan, izin ver de sana açıklayayım,” dedi sertçe. “Bu ilişki ciddi, Bianca. Ben hayatım boyunca hiç bu kadar ciddi olmamıştım.”

Bölüm 19

BAY SEVECEN

James daha içimden çıkmadan giysilerimi düzeltmeye başladı. Sütyenimi taktı, göğüslerimi kupların içine düzgünce yerleştirdi. Gömleğimi ilikledi, önce kravatımı, sonra da yakamı düzeltti. Benim saçıma ve kendi saçına çeki düzen verdi.

Onun ne kadar düzgün gözüktüğünü fark ettim. Saçları mükemmeldi, kravatı bile düzgündü. Bense birileri beni haşat edene kadar becermiş gibi görünüyordum ve bunu ona da söyledim.

Güldü; tok bir sestti.

“Tam olarak amacım o değildi. Ciddiyeti içine yerleştirmeye çalışıyordum,” dedi. Keyfi bariz bir şekilde yerine gelmişti.

“Sana şimdiye kadar ne kadar kaprisli bir pislik olduğunu söyleyen oldu mu?”

Önce biraz utandı, sonra da düşünüp, “Tam olarak değil ama bu yoruma itiraz etmem pek mümkün değil.” Konuşur-

ken içimden çıktı. Bunu yavaşça yaptı ve yaparken suratıma bakıyordu.

Ürperdim. Beni temizlemeye başladığında, “İşimin başına dönmem lazım,” dedim. Yanımdan lavaboya uzandı, boynumu öperken bir kâğıt havlu ıslattı, dudaklarını tenimden ayırmadan, “Sana tekrar sahip olmak istiyorum, Bianca,” dedi ama bir harekette bulunmadı. “Ama yarın sana dördüncü katı gösterme şansım olacak, o yüzden o zamana kadar güvendesin. Daha oraya varmadan sana çok sert davranıp, orada işleri ağırdan almak zorunda kalmak istemiyorum.”

“Dördüncü kat?”

Beni temizlerken, “Orası bizim oyun bahçemizin olduğu yer, aşkım,” dedi. Eteğimi düzeltti. Ürperdim.

Onu suçlayarak, “İç çamaşırım yok,” dedim.

“Evet, biliyorum. Şu anda cebimde.” Kendi kıyafetlerini düzeltip pantolonunu ilikledi.

Her hareketini izliyordum, gözlerim erkekliğinin o iştah açıcı uzunluğuna takılmıştı ki onu tekrar pantolonuna kattı.

“Ağzımı kullanabilirim,” dedim dudaklarımı yalayıp o zevk aletinin ortadan kayboluşunu izlerken. Büyük bir açlıkla onu istiyordum.

Dikleşip uzun uzun bana baktı. Elini yüzüme kaldırıp, işaret parmağını ağzıma soktu. Ağzımı açıp emmeye başladım. Parmağını ağzıma sokup çıkarıyordu.

“Daha sert,” dedi ve daha sert emdim, “Biraz diş kullan,” dedi.

Kullandım ve boğazından bir memnuniyet sesi çıktı.

“Yarın ağzına da sahip olacağım. Ama önce kadınlığına hükmedeceğim.” Bunları söylerken parmağını ağzımdan çıkardı. Ve sonra ertesi gün bana yapacaklarıyla ilgili birkaç aşırı küfürlü cümle kurdu.

Kullandığı kaba sözcükleri duyunca içim gıcıklandı. Söyledikleri beni rahatsız değil, tahrik ediyordu.

“Ağzın ne kadar pis,” dedim, ona şuh bakışlar atarak.

Sırıtip, “Bu bir davet mi? Ağzımı hemen pisletebilirim,” diyerek dişlerini yaladı.

O hareketi her gördüğümde kendimden geçiyordum.

Kafamı salladım, şu anda çalışıyor olduğumu ve çıkıp gerçekten yapmam gereken işler olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyordum.

“Gitmem lazım.”

“Soran olursa bir yolcuya hizmet ettiğini söyleyebilirsin,” dedi. Suratında pis bir sırıtış vardı.

Kullandığı kelimeleri duyunca burnumu kırıştırdım. Kapıyı açıp tuvaletten çıktım. Benden birkaç dakika sonra tuvaletten çıkacağını varsayarak kapıyı arkamdan kapattım.

Ben çıktığımda Stephan galide arka sırada oturan çift için rom-kola hazırlıyordu. “Pardon,” diye mırıldanıp gidip tezgâha yaslandım.

Hafif bir gülümsemeyle, “Senin için ya hep ya hiç değil mi? Sıfır cinsellikten, iş yerinin tuvaletinde yüksek sesle sevişmeye geçiş yapıyorsun. Başın belada, Buttercup,” dedi. Ama sesi neşeliydi.

İçkileri götürüp geri geldiğinde ben hâlâ utançtan kıpkırmızıydım.

James de yanımıza gelip bana arkamdan sarıldı. Çalışıyor olmam onu zerre ilgilendirmiyormuş gibi davranıyordu.

Kollarından kurtulmaya çalıştım, “James, çalışıyorum.”

Daha da sıkı sarılıp boynumu öptü.

“Neden böyle yapıyorsun?” diye sordum.

Stephan gülerek, “Galide kaldığınız sürece sorun olmaz,” dedi. “Uçak neredeyse boş, birinci sınıftaki çift az önce arka taraftaki tuvaleti kullandılar ve şu anda pek hareket edeceğe benzemiyorlar. Kumrular gibi koklaşabilirsiniz.”

Dik dik baktım, “Senin bu tip hareketleri teşvik etmek yerine, engellemen gerekmiyor mu? Mantıklı olan sen değil miydin?”

Omuz silkti. “Uçak boş ve kimse bilmediği sürece sorun çıkmaz.”

James bu sözleri bir davet olarak algılamış gibi bana daha da sıkı sarıldı.

Ona dirsek attım ama bir işe yaramadı.

“Peki ya ekibin gerisi? Onlardan biri beni şikâyet edebilir.”

James ellerini kalçalarımın koyup kafamın tepesini öptü. Tuvaletten çıktığından beri tek kelime etmemişti. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum. Sadece şu anda bir kedi yavrusu kadar sevecen davrandığını biliyordum.

Stephan omuz silkti. “Kimsenin öyle bir şey yapacağını sanmam. Bir tek Melissa var seni pek sevmeyen ama benim elimde de onun hakkında bilgiler var, o yüzden cesaret edemez. Kafana takma. Uçuş görevlileri sevgililerini uçağa sık sık getiriyorlar. Uçakta sevişen ilk insan olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bir an Stephan’ın Melissa hakkında ne bildiğini merak ettim ama ben soramadan konuşmamız yarıda kesildi.

Tam o anda Murphy kokpitin kapısını açıp gülererek yanımıza geldi

“Teklifimizi düşündün mü Bianca?” diye sordu neşeyle, James’in varlığını hiçbir soru sormadan kabul etmişti.

Güçlü kollar beni tam göğüslerimin altından sarıyordu.

James’in ortalığı karıştırmayacağını umarak Murphy’ye gülümsedim.

Stephan sırtarak, “Murphy, o teklif sadece zavallı kızı korkutmaya yaradı. Sayende önümüzdeki hafta da gelmeyecek,” dedi.

Murphy üzülmüş numarası yaparak, “Düşündüğüm kadar seksi değil miyim acaba?” dedi.

Güldük; James bile gülüyordu.

Murphy tuvalete girdi.

“Gördün mü, Bay Güzel, zannettiğin kadar kötü birisi değil.”

Gülümsemeyi kesti. “Canımı sıkan o değil,” dedi.

Bu kadar güzel bir adamın özgüveni nasıl sarsılır, diye düşündüm. Güvensiz olduğunu fark etmek beni çok şaşırtmıştı.

Murphy hakkında endişelendiğini düşünmüyordum zaten ama Damien’ı kıskanmış olmasına da inanamıyordum.

“Gezegendeki en yakışıklı adamsın. Başkasına bakabileceğimi nasıl düşünürsün?” diye sordum alçak sesle, o da bana gülümsedi, hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeydi.

Eğilip, ben de ona karşılık verene kadar tutkuyla öptü. Bu kadar ateşli bir öpücük yatak odasından başka bir yere uygun değildi, o yüzden başlarda biraz çekimserdim. Ama o beni öperken bunu hatırlamak pek kolay olmuyordu. Dilini ağızma soktu ve uzun süre öpüştük.

Geri çekildiğinde ben hafiften inliyordum.

“Son söylediğini bir daha söylesene,” dedi, dudakları hâlâ dudaklarıma değiyordu.

“Erkek süper modeller yanında sönük kalır. Hiç kimse seninle boy ölçüşemez. Neden başkasına bakayım ki?” Alçak sesle konuşuyordum ve hemen ardından beni tekrar öpmeye başladı.

Zaafını bulmuştum. Söylediklerim yalan değildi ama gerektiğinde bu cümleleri tekrar kullanabilirdim. Sinirlendiğinde onu bu şekilde telkin ederek sakinleştirebilirdim.

Tekrar geri çekildiğinde ne kadar süredir yeniyetmeler gibi öpüştüğümüzün farkında bile değildim. Kafamı kaldırıp Kaptan Damien’ın şaşkın bakışları ve Stephan’ın mahcup suratıyla karşılaştım.

“Aa, selam,” dedim öpüşmekten kıpkırmızı dudaklarım-
la. İki adam bize bir şeyler demeye çalışmışlar da biz onları
duymamışız gibi duruyorlardı.

James tekrar arkama geçip kollarını doladı; kolları gö-
ğüslerimin altında kenetlenmişti ve göğüslerime uygunsuz
sayılabilecek kadar yakınlardı. Boynumu öpüp hafifçe ısır-
dı. Başkalarının yanında böyle davranmamalıydı ama umu-
runda olmadığına emindim.

Kendisinden kısa Damien’a uzun kolunu uzatıp, “Mer-
haba, Ben James Cavendish; Bianca’nın erkek arkadaşı-
yım.”

Damien şaşkın şaşkın elini sıktı. “Aa. Erkek arkadaşı?
Aa, selam. Tanıştığımıza memnun oldum. Bianca sana bir
şans verdiğine göre bayağı iyi bir adam olmalısın.”

James tekrar boynumu öptü ve iz bırakacak şekilde emdi,
sonra da emdiği yeri tekrar öptü.

Rahatsız olmuştum, kollarında kıpırdanıyordum. Ortam
gittikçe garipleşiyordu.

“Birbirimiz için yaratılmışız. Bu kadar basit. Bianca
daha az önce artık benden başka kimseye bakamayacağı-
nı söyledi.” Sesi çok tatlıydı ama kafamı kaldırıp yüzüne
baktığımda suratındaki saldırgan gülümsemeyi görünce hiç
şaşırmadım.

Kaburgalarına dirsek attım. Bunu söylediğine inanamı-
yordum. Utancımdan kıpkırmızı oldum.

Stephan kahkaha attı ama suratımdaki ifadeyi görünce
gülmeyi kesti.

Damien öksürdü, o da rahatsız olmuştu. “Tamam o za-
man. Ben dönsem iyi olacak. Sonra görüşürüz.”

Çok sinirlenmişim.

James tekrar boynumu öpmeye başladı.

Ayağına basmaya çalıştım ama tutturamadım. “Bu çok
utanç verici ve yersiz bir davranıştı James. Benim sözleri-

mi kendi amacın uğruna o şekilde kullanamazsın. Belki de sana bir daha hiçbir şey söylememeliyim.”

Mırıldanarak, “Özür dilerim. Ama söylediklerinden edinmiş olabileceği izlenimi düzeltmem gerekiyordu. Bir daha böyle bir şey yapmam. Beni affettin mi?” dedi.

Dişleriyle kulağını kemiriyordu ve odaklanmakta zorlanıyordum.

Sertçe, “Koltuğuna dönmen lazım,” dedim; hâlâ tam anlamıyla sakinleşmemiştim.

Elleri göğüslerime kayınca, panikle etrafıma baktım. Neyse ki yalnızdık, Stephan’ın gittiğini bile fark etmemiştim.

“Göğüslerini çok seviyorum. Yarın onlara kelepçe tacağım. İzin verirsen onları delebilirim de. Seni o şekilde işaretlemeyi çok isterim.”

Kafamı karıştırmaya çalıştığını biliyordum ama bunu bilmeme rağmen taktığı işe yarıyordu. Şok olmuştum. Çok kalıcı, çok aşırı bir fikirdi. Böyle bir şey yapmak şimdiye kadar aklıma bile gelmemişti. Ve sanki delme işlemini kendisi yapacak gibi konuşmuştu.

“Bunu yapabilir misin? Yani delme işlemini sen kendin yapılabiliyor musun?”

Dudakları omuzlarımdaydı, evet diye mırıldandı. Göğüslerimi tam da istediğim gibi yoğuruyordu.

“Bunlara bir başkasının dokunmasına izin verir miyim sanıyorsun? Sana öyle bir şey yapmak için? Kesinlikle olmaz. O benim işim.” Sertçe göğüs uçlarını çimdikledi.

“Bunu daha önce yaptın mı?” diye sordum dikkatlice. Yapmayı düşünmüyordum. Sadece onun bu ilginç yeteneğini merak ediyordum.

Ereksiyonunu kalçama sürttü. “Eğitimi aldım ve bu işte oldukça iyiyim. Acısız olmuyor ama acıyı azaltmak için elimden geleni yaparım.”

Sorduğum soruya tam olarak cevap vermemişti. Birden bütün eski sevgililerinin ondan ayrıldıktan seneler sonra bile onun taktığı göğüs ucu küpeleriyle geziyor olabileceğini düşündüm. Yatakta ne kadar başarılı olduğu düşünülürse eminim hiçbirisi pişmanlık duymuyordu.

“Birlikte olduğun bütün kadınları deliyor musun?”

Güldü, “Çok garip fikirlere kapılıyorsun. Hayır, genelde birlikte olduğum kadınları delmiyorum.”

Yarı ciddi, “Sadece en sevdiklerini?” diye sordum.

“Benim tek bir en sevdiğim var,” dedi.

“Adı neydi?” dedim, soruma doğru düzgün bir cevap vermediği için sinirleniyordum.

Göğüs uçlarımdan birini beni ciyaklatacak kadar sert çimdikledi. “Senden bahsediyordum, sersem. Ve inatla sorduğun soruya cevaben; eski sevgililerimden üçünü deldim. Şimdi, bilgi alma sırası bende. Sen bana soru sorduğuna göre, ben de sana soracağım. Kaptan Damien’le çıktın mı?”

Daha iyi bir soru seçemezdi, tam da itiraz etmek üzereydim.

“Hayır.”

“Sana hiç çıkma teklif etti mi?”

“İki soru sormuş oluyorsun.”

“Ben de birden fazla soru cevapladım.”

İç geçirdim. “Evet, onlarla ilk tanıştığımızda etti. Ben de hayır dedim, o zamandan beri de bana sadece arkadaşça davranıyor.”

“Onu neden reddettin? Ondan hoşlanıyor gibisin.”

Ona ters ters bakabilmek için hafifçe kafamı çevirdim. “İlgilenmiyordum. Görünüşe göre benim ilgimi sadece belirli türden adamlar çekiyor.”

Boynumda kedi gibi mırıldadı.

Bölüm 30

BAY TATMİN

İniş için koltuklarımıza otururken Stephan'ın daha önce kurduğu ilginç cümleyi hatırladım.

“Melissa hakkında ne biliyorsun? Ve bana neden daha önce söylemedin?” Genelde benden ne kadar önemsiz olursa olsun hiçbir şey saklamazdı.

Biraz kızardı. “Güzel bir hikâye değil. Ve konu hoşuna gitmez diye düşündüm. Artık bir bakire değilsin ama gördüğüm şey bana kendimi iğrenç hissettirdi ve seni de sıkmak istemedim.”

Bu söyledikleri tabii ki beni sadece daha fazla meraklandırdı.

“Ne oldu ki?”

Yüzünü buruşturdu. “Geçen hafta kokpitte Melissa'yı... eee... Kaptan Peter'a oral seks yaparken yakaladım.”

Açık kalan ağzımı elimle kapattım. Stephan da sadece iğrenmiş bir ifadeyle başını salladı.

“İkinci kaptan neredeydi?” diye sordum, aklıma ilk gelen sorunun neden bu olduğunu bilmiyordum.

“Orada öylece oturuyordu. Çok rahatsız olduğu belliydi. Melissa büyük olasılıkla onun da hoşuna gideceğini düşündü ama kesinlikle hoşlanmamıştı. Bu olayın üzerine Melissa’nın senin saatini gördükten sonra Brenda ve Jake’le konuştuğunu duydum. Onlara yolculardan hediye kabul ettiğin için seni rapor edeceğini söylüyordu. James’in sana uçak tuvaletinde gerçekleşmiş bir eylem için ödeme yaptığını ima etme küstahlığını gösterdi.”

Ağzım resmen bir karış açık kaldı.

Tiksintiyle, “Yalancı kaltak,” dedim, çok sinirlenmiştim.

Elini kaldırıp, “İcabına baktım. Öncelikle onunla diğerlerinin önünde konuşup yalan söylediğini bildiklerinden emin oldum. Onlar da hemen saatini kıskandığı için bu hikâyeyi uydurduğunu anladılar. Brenda ve Jake beni daha iyi tanıyorlar ve bana güveniyorlar, o yüzden Melissa’ya değil bana inandılar. Ondan sonra Melissa’nın kokpitte ne yaptığını anlattım. En azından biraz mahcup olacak kadar ahlaki değerleri varmış. Sonra da gidip ikinci kaptanla konuştum, durumu rapor etmem gerekirse tanıklık edeceğini söyledi. Melissa sana zarar vermeye çalışırsa onu hiç tereddütsüz kovduracağımı biliyor. Senin hakkında pis pis yalanlar söylediği için kovdurmadığıma şükretsın. Hâlâ aklıma geldikçe sinirleniyorum.”

Onu sakinleştirmek için elini tuttum. Benim haberim yokken neler dönmüştü böyle.

“O kız tam bir arıza,” dedikten sonra konuyu kapattım.

Stephan alçak sesle, “James sana deli oluyor,” dedi.

Delî olduğu kesin, diye düşündüm ama yorum yapmadım.

İlişkimizin bütün rezil detaylarını James’le paylaştım mı diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Bu detaylar Stephan’ın James’i romantik bir kahraman sanmasına son verirdi vermesine ama aynı zamanda onu gereksiz yere üzerdi.

Körükten ekip olarak çıkarken, James kapıda bekliyordu.

Yanımda yürürken ,“Benimle gel,” dedi.

Diğerlerinin uzaklaşması için yavaş yürümeye başladım.

Alçak sesle, “Gelemem,” dedi. “Ekiple aynı arabaya binmem ve otele giriş yapıp odamı ayarlamam gerekiyor.”

Yüzü kızardı, çantamı almak için uzanırken o güzel ağzı kıvrılmaya başlamıştı. “Bunlara hiç gerek yok Bianca. Tanrı aşkına, gel bende kal.”

“Bunu tekrar tartışmayacağız.”

Diğerlerinin peşinden giderken sessizce yanımdan yürüdü.

“Peki. Şoför gelip seni otelden alır,” dedi ve çantamı uzattı.

“Kaçta?” dedim ama o çoktan uzaklaşmıştı.

Eğlenceli bir otobüs yolculuğu oldu, Murphy herkesi güldürüyordu. Melissa bu hafta da Murphy’nin önünde Damien’a oral seks yapmaya çalışır mı acaba diye düşündüm. Ya da ikisine birden mi oral seks yapardı? O nasıl yapılır ondan emin değildim.

Kendi sapkınlıklarımı daha yeni yeni keşfediyordum ama aynı anda iki adamla birlikte olmak iğrenç bir fikirdi. James beni ne kadar büyülemiş olursa olsun böyle bir şeye asla ikna edemezdi.

Murphy beni düşüncelerimden çekip çıkardı. “Bu akşamı kaçıracağın için üzülmediğini söyleyemezsin. Bizi çok seviyorsun, kabul et!” Yine o korkunç Avustralya aksanıyla konuşmaya çalışıyordu. Bunu sık sık yapardı, Damien’da çekici duran aksanın onda da çekici duracağını iddia ediyordu. Damien, Murphy’nin Avustralya aksanını katlettiğini her duyduğumda yüzünü buruştururdu ki bu da durumu iyice komik yapıyordu.

“Akşam planlarımı senin burada olacağını öğrenmeden önce yaptım, Murphy. Bu kadar alınma.”

“James’i de çağır; eğer romantik planlarınız varsa başka zamana ertelersiniz!”

James’in o akşam beni bırakıp dışarı çıkacağını hatırladım. Belki o gittikten sonra ekibe katılabilirdim. Bu pilotlarla daha önce birkaç defa dışarı çıkmışlığım vardı, geç saatlere kadar ayakta kalınca bile erken kalkabildiklerini biliyordum.

“Sonrasında yanınıza uğrarım belki,” dedim. “Duruma bağlı.”

Murphy zafer kazanmış gibi bağırdı. Damien’in da bana içtenlikle gülümsediğini gördüm. Biraz rahatsız oldum ama sebebini anlayamadım. Bu pilotlarla daha önce defalarca vakit geçirmiştım ve hiçbir rahatsızlık duymamıştım.

James’in tepkisinden mi çekiniyorum acaba? Bu olasılık hiç hoşuma gitmedi.

Otele varıp odalarımızın anahtarlarını aldık. Herkes lobbide durmuş otel çalışanlarıyla sohbet ediyordu. Murphy onları iş çıkışı bara gelmeleri için ikna etmeye çalışıyordu. Başarılı oluyor gibiydi. Murphy de insan ilişkilerinde Stephan kadar iyiydi, kendine özgü bir cana yakınlığı vardı.

Birisi arkamdan alçak sesle, “Bayan Karlsson,” dedi.

Şaşkınlıkla döndüm, genelde insanlar bana böyle hitap etmezlerdi. Karşımda Clark’ı görünce şaşırdım, hem New York’ta olmasına hem de otelimizin lobisinde olmasına. James’le Las Vegas’ın dışına seyahat ettiğini bilmiyordum.

“Merhaba Clark, nasılsın?” dedim gülümseyerek.

“İyiyim, Bayan Karlsson. Araba dışarıda. İzin verin de çantanızı alayım,” diyerek cevap beklemeden çantamı aldı.

Stephan alnımdan öpüp, “İyi eğlenceler, Buttercup. Bir şeye ihtiyacın olursa ara,” dedi.

Boş boş başımı salladım, apar topar otelden çıkarken ekibin geri kalanının yüzlerinde şaşkın ifadeler belirmişti.

Şoförün hemen geleceğini söyleyebilirdi, diye düşün-

düm. Büyük olasılıkla itiraz edeceğimi düşündüğü için söylememiştii. Haklı olabilirdi.

Clark'a yetiştüğimde o çoktan çantamı bagaja yerleştirmiş ve arabanın kapısını açmıştı. Çok hızlı hareket ediyordu. Arabaya binerken ona gülümsedim.

Birden güçlü kollar tarafından sarmalanıp artık alışık olduğum kucağa oturtulunca şaşkınlıktan bağırdım. James bana sıkıca sarıldı, yüzünü boynuma sakladı.

"O noktayı seviyorsun galiba?" dedim, öptüğü boynumdan bahsediyordum.

"Ah, evet," diye mırıldandı. "Senin bütün noktalarını seviyorum."

Gözlerimi devirdim. "Uyumamız lazım," dedim, ne planladığını bilmiyordum.

"Sonra uyuruz. Sana bazı şeyleri göstermek için sabırsızlanıyorum. Kendime hâkim olamıyorum artık. Oysa ki kendimi hep doyumla ertelemeye programlamıştım."

Kaşlarımı kaldırıp, "Cidden mi?" dedim.

Şen bir kahkaha attı; çıkardığı ses çok hoşuma gitmişti, gülümsedim.

"İster inan ister inanma ama evet. Ama seninleyken bütün kurallarımı bozuyorum, Bianca."

James'in evi otelimizden beş dakika kadar uzaktaydı ama o yolu katederken pencereden gördüğümüz manzara başka bir dünyaya vardığımızı gösteriyordu. Gösterişli gökdelenlerin olduğu bir bölgeye gelmiştik. James, Clark'a, "Otoparktan girelim, lütfen. Bugün ana girişi kullanmak istemiyorum," dedi.

Bu cümleyi duyunca biraz gerildim. Beni saklıyordu. Bu gerçek, kabul etmek istemesem de, canımı acıtiyordu. Benimle görünmek istemiyordu ve buna uzun süre daha katlanabileceğimi zannetmiyordum; ona karşı güçlü duygular beslemeye başlamıştım.

Randevulaştığı, çıktığı kadınlar vardır kesin, dedim ken-

di kendime. Ama benimle çıkmamayı, dışarıda görünmemeyi seçiyordu. Bir uçuş görevlisi ona uygun bir partner değildi sonuçta. Bu can acısı da bu ilişkinin kısa sürecek olmasının nedenlerinden biri olacaktı.

Clark arabayı New York'ta sık rastlanan bir yeraltı otoparkına soktu. Araba asansörün önünde durunca, James, Clark'ın kapıyı açmasını beklemeden beni hemen arabadan çıkardı.

Sabırsızca asansörün çağırma butonuna basarken Clark'a, "9:45'te ön tarafta görüşürüz," dedi.

Clark tek kelime etmeden tekrar arabaya binip uzaklaştı. Asansör kapısı açılınca James beni içeriye sokup anahtar aracılığıyla çatı katı düğmesine bastı.

Tabii ki çatı katı, diye düşündüm.

"Sana bir şey aldım," dedi. "İlk gördüğünde hoşuna gitmeyebilir ama tek isteğim hemen itiraz etmemen."

Çok gizemli konuşuyordu, sadece gözlerimi kırpıştırdım.

Sırıttı. "BDSM dünyasında yeni olduğunu biliyorum. Cinsellik dünyasında da. Ve önce anlatmak yerine bazı şeyleri sana direkt göstermiş olmam ne kadar doğrudu emin değilim ama bundan pişman değilim. Belki sana bazı açıklamalar yapmam gerekiyor ve yapacağım. Ama senin için bir şey yaptırdım. Benim için özel bir şey ve takmanı istiyorum."

Dudaklarımı büzüp ona baktım. "Bir çeşit küpe mi?"

"Hayır, küpe değil. Ama o konuyu da kapatmış değiliz." Bunları söylerken göğüslerimi okşuyordu.

"Neyi kabul ettiğimi bilmeden kabul etmem mümkün değil."

Kulağıma, "Benim olmanı istiyorum, Bianca. Benim sub'ım⁹ olur musun?" diye fısıldadı.

⁹ Boyun eğenim. (ç.n.)

Kalbim durdu. Beni şaşırtan sub'lık kısmı değildi, o kadar resmi bir şekilde sormuştu ki sanki evlenme teklif ediyordu.

“Onun tam olarak ne demek olduğunu bilmiyorum, James.”

“Biz ne istersek o demek. Benim için ‘bana ait olmanı istiyorum, bana itaat etmeni istiyorum ve sana nasıl istersem o şekilde hükmetmeme izin vermeni istiyorum’ demek.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama hemen cevap vermem gerekmedi, çünkü o esnada asansörün kapıları açıldı ve James beni şatafatlı dairesine soktu.

New York’un küçük yaşam alanlarına kıyasla çok geniş bir daireydi. Girişten anladığım kadarıyla en azından üç katlıydı.

Basit, modern bir dekorasyonu vardı; yerler sade gri ahşap döşemeydi ve alan cam paravanlarla bölünmüştü. Gri, renksiz ortamı pahalı vazolar ve sanat eserleri süslüyordu. Sanki ev bu eserleri en iyi şekilde sunmak için bu kadar sade tutulmuştu, böylece parlak renkler iyice göze batıyordu.

Bu gösterişli evin içinden beni duraksamadan çekerken, “Çok güzel,” dedim. Bitmek tükenmek bilmeyen odalardan geçerken evin ne kadar büyük olduğunu fark ettim.

“Beğendin mi?” diye sordu. Bir şey arıyormuş gibi önünden geçtiğimiz kapılardan içeri bakıyordu.

“Evet. Çok zevklisin.”

Sırıtıp, “Evet, öyleyim,” dedi. Bana o kadar sevgi dolu bakıyordu ki kızardım. “Beğenmene sevindim.”

Geniş bir yemek odasına gelmiştik. Central Park’a bakan muhteşem bir manzarası vardı. Beni pencereye götürdü.

“Burada bekle,” diyerek solumdaki kapalı kapıdan geçti. Yan odada biriyle konuştuğunu duydum. Duyduğum kadarıyla çalışanlardan biriyle konuşuyordu.

Evi beni şaşkına çevirmişti ama yine de güzelliğine hayran kalmıştım. Odanın ortasındaki ağır, devasa masanın parlak gri yüzeyinde parmağımı gezdirdim.

Masanın ortasındaki büyük iek aranjmanını aynı hayranlıkla inceledim. Kısa, kare, koyu kırmızı bir vazoun içinde renk renk orkideler vardı.

James elinde ince kare bir kutuyla yanıma geldiğinde muazzam manzaranın tadını ıkarıyordum.

Bölüm 31

BAY HERCAİ

Beni tekrar elimden tutup bir yerlere doğru götürmeye başladı. “Evi sonra gezdiririm,” dedi aceleyle ilerlerken. İki kat yukarıya çıkıp, uzun bir koridordan geçtik.

“Nedense evlerinin sadece belirli yerlerini görüyorum?” dedim iğneleyici bir şekilde.

Gönlümü almak ister gibi gülümseyip, “Bunu telafi edeceğim. Ama sonra,” dedi.

Yatağın büyüklüğünden anladığım üzere evin ana yatak odasına gelmiştik. Yemek odasından görülen muhteşem park manzarası buradan da görülüyordu, sadece biraz daha yüksekteydik. Odanın bir duvarı neredeyse boydan boya camdı. Yatağı Vegas’taki yatağının daha modern bir çeşidiydi. Ama kafesli tavanından ve dev direklerinden anladığım kadarıyla aynı amaca hizmet ediyordu. Odada yeşilin farklı tonları hâkimdi, araya beyazlar serpiştirilmişti, bütün mobilyalar ve yerler koyu ahşaptı. Ve o büyük pencereden görünen park manzarasıyla birleşince oda bir orman havasına bürünüyordu.

“Muhteşem,” dedim.

Gülümsemi, tepkim hoşuna gitmişti.

Banyonun yanında kolu olmayan kapalı bir kapı vardı. Dikkat çekiyordu, çünkü hemen yanında ışıklı bir panel ve ortasında bir düğme vardı. İşaret edip, “O bir asansör mü?” dedim.

Gülümsemesi şeytani bir hâl aldı. “Evet.”

“Dairede bir asansör olduğunu fark etmemiştim.”

“Birkaç tane var aslında. Ama bu özel bir yere gidiyor. Yakında göstereceğim. Ama önce dizlerinin üzerine çöküp gözlerini kapatmanı istiyorum.”

Şaşkın şaşkın ona baktım. Yine saniyeler içinde vites değiştirmişti. Değişken ruh hâllerini takip etmekte zorlanıyordum.

Yatak odasında olduğumuz için ve burada bana hükmetmesine izin vermek çok doğal geldiği için diz çöktüm.

Gözlerimi kapattım. Birkaç saniye sonra köprücük kemiğimin hemen üzerine soğuk bir şeyin yerleştirildiğini hissettim.

James üniformamın yakasını düzeltti, sonra birkaç farklı yöne çekti.

“Mükemmel,” diye mırıldandı. “İşe giderken de takabilirsin.” Gömleğimin altına bir halka olduğunu düşündüğüm bir şey soktu.

“Tamam, aç gözlerini.”

Açtım ve beni ayağa kaldırıp, büyük bir dolaba götürdü. Benim odamın iki katı büyüklüğündeydi ve duvarları pahalı erkek kıyafetleriyle kaplıydı. James gibi, burası da çok güzel kokuyordu.

Beni büyük bir boy aynasının önüne götürüp, tek kelime etmeden soymaya başladı. Önce kravatımı çıkarıp astı. Büyük boş bir raf göstererek, “Burası senin eşyaların için. Eğer bu raf dolarsa, başka raflar da boşaltırım,” dedi.

Burada eşya tutacağımı düşünmesine biraz şaşırmıştım.

“Benim kişisel alışveriş uzmanımın sana New York için bir dolap düzenlemesini istiyorum. Böylece ülkenin bir ucundan öbür ucuna eşya taşımaya gerek kalmaz. Birkaç gün içinde seninle irtibata geçer.”

“Çok saçma. Bana kıyafet almanı istemiyorum,” dedim, sinirlenmemeye çalışıyordum. “Bu bana kendimi bir kapatma gibi hissettirir.”

İç geçirdi. “Sadece kıyafet. Sana hediye alabileceğim konusunda anlaşmamış mıydık?”

Ona dik dik baktım, surat ifademi görünce, “Lütfen, en azından düşüneceğini söyle. Hemen karar vermen gerekmiyor. Şu anda konuşacak başka şeylerimiz var,” dedi.

James ceketimi ve yeleğimi çıkarıp asarken ben ne diyeceğimi unuttum. Elleri yakamdaki düğmede bir saniye duraksadı. En yukardaki dört düğmemi açtı ve yakamı iki tarafa doğru çekerek boynuma taktığı kolyeyi gösterdi.

Çok güzeldi, gümüş renkli bir metalden yapılmıştı ve katı bir şerit gibi görünüyordu, hâlbuki yumuşak ve bükülebilir bir şeydi. Çok sıkı örülmüş, eklemeleri görünmeyen bir kolyeydi. Boğazımın hemen bittiği yerde, köprücük kemiğimin üzerinde duruyordu. Haklıydı, gömleğimin altından görünmüyordu. Kolyenin tam ortasında elmas işlemeli bir halka vardı. Onu ellediğimde James arkamdan kolunu uzatarak işaret parmağını içinden geçirip hafifçe çekti.

“Çok güzel,” dedim. Ama endişelenmişim. *Bu kolye onun için ne ifade ediyordu?*

“Köle tasmaının daha kullanışlı bir çeşidi olarak yaptırdım.”

İsmi duyar duymaz donakaldım. O isme sahip olan herhangi bir şeyi takmak istemiyordum. Ne yapmak istediğimi anlamışçasına ellerimi sıkıca tutup, yanlarımda sabitledi.

“Açıklamama izin ver. Zaten aramızda hâkimiyet ve tes-

limiyete dayalı bir ilişki var. Bu bizim aramızda çok doğal geliyor. Biz buyuz. Ama bu durum biz ne istersek o demek olabilir. Anlıyor musun? Ben sadece aramızdaki en ideal dengeyi bulmak istiyorum.”

Ben çoktan kafamı iki yana sallayarak itiraz ediyordum. “Bu durum bizim için sadece yatak odasında geçerli. Bunun daha ileri gitmesini istemiyorum. Hayatımın başka hiçbir alanında bana hükmedemezsin. Ve ben köle değilim.”

Başını hafifçe eğdi ama memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu.

“Sana hayatının diğer alanlarında hükmetmeye çalışmıyorum. Seninle bir *ilişki* yaşamaya çalışıyorum, şimdiye kadar hiç yapmadığım bir şey ve sen neye razı olursan kabulüm. Senin isteklerini yerine getirmeye çalışacağımı bilmeni istiyorum. Kabul edemeyeceğin noktalarda taviz vermeye hazırım. Ben sadece bana verebileceğin her şeyi vermeni istiyorum. Ve bunaldığında kaçmamamı. Ona köle tasmaı denmesinin tek sebebi aidiyet belirtiyor olması. Senin bana olan bağlılığının, vücudunu bana ve sadece bana vereceğinin, bir sembolü. Sadece bana itaat edeceğinin. Bir kilit ve sadece bana ait olacak bir anahtar da var ama sen kabul edene kadar kilidi takmayacağım. Hazır olduğunda bana söylemeni istiyorum. O zamana kadar kilitsiz takabilirsin.”

Uzun uzun ona baktım, beynim söylediklerini algılamakta zorlanıyordu. Söylediklerinin çoğu hakkında çelişkili düşüncelerim vardı.

Bir ilişki mi istiyordu? Tam olarak ne demek istiyordu? Silkelendim, asıl konu üzerinde odaklanmalıydım.

“Ya kilitlenmeye hiçbir zaman hazır olmazsam?”

Sinsi sinsi gülümsedi, “Seni ikna etmek için elimden geleni yaparım.”

Gömleğimin diğer düğmelerini açmaya başladı. Onu

durdurmadım, sadece tasmaya bakıyordum, kafamda yüzlerce farklı düşünce dönüyordu.

Üzerimde sadece çoraplarım ve jartiyer kalana kadar hızla bütün kıyafetlerimi çıkardı. Sonra da bir süre öylece durup aynadan beni izledi. Ama sonra çorapları ve jartiyeri de çıkardı. Saatimi ve küpelerimi de. Onun önünde çıplak dururken içgüdüsel olarak kendimi ellerimle örtmek istedim ama bir şekilde bu dürtüyü bastırmayı becerdim. O hareketin onu memnun etmeyeceğini biliyordum ve kısa, çalkantılı tanışıklığımız boyunca benim onu memnun etme isteğim günbegün artmıştı.

Bir çekmecedен, transparan, küçük, siyah bir kumaş parçası çıkardı. Kalçalarımın dolayıp küçük gümüş bir zincirle bağladı. Üzerime tam oturmuştu, sanki benim ölçülerime göre özel olarak yapılmıştı. Gizlediği kadarını gözler önüne seriyordu, her kıvrımım belli oluyordu. James sonuçtan memnun olmuşa benziyordu; bana bakarken gözleri parlıyordu.

Kolay ulaşılabilir bir yerde tuttuğu için bir nevi sub üniforması olabileceğini düşündüm. Kim bilir kaç kadını aynen böyle giydirmişti. Bunları düşünmek istemiyordum.

Cebinden bir şey çıkardı. İlk bakışta güzel bir gümüş zincire benziyordu ama zinciri düzleştirirken ucundaki pensleri gördüm. Zincirin üzerindeki kancayı tasmamdaki halkaya taktı.

Nefesim kesildi.

Sallanan kısımları sadece göğüslerime ulaşabilecek uzunlukta kalana kadar zinciri halkaya doladı. Kelepçeleri göğüs uçlarıma taktı, onun gözleri düşmüş benim nefes alışverişim hızlanmıştı. Boyundan bağlamalı metal bir bluzaya benziyordu. Köle tasmaları olan bir bluzaya.

Dağılmış saç tutamlarını ensemdaki topuzun içine yerleştirdi. Bana dokunmadan duramıyor gibiydi. Omuzlarımı,

belimi ve kalçalarımı okşadı ama parmakları dönüp dolaşıp hep göğüslerime geliyordu. Ben beklemeye dayanamaz hâle gelene kadar kelepçelerle oynadı.

“Kelepçelerden bu kadar hoşlanıyorsan, küpeler için de uygunsun demektir. Küpeler kelepçelerden daha az acıtıyor, yani ilk acıdan sonra.” Zavallı göğüs uçlarımla oynamaya devam ediyordu, ben inleyene kadar çekiştirdi.

Boynumdaki halkadan tutup odasındaki asansörün önüne götürdü. Her adımı göğüslerimde hissedebiliyordum. Yalın ayak ve neredeyse çıırılçıplak bir hâlde peşinden gittim, o ise enfes takım elbiselerinden birinin içindeydi. Özlemle yatağına baktım.

“Bana yatağında sahip olmanı istiyorum,” dedim, yalvarıyor gibiydim. Yatağı mükemmel görünüyordu ve ben James’i hemen istiyordum.

“Olacağım, aşkım. Ama önce yapmamız gereken başka şeyler var,” diyerek beni kapısı açılan asansörün içine soktu.

Asansör yavaşça aşağıya inmeye başladı.

“Ne kadar aşağıya iniyoruz,” dedim, saatlerdir iniyor-muşuz gibi gelmişti.

“Sadece dört kat.” Asansör sonunda durdu ve kapısı açıldı.

James beni dışarı çekti, “Dördüncü kata hoş geldin, Bianca.”

Önce gri bir koridora girdik. Yerler pürüzsüz gri bir ahşapla döşenmişti. Temiz ve kusursuzdu ama tekdüzeydi.

Ürpererek, *zindana benziyor*, diye düşündüm.

Koridorun sonundaki odaya girmeden önce iki kapının daha önünden geçtik. Diğer odaların ne olduğunu sormak istiyordum ama birden dehşete kapılmışım, zihnimde korkunç olasılıklar dönüp duruyordu. *O odalarda başka kadınlar olabilir.*

Bu düşünceyle donakaldım, James bu sefer beni daha kuvvetli çekmek zorunda kaldı.

“Burası inatçı olabileceğin bir yer değil, Bianca.”

“Evet, Bay Cavendish,” dedim, sesim titriyordu.

En kötü ne olabilir? Kendimi bu ani, aşırı korkudan kurtarmaya çalışıyordum

Beni öne geçirip, girdiğimiz büyük, koyu gri odayı daha net görmemi sağladı. Benim odayı algılayabilmem için sabırla bekledi.

Burası kesinlikle bir oyun bahçesiydi. Anladığım kadarıyla bir BDSM cennetiydi. Zincirler, kırbaçlar, prangalar. Odanın çeşitli yerlerinde kurulmuş farklı işkence aletleri vardı.

En çok dikkatimi çeken sağımdaki salıncakvari alet oldu. Üzerinde beni cezbeden bir sürü deri kayış ve metal vardı. Düşünmeden ona doğru döndüm.

James bakışlarımı ve hareketimi takip edip, “Demek salıncaktan hoşlandın? Onunla başlayabiliriz. Dördüncü kata ilk gelişin olduğu için senin seçmene izin vereceğim. Bugün kendimi cömert hissediyorum,” dedi.

“Beni cezalandıracak mısın?”

Beni salıncağa doğru çekerken bir cık sesi çıkardı. “Burada bana itaatsizlik edersen seni gerçekten cezalandırırım. O zamana kadar bunun bir ders olduğunu düşün. Anlıyor musun?”

“Evet, Bay Cavendish.”

Beni tam salıncağın önünde durdurdu.

“Hareket etme.” Emrinden sonra bileğime kalın deri bir kelepçeyi geçirip sıktı. Çekip yeterince sıkı olup olmadığını kontrol etti. Bileğime değen kumaş kaz tüyü kadar yumuşaktı ama kelepçenin dışında deri oldukça sert görünüyordu. Öbür bileğimi de kelepçeledi, kendinden emin bir şe-

kilde hareket ediyordu. Ellerimi kafamın üstündeki metal çubuğa koyup, “Kaldır kendini,” dedi.

Kaldırdım, sırtımın alt kısımlarına ve popoma beni havada tutacak deri kayışlar geçirdi. Ayak bileklerime eğilip, ellerime taktığı kelepçelerden onlara da taktı. Beni hemen dizlerimin üzerinden de bağladı ama onlara taktıkları daha yumuşak, daha eğilip bükülebilir bir malzemeden yapılmıştı. Dirseklerimin hemen üzerindeki bölgeye de aynı kelepçelerden taktı.

Dikelip bütün kayışları ayarladı, ne istediğini biliyordu, ayarlamaları yaparken hızlı ve tereddütsüzdü.

Sonunda geri çekilip, sabırsızca ceketini ve kravatını çıkardı.

“Demiri bırak,” emri verdi.

Duraksadım, eğer bırakırsam yere düşeceğimi düşünüyordum.

“Şimdi,” diye gürledi.

Bir salise daha tereddüt ettikten sonra bıraktım. Düşerken sanki hiç ağırlığım yoktu. Kayışlar beni yavaşça kucakladı; sırtımdaki ve popomdaki kayışlar zannettiğimden daha rahattı.

Kollarım omuzlarımla neredeyse aynı hizadaydı. Sırtımda hafif bir kavis oluşmuştu, bu kavis sayesinde göğsüm ve karnım biraz daha ön plana çıkıyordu. Bacaklarım açıktı, kadınlığım ortadaydı.

Bacaklarımı biraz olsun kapatmaya çalıştım ama mümkünatı yoktu; sıkı sıkı bağlanmışlardı.

James bana yaklaşıp ayaklarımı yumuşak üzengilere geçirdi ve bacaklarım böylece daha da açıldılar.

Boğazımdan ufak bir inilti duyuldu.

Tekrar uzaklaşmadan önce göğüs ucu kelepçelerimi hafifçe çekti.

Arkamda gezerken sabırsızca gömleğinin düğmelerini

açtı. Onu izleyebilmek için kafamı çevirmeye çalıştım ama çok sıkı bağlıydım. Bir örümceğin ağına takılmış sinek de aynen böyle hissediyor olmalıydı.

Bölüm 32

BAY HARİKA

Asılı olduğum yerden nereye gittiğini göremiyordum ama seslere bakılırsa odanın öbür ucuna gitmişti.

Uzun dakikalar boyunca benden uzaktaydı, sonra onu arkamda hissettim. Çıplak göğsü sırtıma değecek kadar yakınımda duruyordu.

“Tadımlık. Sana bırakmanı söylediğimde bana güvenmediğin için,” diye fısıldadı kulağıma. Sonra da popomun altındaki bağı arkamı ona doğru çevirecek şekilde ayarladı.

Popoma gözlerimin yaşlanmasına sebep olacak bir darbe indirdi. Aynı hareketi iki kere daha tekrarladıktan sonra bağı tekrar ayarladı; popom yine aşağıya bakıyordu ve kadınlığım gözler önündeydi.

Etrafımda dolaşıp onu görebileceğim yere geçti. Gömleğini ve ayakkabılarını çıkarmıştı ama pantolonu hâlâ üstündeydi, ereksiyonu fermuarını zorluyordu. Kusursuz çıplak teni ve o pahalı kumaş kaslı fiziğini iyice ortaya çıkarıyordu, kollarını kavuştururken kasları şişti, bacaklarını aralayıp orada öylece durup bana baktı.

Gözleri aç, ama katıydı.

Elinde dikdörtgen bir tokaç tutuyordu. Okullarda çocukları cezalandırmak için kullanıldığını söyledikleri türden bir şeye benziyordu ama bu siyahtı.

Açık bacaklarımın arasına yürüdü. Eğilip alnımı öptü.

“Enfes,” dedi dudaklarını tenimden ayırmadan önce, sonra tekrar geri çekildi.

Onunla temasa o kadar muhtaçtım ki kıpırdanmaya çalıştım. Bacağımın içine, yarığımın çok yakınına elini koydu. Elini istediğim yerin o kadar yakınına koyduğunu görmek tam bir işkenceydi. Elinin altındaki etim titredi.

Aniden, öbür buduma tokaçla hafifçe sızlatacak kadar vurdu.

Bir adım geriledi, el bileğimi tutup salıncağı hızla itti, başım dönmeye başlayana kadar kendi etrafımda daireler çizdim. Şaşkınlığımda utanç verici bir çığlık attım.

Elini bileğime koyup dönmeyi durdurdu ve birden bacaklarımın arasındaydı, içime vahşi bir hareketle girdi. Göğüs ucu kelepçelerinin etrafını sıkıca tutuyordu. Sadece iki noktadan temas ediyorduk. Penis vajinamda, elleri göğüslerimdeydi.

İçimde sadece yarım düzine hareket edecek kadar kaldı, gidip-gelişleri yavaştı; sonra geri çekildi ve beni yine kendi etrafımda döndürdü.

Beni tam penisinin hizasında durdurduğunda, yine bacaklarımın arasına gömüldü. Bu sefer geri çekilmeden önce daha uzun süre gidip-geldi. Salıncağı tekrar ittiğinde baş dönmem daha yeni durmuştu.

Bu sefer beni ayak bileğimden tutarak durdurdu ve içime daha büyük şiddetle gömüldü, bir matkap gibi çalışmaya başladı. Tek eliyle klitorisime masaj yapıyor, öbür eliyle göğüs ucu kelepçesini hoyratça çekiyordu.

“Şimdi,” diye emretti ve her zaman olduğu gibi, emri yine işe yaradı.

Kafamı geriye atıp çığlık çığlığa orgazmın doruğuna çıktım.

Geri çekildi ve kadınlığının orgazm kasılmaları daha bitmeden beni ters yüz etti.

Artık popom havaya, yüzüm yere bakıyordu, pozisyonumu göz açıp kapayana kadar değiştirmişti. Yavaş yavaş bacaklarımın arasına girdi, onun etrafında titriyordum, az önceki orgazmımın artçı titremeleri daha geçmemişti.

“Lanet olsun,” dedi, “o küçük kasılmaların yüzünden kendimi tutamayacağım.”

“Evet,” dedim, “tutma kendini.”

Popoma tokat attı, içimde yavaş yavaş hareket etmeye başladı.

“Sana bu salıncağın bütün marifetlerini gösterene kadar kendimi tutacağım.” Geri çekilip beni tekrar döndürdü.

İnledim.

Bu sefer beni durdurduğunda çok daha sert bir hareketle bacaklarımın arasına gömüldü. Artık belirli bir amaçla hareket ediyor gibiydi. Elini etrafımdan doladı, hünerli parmakları işbirliği içinde beni bir sonraki orgazmıma taşıdı.

Bu sefer doruğa ulaştığımda ismini haykırıyordum.

Birden tekrar pozisyonumu değiştirdi ve yüzüm yerden sadece bir karış yukarıdaydı.

Bu sefer üzerimde ağzını kullanıyordu, biraz önceki muameleyle şimdiki arasındaki fark yalvarmama sebep oldu. Tam olarak ne için yalvardığımı ben bile bilmiyordum.

Ağzını çekip, sertliğini tekrar derinlere soktu. Bu pozisyonda ancak yavaş yavaş ilerleyebiliyordu. Küfrettiğini duydum. O kadar dolmuştum ki paniğe kapılıp nefesimi tuttum. Geri çekilmeden önce sadece bir-iki kere hareket etti.

Tekrar pozisyonumu değiştirdi, bu sefer bağlarla birkaç dakika uğraştı. İlk defa ağızlarımız aynı hizadaydı.

İçime girerken bir yandan da beni tutkuyla öptü, kendini kaybetti, artık bana vahşice sahip oluyordu.

Boğazımdan bir ağıt yükseliyordu. Ben bağlı olduğum için ona dokunamıyordum ama o bana dokunuyordu.

Elleri her yerimdeydi, büyük bir hünerle okşayıp çimdikliyordlardı.

“Lanet olsun. Şimdi,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve kendi zevkiyle kafasını geriye attı.

Kendini kaybedişini görmek büyüleyiciydi, o yüzden onun emriyle boşalırken gözlerimi bir an bile üstünden ayırmadım. Adını inledim.

İçime akarken bir yandan da tekrar tekrar küfrediyordu.

Beni büyük bir ustalıkla çözüp kucağına aldı. Köşedeki büyük yatağa taşıdı. Yatağın üstüne yatırıp, yanıma uzandı.

Tamamen çıplak olduğunu fark ettim. O ana kadar fark etmemiştim.

Ben dönerken pantolonunu çıkarmış olmalı.

Göğüs uçlarımdan kelepçeleri çıkarıp, kızarmış etimi emdi. Ağırndan alıyor, ikisine de eşit vakit ayırıyordu. Uzun süre onlarla ilgilendikten sonra kafasını kaldırıp yüzümü incelemeye başladı.

Bütün heybetiyle üzerime eğilmişti, tek eli göbeğimin alt kısmında duruyordu. Dakikalarca bana baktı. Alnımı öptü. Bir şey bekliyor gibiydi.

Neyi beklediğini sordum.

“Uyuya mı kalacaksın diye bekliyordum. Bir bilgi alış-verişine ne dersin?”

Gerindim, kendimi mahmur ve yorgun hissediyordum ama ilginç bir şekilde hiç uykum yoktu. Biraz düşündüm ve nedense şu anda sorularına cevap verme fikri hiç canımı sıkılmıyordu. Yarım düzine kadar orgazmın buna bir katkısı olmuş olabilirdi. Büyük olasılıkla o da bunun farkındaydı. Sevişme sonrası hissedilenler hakkında benden daha deneyimliydi sonuçta.

Ona kendimi açabilirmişim gibi hissediyordum, her zamanki çekingenliğimden eser yoktu. Umuyordum ki bu sadece geçici bir delilik hâli olsun, ona bağlanmış olmamın semptomlarından biri değil. Onu deli eden hareketimi yaptım, omuzlarımı silktim.

“Olur,” dedim, göğsünde elimi gezdirerek. “Sor bakalım.”

Bana hafifçe gülümsedi, sonra da ürkek bir şekilde dudaklarını ısırdı.

Bu hareketini büyük bir merakla izledim. Onun böyle bir şey yaptığını ilk defa görüyordum. James’in böyle kırılgan görünmesini kafamdaki adamla bağdaştıramıyordum.

“Sotnos’un ne demek olduğunu öğrendim. Bir sevgi ifadesinin neden senin güvenlik kelimen olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Şaşırmadım. Surat ifadesinden ya bunu ya da eş değerde kişisel bir şey soracağını anlamıştım. Kendime anlatmam gerektiğini söyleyemeden konuşmaya başlamıştım bile. Onu tanımak istiyordum, belki de onun da beni tanımasına izin vermenin bir zararı dokunmazdı.

“Babam bana öyle hitap ederdi,” dedim. Gerçektir ve en basit cevap buydu.

Kaşları çatıldı. Daha iyi bir cevap beklediğini görebiliyordum. “Bu hiçbir şey açıklamıyor ki, babanın sana seslenirken kullandığı bir sevgi ifadesini neden güvenlik kelimen olarak seçtin?”

Göğsümü dürtüp, “Bunu anlatırsam senin de bana gerçekten çok özel bir şey anlatman gerekecek,” dedim.

Ciddi bir şekilde başını sallayarak onayladı. Nedense bu hareketi bana güven verdi. Derin bir nefes alıp anlatmaya başladım.

“Babam beni eşek sudan gelesiye döverdi.”

James kasıldı ve ben de onu boş boş okşadım.

İç geçirerek devam ettim. “Şaplak veya bileğe atılan to-kattan ya da normal çocuklar üzerinde kullanılan disiplin yöntemlerinden bahsetmiyorum. Beni öldüresiye döverdi. Sonuçlarını düşünmeden bütün gücüyle benim ve annemin üzerine çökerdi. Sonuçlar onu etkilemezdi zaten. Kendisi-ne sadece tek bir konuda hâkim olabildiğini gördüm, o da suratlarımıza vurmaktır. Yüzümüze asla vurmazdı. Bizim gü-zel olduğumuzu düşünüyordu ve bununla gurur duyuyordu. Güzelliğimiz bozulmasın istiyordu herhâlde.”

James’e baktım, beti benzi atmıştı. Ama devam ettim, anlattıkça sanki omuzlarımdan bir yük kalkıyordu. “Babam soğuk, vahşi bir adamdı. Ve kocaman. Tanrım, dev gibiydi. Çocukken gerçek bir dev olduğunu düşünürdüm. Stephan bir kere onunla dövüştü. Şiddetten nefret ettiği için insanın aklına gelmez ama Stephan çok iyi bir dövüşçüdür. Babamı yenmeyi becerdi ama ucu ucuna. Babam herhâlde ondan yirmi kilo daha ağırdır ama Stephan daha hızlıydı ve daha deneyimli bir dövüşçüydü. Stephan bir dönem bize dövüşe-rek baktı, öyle para kazanıyordu ve on altı yaşında bile de-ğildi daha. Babamsa sadece kadınları ve çocukları dövme-sini biliyordu herhâlde. Ama o etli yumruklarının Stephan gibi iri bir adamı neredeyse hastanelik ettiğini gördükten sonra annem ve benim onca sene nasıl hayatta kaldığımızı-zı...”

Silkelenip, tekrar konuya döndüm. “Sevgi dolu bir baba değildi. Ya soğuktu ya da vahşi ve öfkeli. Ama öfkesi bile soğuktu. Anneme ve bana sık sık alay eder gibi bu sevgi söz-cüğüyle, soynos diye, seslenirdi. O yüzden işler dayanama-yacağım noktaya geldiğinde kullanmak üzere bir güvenlik kelimesi seçmemi istediğinde, aklıma o geldi. Bu dünyada beni en çok korkutan şey onun dudaklarından bu kelimenin dökülmesi olmuştur. O yüzden hastalıklı bir şekilde güven-lik kelimesi olarak çok uygun olacağını düşündüm.”

James içtenlikle, “Kahretsin,” dedi, perişan olmuşa benziyordu.

Hafifçe gülümseyip, “Sana hastalıklı olduğumu söylemiştim,” dedim.

“Baban nasıl öldü?” diye sordu, eliyle göbeğimi okşuyordu.

Bana kaç bilgi borçlu olduğundan bahsetmedim. Cevap veresim vardı galiba, çünkü hiç tereddüt etmeden cevapladım. “Ölmedi,” dedim yavaşça

Bakışları karnımdan yüzüme sıçrarken bakışları çakmak çakmaktı, “Ama dedin ki--”

“Yalan söyledim ama sadece onun hakkında, annem gerçekten öldü.”

“Nasıl öldü? Ve baban nerede?”

“Annen intihar etti.” Bu yalanı söylerken hiçbir çaba sarf etmedim ve hiçbir pişmanlık duymadım. Eski bir yalandı; gerekli bir yalan. “Ve babamın nerede olduğu hakkında bir fikrim yok. Annem öldükten hemen sonra evden kaçtım. Neredeyse on beş yaşındaydım, ve o zamandan beri kaçıyorum. Beni birkaç kere buldu. Çocuk esirgeme kurumu birkaç kere birbirimizi bulmamızı sağlayarak hiç yardımcı olmadı. Ama o noktada çoktan Stephan vardı. Beni her seferinde korurdu ve biz de yeniden kaçardık.”

“Çocuk esirgeme kurumunda mı büyüdün? Stephan’la öyle mi tanıştın?” Kafamı hızla iki yana salladım. “Esirgeme kurumuyla bir iki karşılaşmamız oldu ama hayır. Biz evsiz kaçaklardık. Stephan’la da yaşlı evsiz bir adam bana tecavüz etmeye çalışırken tanıştık, gelip sapık herifi öldürseye dövdü. Stephan’a bekâretimi muhafaza etmeme yardım ettiği için teşekkür edebilirsin. O günden sonra bir daha ayrılmadık. Üzerinde konuşmadık bile. O andan sonra aile olmuştuk.”

Bedeninin hafifçe titrediğini fark ettim. Parmak ucumla hafifçe çenesine dokundum.

“Birini öldürmek istiyorum,” diye fısıldadı. Parmağımı çenesinde gezdirdim. “Seni çocukken dövmüş olan adamın etrafta dolanıyor olması fikrine dayanamıyorum. Senin gibi birinin sokaklarda, savunmasız yaşamak zorunda bırakılmış olmasına inanamıyorum.”

“Stephan vardı.” Stephan’ın varlığı diğer her şeyi katlanılır kılmıştı. En kötü zamanlarımda sadece onun yanımda olduğunu bilmek yetmişti.

“O adamı çok seviyorum. Hatırlat da ona çok abartılı bir hediye alayım. Arabaları seviyor bildiğim...” dedi.

Kahkaha attım, keyfim garip bir şekilde yerindeydi. “Ben de çok seviyorum. Ama öbür konuda seni teşvik etmeyi reddediyorum.”

“Benim için bir şeyi açıklığa kavuşturman gerekiyor. Tamamen dürüst ol. Bunlar sana zarar veriyor mu, yaptıklarımız? Ben de baban gibi miyim? Senin için fazlaysa, sert kısımları çıkarabiliriz. Sana zarar vermek istemiyorum.”

Parmaklarımı dudaklarının kenarlarında gezdirdim. Söyleyeceğim kelimeleri çok büyük bir dikkatle seçtim. “BDSM’e karşı merakım kendimi bildim bileli var. Bundan utanıyordum, o yüzden sakladım. Hiçbir deneyimim olmadı, tabii ki ama beni hep çekti. Ve senin bunu kabullenmiş olman ve bu konuda hiçbir utanç duymaman, beni özgürleştirdi. Beni geçmişim şekillendirdi ve bu herkes için geçerli ama geçmişimle bu şekilde yüzleşmenin bana zarar vereceğini düşünmüyorum. Hayatımda bana bu noktada yardım edebilecek senin gibi birinin olması bence iyi bir şey. Güvenmeyi öğrenebileceğim birinin. Ve sen babama hiç benzemiyorsun.”

Söylediklerim onu rahatlatmıştı. Alnımı öpmek için eğildi.

Dudakları hâlâ tenimdeyken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

“Konuyu dağıtmayalım. Şimdi senin acı dolu sırlarını paylaşman gerekiyor, birkaç tane birden. Alkolden neden nefret ediyorsun?”

Bunun önemli bir sebebi olduğundan emindim; hissedebiliyordum. Beni sarhoş gördüğünde verdiği tepkilerin ve içki içme ihtimalimden bile hoşlanmamasının özel bir sebebi vardı.

Elini bedenimde gezdirdi, kaburgalarım dokunuyordu.

Düşüncelere dalmış beni izlerken birkaç dakika bekledim.

“Anneler öldükten sonra bana tayin edilen ilk vasiden bahsetmiştim; yaşça büyük kuzenimden. Adı Spencer'dı ve ben ondan nefret ederdim. Güya babamın çok yakın arkadaşıydı. Onunla tanışır tanışmaz sebebini anlamıştım. Başlarda çok iyiydi; ne kural vardı ne kısıtlama. Daha on dört olmamıştım ama akşam yemeklerinde şarap içmeme izin verirdi. Dünyadaki en kafa dengi adam olduğunu düşünüyordum. Şarabıma ilaç attığını fark edene dek.”

Bunları duyunca elim boynuma gitti. Devam etmesini beklerken nefesimi tuttum, hikâyenin gerisinin korkunç olacağından emindim.

“Hemen fark etmedim aslında. Bilinç kayıpları yaşıyordum; yemekten sonrasını hatırlamazdım. Ama... bazı işaretlemler vardı.”

“Sızlamaması gereken yerlerim sızlıyordu. Sırtımda, bileklerimde ve... ve başka yerlerimde izler vardı. Ve Spencer değişmişti. Başlarda sadece gözlerindeki bakış değişti, bana benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bakıyordu. Bir süre sonra gündüz gözü bana hafiften sürtünmeye başladı ve anladım. Bana benim onaylamadığım şeyler yapmış olduğunu anladım. Ki on dört yaşında bir çocuğun verdiği onay da onaydan sayılmaz.”

Senelerdir ilk defa gözlerim doldu ve onu rahatlatabil-

mek için okşamaya başladım. Benimle böyle bir ortak yönünün olması beni hem çok üzmüş hem de duygulandırmıştı.

Gözyaşlarımı fark edip yanaklarımı sildi ve devam etti, “Sadece bir tahmin yürütüyordum ama şarapla bağlantılı bir durum olabileceğini düşündüm. O yüzden bir gece şarabı içmiş gibi yapıp beni odasına götürmesine izin verdim. Ne yaptığını anlayana kadar beni çoktan kelepçelemişti. O noktada yapabileceğim bir şey yoktu. Ve böylece o iğrençliği ilaçlı şarabın merhametine sığmamadan bire bir deneyimlemek zorunda kaldım.”

Bileğindeki o küçük izleri okşadım, izin verdi. Onları öptüğümde gözlerini yumdu ama beni durdurmadı.

“Normalde olduğum gibi uyuşturucunun etkisinde olmadığımı bence anında anladı ama umurunda değildi. Benim gönüllü bir katılımcı olduğuma kendisini ikna etmişti bir kere, ne dediğimin ve ne kadar karşı koyduğumun bir önemi yoktu.”

“Beni sabaha kadar çözmedi. Hayatımın en uzun gecesiydi. Yorgundum ve ruhum zehirlenmişti ama yine de beni çözdüğü anda onu eşek sudan gelesiye dövdüm.”

“O günden sonra bana bir daha dokunmadı. Ve bu olayın üzerinden bir sene geçmeden kızgın bir âşık tarafından boğularak öldürüldü. Kendinden güçlü genç erkeklerden hoşlanırdı. Galiba sonunda bu tercihi geri tepti. En azından o seferkinin yaşı tutuyordu. Büyük bir skandaldı. Bütün aile üyeleri dehşete kapılmıştı. Ama ben çok keyifliydim.”

Bana kötü detayları anlatırken gözleri donuklaşmıştı ama hikâyeyi bitirirken tekrar canlandılar ve neredeyse anında bana odaklandılar.

Eğilip beni öptü. Ben de büyük bir tutkuyla karşılık verdim. Hâlâ onu öpmeye çalışan ağzımın içine konuştu.

“Terapistim dışında bunu ilk anlattığım insan sensin. Bu

olanlardan hep çok utandım. Anlattıklarım benim hakkımda düşündüklerini değiştirdi mi?”

Cevap olarak onu, hissettiğim bütün duygularla öptüm. Yanımdaki bu hasarlı ruh benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor ve hatta şimdiye kadar ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde beni tamamlıyordu.

Uzun süre sadece öpüştük. Yumuşacık, sıcacık bir paylaşımdı. Bir zamanlar böyle bir samimiyet tüylerimi diken diken ederdi. Ama şimdi öyle olmadı. Bu temas çok hoşuma gidiyordu. İçimde bir şeyler değişmişti.

Sonunda geri çekildi ama sadece beni kaldırmak için. “Seni yatağında istiyorum, aşkım. Dördüncü kata şimdilik veda et. Ama geri döneceğimizden emin olabilirsin.”

Beni göğsüne yaslayıp asansöre taşıdı. Asansöre binip yukarı çıkarken, ne biraz bile olsa yerimden oynattı ne de yere bıraktı. Ve görünüşe göre hiç zorlanmıyordu.

Suratımı göğsüne yasladım. Kafamın tepesini öptü.

Beni yatağına yatırdı ve seviştik. Duvarı kaplayan pencereden dolan güneş ışınlarının altında sevişirken bir ormanda sevişmekten farkı yok herhâlde diye düşündüm.

Yine şefkatli âşık olmuştu ama James’in şefkatli âşık tarafının bile sivri köşeleri vardı. Bacaklarımı çok geniş açıp yatağa yapıştırdı, böylece her sert hareketinde aynı zamanda klitorisime de sürtünüyordu. Ancak beni defalarca zevke getirdikten sonra kendisine aynı hazzı tatma hakkı tanıdı.

Sonrasında kulağıma, “Benimsin,” diye soludu. Birbirimize dolanıp yattık. İkimiz de yan yatıyorduk ve arkamdan bana sıkıca sarılmıştı, bir eliyle elimi tutuyordu.

“Evet,” diye mırıldandım ve derin, huzurlu bir uykuya daldım.

Bölüm 33

BAY GÜZEL

Karanlığa uyandım, nerede olduğumdan ve beni neyin uyandırdığından emin değildim.

James kulağıma, “Şşş, aşkım, uyu sen,” diye mırıldandı ve kalkıp banyoya gitti. Duş sesini duydum. Kendimi yataktan kaldırdım.

Dolaba gidip iş kıyafetlerimi giydim, çünkü yanımda başka bir şey yoktu. Kesinlikle duş almam gerekiyordu ama otele kadar bekleyebilirdim. Eğer şu anda duşa yanına girersem o dışardayken evinde kalmam için beni ikna edebilirdi ve ben hâlâ buna gönüllü değildim.

Hızla giyindim, duş sesinin kesildiğini duyunca banyo kapısına gidip oradan James’e seslendim.

“Açlıktan ölüyorum. Sen hazırlanırken mutfağa gidip yiyecek bir şeyler bakmam sorun olur mu?”

“Lütfen. Üzgünüm, ihmal ettim. Ne istiyorsan ye. Benim hazırlanman biraz vakit alacak ama yirmi dakika içinde yanına gelirim.”

Dolapta ortada bir smokin duruyordu, o yüzden hazır-

lanmak için neden vakte ihtiyacı olduğunu biliyordum. Belki ki smokin giyilmesi zorunlu bir organizasyona katılıyordu, benim şimdiye kadar hiç katılmadığım türden bir gece olduğu belliydi.

“Tamam,” dedim.

Labirent gibi evinde yönümü bulmakta biraz zorlandım. Ama iyi ki zorlanmışım, çünkü böylece çantamı buldum. Clark uzaklaşırken valizim bagajdaydı ve şimdi şans eseri ona rastlayana kadar tamamen aklımdan çıkmıştı. Onu da alıp mutfağı aramaya devam ettim, bir önceki gün James’le yürüdüğümüz yolu hatırlamaya çalışıyordum.

Sonunda mutfağı yolu hatırlayarak değil de duyduğum sesleri takip ederek buldum. İki kadın muhabbet ediyordu, seslerden biri cana yakın ve boğuk öbürüyse dostane ve neşeliydi.

Açık kapıya dikkatlice yaklaştım. Gördüklerim kafamı karıştırdı, orada öylece durup gözlerimi kırptırdım.

Kadınlardan biri ellili yaşlarındaydı ve sesini dün James’le yaptığı kısa konuşmadan hatırlıyordum. Evin kâhyasıydı. Latin Amerika kökenli tombul bir kadındı ve iyi niyetli, anaç bir tipi vardı. Ve beni tek kelime etmeden süzdü.

Onun varlığına şaşırmamıştım. Burada olma sebebini anlamadığım öbür kadındı.

Fevkalade güzel bir kadındı, dalgalı, parlak siyah saçları yapılydı. Belki de James’in bir akrabasıdır diye düşündüm. Onunla aynı soydan olabilecek kadar güzeldi ama kimse James kadar güzel olamazdı.

Hoş gri gözleri beni gördüğüne benim kadar şaşırmamıştı. Smokin giyilmesi zorunlu olan bir organizasyon için hazırlanmışa benziyordu, üzerinde göz rengine uyan ipeksi uçuk gri bir gece elbisesi vardı, kırmızı halılara layık bir elbiseydi. Kusursuz figürüne tam oturan askısız klasik bir modeldi. Çok düzgün bir vücudu vardı; hiç bu kadar ince

bir bel görmemiştim ama yine de yuvarlak hatları tam bir kum saatini andırıyordu. Diğer bütün kadınların sadece ona bakarak kendini daha kötü hissetmesine sebep olacak türden bir kadındı. Benden beş-on santim daha kısaydı, 1.70 cm'den uzun olamazdı.

Anında kendimi uzun ve biçimsiz hissetmeye başladım. Bronz teni kusursuzdu, dudakları dolgun ve seksi ve burnu küçük ve mükemmeldi.

Boğuk bir sesle, “Bir uçuş görevlisi daha mı?” diye sordu. Kâhya kadınla konuşuyordu. “Erkekler ve oyuncakları,” dedi. Sesi kayıtsızdı ve gözlerini devirdi ama ağzının etrafındaki kasların gerginliğinden ne kadar kızgın olduğu anlaşılıyordu.

Kâhya kadın o güzel yaratığı dostça cevapladı, “Birkaç seneye seninle yuva kurmaya hazır olur, canım benim. Erkekler otuzlarına kadar hayvan gibi olurlar. Bunu herkes bilir,” dedi.

Ama beni süzerken bakışları pek de dostane değildi.

Kendimi kusacak gibi hissetmeye başlamıştım. Bir süre o güzel kadına aptal aptal baktım, sonra da sormak için kendimi zorladım, “Sen kimsin?” Kısık ve acınası bir sesle konuşmuştum. Cevabı bilmek istemiyordum ama sormak zorundaydım.

Kadın gülümsedi, yüz ifadesi bir anda değişmiş, içten bir havaya bürünmüştü, o değişime tanık olmak insanı büyüye inandırabilirdi... Ya çok yetenekli bir oyuncuydu ya da aniden beni sevdiğine karar vermişti. Ama bence birinci seçeneğin doğru olma ihtimali daha yüksekti.

“Benim adım Jules Philips.”

“James’in akrabası mısın?” diye sordum. Şansımı zorladığımın farkındaydım.

Kahkaha attı, içten bir ses çıkarmıştı.

Midem o kadar bulanıyordu ki onun o mükemmel kırmızı ayakkabılarının üzerine kusabilirdim.

“Hayır. Eğer akrabası olsaydım James’le yaptığımız birçok şey yasa dışı olurdu. Bu akşam benimle randevusu var. Bir hayır balosunda bana eşlik edecek. Annelerimizin birlikte kurduğu vakfın düzenlediği bir gece. Zavalıcık, sana benden bahsetmedi mi? Bazen tek bir konuya odaklanıp başka her şeyi unutabiliyor. Seneler içinde birçok kez onun kendine özgü... heveslerini anlayışla karşılamak zorunda kaldım.”

Açık kalmış yakamdan görünen tasmaya bakarak kendi boynundaki kolyeyi elledi. Onun tasması elması, onun dışında benimkinden pek farkı yoktu.

“Ama o kadar cömerttir ki sıkıntı çekmeye değer.”

Bu son damla bardağı taşırmaya yetti; kismaya başlamadan önce zar zor lavaboya yetiştim.

Jules şefkatli bir ses çıkardı ve birinin saçlarımı tuttuğunu hissettim. Kâhya kadının çıkardığı sese bakılırsa iğrenmişti.

Jules saçımı okşarken, “Çok mu içtin, canım?” dedi. Sorusunda, büyük olasılıkla anlamayacağımı düşündüğü bir keskinlik vardı.

Uzak durulması gereken bir kadındı, orası kesin.

Doğrulup ağzımı koluma sildim. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar iğrenç hissetmemiştim. Bu kadar kirli. James bir yalancıydı. Kusursuz bir yalana âşık olmuşum. Kendimi çok güzel bir yalancıyla paylaşmışım. Kendimi çırılçıplak ve savunmasız hissediyordum.

Buradan gitmem lazım.

Kendimi mutfaktan dışarı attım. *Onun* evinde bir saniye daha durmaktansa sokakta kusmayı yeğlerdim. Asansöre ulaşip düğmeye bastım.

Jules’un süzülerek peşimden geldiğini fark etmişim, arkamda duruyordu.

Arkamı dönmeden, “Birlikte mi yaşıyorsunuz?” diye sordum.

Cevap vermedi, ben de cevabın evet olduğunu varsaydım.

Asansörün yanında bir masa vardı. Titreye titreye tasmayı ve saati çıkardım; masanın üzerine dikkatlice koydum ama yine de çok yüksek bir ses çıktı.

Kapısı açıldığında asansöre daha hızlı giremezdim. Arkama ancak o zaman döndüm.

Bir üst katta James'in yatak odasından çıkmış olduğunu gördüm, randevusu için titizlikle hazırlanmıştı. Olduğu yerde donakalmış ikimize bakıyordu. Durumu bir anda kavrayıp panikle, "Bianca, bekle," dedi. Asansör kapıları insafa gelip kapanırken James çılgınlar gibi merdivenlerden aşağıya koşuyordu.

Aşağıya inerken derin nefes alıp, tekrar kusmamaya çalışıyordum. Asansöründe kusmak çok utanç verici olurdu. Ve bir gece içinde daha fazla rezil olmaya ihtiyacım yoktu.

Zemin kata geldiğimde binadan neredeyse koşarak çıktım. Ne tarafa gideceğimi bilemediğim için bir an kaldırımanın kenarında duraksadım.

Sağımdan endişeli bir ses, "Bayan Karlsson," diye seslendi.

Kafamı çevirdiğimde Clark'ın temkinli bir şekilde bana yaklaştığını gördüm, sanki birden sokağa fırlamamdan korkuyordu.

"Sizi gideceğiniz yere kadar götürmeme izin verin Bayan Karlsson. Lütfen. İyi görünmüyorsunuz." Alçak sesle ve nazikçe konuşuyordu, endişelendiği belliydi. "Bay Cavendish'i ararım ve canınızı sıkan neyse hemen halleder."

O ismi duyunca gerçekten fırladım.

Kalabalık sokaktan sağıma soluma bakmadan geçtim. Onu görmek istemiyordum. Korna sesleri geliyordu ama umurumda değildi. Bir taksi ani bir fren yapıp bana santimetreler kala durmayı başardı.

İçine baktım. Boştu. Bindim, valizimi ve uçuş çantamı da koltukta yanıma koydum. Otelin olduğu tarafa doğru işaret ettim.

şoför bana deliymişim gibi bakıyordu, hemen çantamdan cüzdanımı çıkarıp bir yirmilik buldum ve ona uzattım. Normalde kesinlikle taksi kullanmazdım. Çok pahalı bir ulaşım aracıydı. Ama bulunduğum durumda, oradan uzaklaşabilmek için bütün paramı verirdim. Odama gidip, top olup kaybolmak istiyordum.

Stephan'ın hâlâ dışarıda olacağını biliyordum. Onu aramayı düşündüm. Her şeyi bırakıp beni teselli etmek için koşup gelecekti. Ben de teselli edilmek istiyordum. Ama anında vazgeçtim. Onu eğlenceli bir geceden koparıp kendi acıma ortak etmek istemek çok bencilceydi.

Taksi durduğunda apar topar indim. Oda anahtarımı aranıyordum ve kartı ceplerden birinde bulunca rahatladım. Kimseyle konuşmak istemiyordum, otel çalışanlarıyla bile.

Resepsiyonda çalışan kız bana merhaba diye seslenince ben de başımla ona selam verdim. İzdırabımın içinde onun kim olduğunu çıkaramamıştım, hâlbuki o bana adımla seslenmişti.

Çabuk hareketlerle asansöre ulaştım.

Odama girip kapımı arkamdan kilitleyince biraz rahatladım. James'in beni takip ettiğine dair paranoyak bir fikre kapılmıştım, kapıyı kilitleyip onu hayatımdan tamamen çıkaramadan beni yakalamaya çalışıyordu sanki.

Kapıya yaslanmıştım, uzunca süre öylece durdum; kendimi kaybetmemeye çalışıyordum.

Tabii ki James'in bir sürü eski sevgilisi olduğunu biliyordum. Tabii ki onun bir zampara olduğunu biliyordum. Tabii ki ben salaktım. Benden başka kimseyle görüşmeyeceğini, kimseyle birlikte olmayacağını söylediğinde ona inanmıştım, sanki öyle bir adamın aynı zamanda dört dörtlük bir yalancı olacağını bilmiyordum.

Valizimi kapıda bıraktım, odaya ilk girdiğimde yapmaya alışık olduğum hareketleri tekrarlamaya başladım.

Yatak örtüsünü alıp odanın en uzak köşesine attım. O örtüleri hiç yıkamadıklarını biliyordum. Yatağımın baş ucundaki alarmı, sonra da telefonumdaki alarmı kurup, telefonumu şarja taktım.

Sekiz cevapsız çağrım vardı. Hem sesini hem de titreşimi kapattım, sadece alarmın sesini açık bıraktım, böylece çağrılar veya mesajlar yüzünden uyanmayacaktım.

Valizimden çok az eşya çıkardım; sadece yedek üniformamı ve kişisel hijyen malzemelerini.

Yan odaya yöneldim. Günü burada geçirmeyecek olma rağmen, her zamanki gibi yan yana odalar seçmiştik. Aradaki kapının benim tarafını açtım, Stephan'ın tarafı çoktan açıktı.

Banyosundan gelen sesi duyunca sıçradım.

“Ste-Stephan?” Banyodan çıkacak kişinin o olması için dua ediyordum..

Sesimi duyunca banyodan çıktı. Üstü çıplaktı, üzerinde sadece düşük belli lacivert kargo şortu vardı.

“Selam, Buttercup. Dangalağın teki üzerime kustu, üstümü değiştirmeye geldim. Konuşurken bir yandan bana doğru yürüyor, bir yandan da havluyla saçını kuruluyordu.

Suratımı görünce donakaldı. Çok geçmeden beni kollarına almıştı. Yüzümü çıplak göğsüne dayamış saçımı okşuyordu.

“Ah, Bi, ne oldu?”

O ana kadar ağlamamıştım ama şefkati karşısında çözüldüm. Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Ben ağlamazdım, özellikle böyle. Gözyaşlarımla göğsünü yıkadım.

Bunun olmasına nasıl izin verdim? Tekrar tekrar kendime aynı soruyu soruyordum. Kalbimin kırılmayacağından o kadar emindim ki çünkü kalbim olaya dâhil olmayacaktı. Ama sonuçta kalbini bile kontrol etmeyi becerememiştim.

Stephan'ın da benimle beraber ağladığını fark edince korkunç bir suçluluk duygusuna kapıldım. Hep böyleydi. Benim acı çektiğimi görünce, benimle birlikte o da acı çekti.

“Şşş, her şey düzelecek,” dedi, ağlıyor olmasına rağmen sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. “Bunu da atlatacağız, Bianca. Her ne olduysa, birlikte atlatacağız.”

Bölüm 34

BAY İKİYÜZLÜ

Birdenbire birisi deliler gibi kapıyı yumruklamaya başladı. Kapı, yumrukların şiddetiyle titriyordu.

“Bianca, kapıyı aç. Konuşmamız lazım. Kapıyı üzerime kilitleme. Kapıyı aç. Şimdi.” Avaz avaz bağırdığı için sesi içeriden çok net bir şekilde duyuluyordu. Kapımı inatla yumrukluyordu. Onu bağıırırken daha önce hiç duymamıştım. En azından beni şaşırttığını söyleyebilirim.

Onu duymazdan gelmeye çalışıyorduk. Bir beş dakika kadar kapıyı yumruklamaya devam etti.

Her yumrukta biraz daha geriliyordum, sonunda sinirden ve korkudan titreyen bir zavallıya dönüşmüştüm.

Başka hiçbir şey beni çocukluğuma bu kadar çabuk götüremezdi herhâlde. Kapıya inen yumruklar, haddimizi bilmeyip kapıyı üzerine kilitlediğimiz için babamın kapıyı kırıp bizi dövmesi... Çocukluğumun neredeyse tüm şiddet hikâyeleri kapıya inen yumruklarla başlardı. Aynen bu şekilde.

Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki uzun zamandır tekrarlamayan bir alışkanlığım tekrar baş gösterdi.

Aniden Stephan'ın kollarından kurtuldum. Yatağın uzak tarafında güvenli olduğunu düşündüğüm bir nokta belirledim ve oraya saklandım. Dizlerimi göğsüme çekip bacaklarıma sarıldım. Bu bir çocuğun saldırıya karşı aldığı savunma pozisyonuydu ama kendimi durduramıyordum..

Önce kapının açıldığını, sonra da Stephan'ın konuştuğunu duydum. Son defasında babamla konuşurken olduğundan çok daha katıydı. O karşılaşmanın sonu iyi olmamıştı. Bu durumun da o gün gibi sonlanmamasını umuyordum.

“Yapma. Seni görmek istemiyor. Baksana hâline. Ne yaptın, söyle!”

Son cümleleri kurarken iyice gerilmişti. Boğuşma sesleri duydum ve James'in kapının önünü kesmiş iri sarışın adama rağmen odanın içine doğru hamle yaptığını anladım. Seslere bakılırsa Stephan da onu durdurmuştu.

İtiş kakış sesleri bir süre kesildi. Ya James içeri girmeye çalışmaktan vazgeçmiş ya da Stephan onu hareket etmesine engel olacak kadar sıkı tutuyordu.

Birden tekrar boğuşma sesleri gelmeye başladı.

James, “Onu görmeme izin ver. Her şeyi düzeltmek istiyorum. Ona zarar vermek için gelmedim, Stephan,” dedi. Sesine bakılırsa dişlerini sıkıyordu.

“Ona çoktan zarar verdin. Baksana hâline. Ne yaptın?” Stephan artık öfkeyle kükrüyordu. “Gitmen gerekiyor!”

“Onu görüyorum.” Sesi çatal çatal olmuştu, duyunca olduğum yerde iyice büzüldüm. “Bianca, beni dinle. O kadın sadece bir arkadaş.”

Yumruğun ete değme sesini ve James'in acı dolu homurtusunu duydum. Ses karna atılmış bir yumruğa benziyordu. Bu beni endişelendirdi. Stephan'ın mideye attığı yumrukla-

rın ciddi zararlar verebildiğini biliyordum. En iyi ihtimalle birkaç gün kan tükürüyor olurdu.

“Hangi kadın?” Stephan’ın öfkesi katlanarak büyüyordu.

“Lütfen, izin ver yanına gideyim. Onu böyle görmeye katlanamıyorum.”

“Çık git o zaman. Onu bu hâle sen getirdin ve gitmen gerekiyor. Eğer seninle konuşmak isterse seni arar.”

James tekrar, “Bianca,” dedi ve sesi kesildi.

Birinin bütün vücuduyla duvara çaptığını duyunca kafamı azıcık çevirip baktım. Stephan’ın kolu James’in boğazındaydı ama James hâlâ bana doğru gelmeye çalışıyordu. Kavga etmiyordu, sadece yoldaki Stephan engelini aşmaya çalışıyordu.

Stephan’sa cinayet işlemeye hazır görünüyordu. Çıplak sırtındaki kasların sinirden kasıldıklarını görebiliyordum.

James, “Sadece beni dinleyeceğini söyle Bianca, şimdi değilse bile sonra. Ama beni silip atmayacağına söz ver. Söz ver ve gideceğim; eğer istediğin buysa,” dedi ve soluğu kesildi.

Kabul etmek istemiyordum ama Stephan çok sinirlenmişti ve onu bu duruma daha uzun süre maruz bırakmak istemiyordum. Yoksa James elinde kalacaktı.

Sesim titriyordu ama sonunda konuşmayı başardım. “Söz veririm, senin bana verdiği başkalarıyla görüşmeyeceğin sözü gibi ben de sana söz veririm.”

Bu Stephan’ı çileden çıkardı.

“Pislik,” diye kükredi ve James’in karnına bir yumruk daha indirdi.

Küfrettim, Stephan’ın iyice sinirlenmesine sebep olmuşum.

“Sözümü tuttum. İlââ tutuyorum. Sana hiç yalan söyle-

medim. Sana hep dürüst davranıyorum, zor olduğu zamanlar bile, çünkü bana güvenmeni istiyorum,” dedi; yediği yumruklar yüzünden güçlkle konuşabiliyordu.

Söyledikleri beni o kadar sinirlendirdi ki ortamı sakinleştirmeye çalıştığımı unuttum. “Bana kimseyle ‘çıkmadığını’ söyledin. O bir yalandı, bu akşam randevun olan, çıktığın kadınla tanıştım.”

Stephan küfrederek James’i duvara geçirdi. “Aşağılık herif. Onu incitmeyeceğine yemin ettin. Babasıyla son karşılaşmasından beri onu bu hâlde görmedim.”

James bunu duyduktan sonra boğuşmayı kesti. Stephan onu duvardan geçirmeye çalışırken bile karşı koymadı.

“Bianca, lütfen, beni terk edemezsin. Kendini hazır hissettiğinde benimle konuşacağını söyle yeter. Zamanı ve mekânı sen seçebilirsin ama beni bırakıp gitmene izin veremem, seni ikna etmek için elimden geleni yapmak zorundayım.”

“Peki. Ama önce sana bir soru soracağım.”

“Ne istersen.”

“Önce bana yaklaşmayacağını söyle ki Stephan seni bırakabilsin.”

O kadar perişan görünüyordu ki gözlerindeki hüznü bu uzaklıktan görebiliyordum. “Eğer istediğin buysa.”

Stephan birden onu bıraktı. Odanın içinde bir o yana bir bu yana yürümeye başladı, saçlarını tutuyordu. Bu dünyada en çok nefret ettiği şey sinirden kendisini kaybetmektir ve bu gece resmen ucundan dönmüştü. Bütün bunların sorumlusu bendim; ağır bir suçluluğun altında eziliyordum. Bir daha hiçbir adamla ilişki yaşamayacağıma kendi kendime yemin ettim.

“Pazartesi akşamüstü saat beşte evime gelebilirsin. O zaman konuşabiliriz.”

Samimi görünen ve yalvaran gözlerine bakarken bir şey hissetmemek neredeyse mümkün değildi.

“Daha önce konuşalım, lütfen. Pazartesi’yi beklemek tam bir işkence olacak.”

Kafamı iki yana salladım, fikrimi değiştirmeyecektim, “Hayır. Pazartesi. Şimdi sorumu cevapla.”

Başıyla onayladı. Ellerini ceplerine soktu, siyah smokini ve beyaz gömleğiyle tam anlamıyla muhteşem görünüyordu. Stephan’la boğuşurken saçları dağılmıştı ama nasılsa özellikle dağınık görünsün diye yapılmış saçlara benziyordu.

“Jules’la hiç birlikte oldun mu?”

Gerildiğini görünce o daha cevap vermeden ne diyeceğini tahmin edebildim.

“Evet. Ama uzun zaman önceydi.”

Bir sonraki soruyu sormak istemiyordum ama yine de sordum. “Ne zaman?”

“En azından bir sene önce. Tam olarak hatırlamıyorum.”

Ve onu senelerdir tanıyor, diye düşündüm.

“Tek gecelik bir ilişki miydi?”

Gözlerini kapattı. “Hayır. Ama benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, yemin ederim.”

“Yani, onunla senelerdir yatıyorsun ve bu gece ben gittikten sonra onunla randevun vardı ve bütün bunların hiçbir önemi yok?”

“Kulağa hiç hoş gelmediğinin farkındayım ama zannettiğin gibi değil. Onu liseden beri tanıyorum, ailelerimizin çok eskilere dayanan bağları var. Erkek kardeşi Parker çok yakın arkadaşım. Ve Jules sadece bir arkadaş. Yemin ederim.”

“Ama anlaşılan arkadaşlarıyla yatıyorsun.” Sesim ölü gibi çıkıyordu ve çenemi kapatamıyordum.

Gözleri yalvarıyordu. “Artık değil. Ve onunla aramda geçenlerin hiçbir önemi yok. Hiçbir zaman olmadı.”

“Ve beni sadece bir haftadır tanıyorsun; o zaman bu resimde biz neredeyiz?

Çenesi kasıldı. “Lütfen böyle yapma. Aynı şey değil, daha farklı. Biz farklıyız.”

Kafamı başka tarafa çevirdim, daha fazla konuşmak istemiyordum. Gitmesini istiyordum artık.

“Lütfen git. Pazartesi konuşuruz. Ve lütfen uuşlarımdan uzak dur. Seni uağımda görürsem sırf senden uzaklaşabilmek için gidip ekonomi kabininde çalışırım.” Sesim artık eskisi kadar titremiyordu, bunun sinir krizini atlattığım anlamına geldiğini umuyordum.

Uzun süre orada durdu ama konuşmadı. Kapının açılıp kapandığını, sonra da zincirin takıldığını duydum.

Stephan beni kucağına alıp yatağıma taşıdı. Bana sarılıp ağlamaya başladı.

Acı çektiğini görüyordum ve tek suçlusu bendim. Hem bu akşamki saldırganlığı hem de iyi bir adam olduğunu düşündüğü biri tarafından incitilmiş olmam canını çok sıkıyordu. Ayrıca ben acı çekerken o da acı çekerdi.

Birbirimize sarıldık ve gözyaşlarımdan daha tükenmediğini fark ettim.

İkimiz de ertesini sabah olduķa normal hareket edebiliyorduk; ne kadar az uyuduğumuz göz önünde bulundurulunca olduķa garip bir durumdu. Garip ama iyi.

Konaklamalı uçuşlarda uçuş kaçırmamız için ölümün eşiğinde olmamız gerekiyordu. Dönüş uçuşunu kaçırmak kovulmaya sebep olabilirdi. O yüzden buluşma saatinden beş dakika önce lobideydik, olduķa sessizdik ama çalışmaya hazırдық.

Herkes Stephan'a dün gece nereye kaybolduğunu, neden bara dönmediğini soruyordu. Mesaj bile atmamıştı ve normalde böyle şeyler yapmazdı. Stephan genelde oldukça düşünceli bir insandı.

Sarhoşluktan ve yorgunluktan uyuyakaldığını söyledi. Mazereti işe yaramıştı, konu hemen kapandı.

Konuşacak takatim yoktu, o yüzden sohbetler sırasında sessiz kalıp sadece çalışmam gerektiğinde canlanıyordum. Rutin uygulamaları takip etmek işe yarıyor, James'ten uzakta meşgul bir sabah geçirdiğim için kendimi şanslı hissediyordum.

Daha önceki uçuşlarda gördüğümüz ajanlar bu sabah da bizimle uçuyorlardı; biri birinci sınıfta, biri ekonomide.

Bütün uçak doluydu, boş tek bir koltuk yoktu. O yüzden Ajan James Cook'a bu soruyu uçuşun ancak üçüncü saatinde sorabildim, "James Cavendish için mi çalışıyorsunuz?"

Biraz şaşırdı ama hemen poker suratını takındı. "Cevap verme yetkim yok, Bayan Karlsson."

Sadece başımı salladım, ben istediğim cevabı almıştım.

Kaptan Damien bana karşı aşırı duyarlı davranarak beni şaşırttı. Her zamanki flörtöz arkadaş muhabbetlerine ara verdi; galime gelip ciddi ve hüzünlü gözlerle bana bakıp koluma dokundu.

"Seni neyin bu kadar üzdüğünü sormayacağım; sadece arkadaşın olduğumu bil. Herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda bu sadece konuşmak dahi olsa lütfen beni aramaya çekinme. İnanmazsın ama çok iyi bir dinleyiciyimdir." Konuşmayı bitirirken nazikçe gülümsedi. O kadar dürüst, o kadar samimi görünüyordu ki duygulandım.

Gülümsedim. "İnanırım aslında. Bunu aklımda tutacağım, Damien. Teşekkür ederim."

Melissa'yla olan karşılaşmamız ise bunun tam tersiydi.

Kokpite doğru giderken kindar bir gülümsemeyle çıplak bileğime bakıp, “Ayrılık kokusu mu alıyorum?” diye sordu. Cevap beklemeden konuşmaya devam etti, “Ama hâlâ saat takmak zorundasın, takmamaktan rapor edilebilirsin.”

Birden Stephan konuşunca ikimiz de şaşırdık; yaklaştığını duymamıştık.

“Eminim senin diğer uçuş görevlilerini ekip *yine* kokpite pilotları taciz etmeye gitmen kadar ciddiye alınmaz.”

Stephan’a nefret dolu gözlerle baktı ama tek kelime etmedi. Ekonomi kabinine geri döndü.

Stephan, Melissa’yla konuşması dışında, bütün sabah sessiz ve şefkatliydi. Beni teselli etmek için arada omuzuma dokunuyor, sarılıyordu ve işe yarıyorlardı.

Romantik ilişkilerde aptalca davranıyor olabilirdim ama belki de bu konuda şikâyet etmemeliydim, çünkü benim bir Stephan’ım vardı.

Kim daha fazlasına ihtiyaç duyar ki? Ve kim daha fazlasını hak ediyor? Benim hak etmediğim kesindi.

Dolu sabah uçuşlarında pek boş vaktimiz olmazdı. Ancak saatler sonra biraz dinlenip, yemek yiyecek vakit bulabildik. Her zamanki gibi istenmemiş yoğurtları yedik, içki trolleylerine yaslanmıştık ve omuzlarımız birbirine değiyordu.

Yemeğimi bitirdikten sonra sessizce, “James’i internette araştıracağım. En başından yapmalıyım. Onun imajı yerine kendisini tanımak istedim herhâlde. Ama şimdi bilmediklerim yüzünden zarar görebileceğimi anladım,” dedim.

İhtiyacım olduğunda kullandığım eski bir bilgisayarım vardı ama internette pek vakit geçirmezdim. Haberlerle pek ilgilenmiyordum. Boş vakitlerimi resim yaparak ya da Stephan veya diğer arkadaşarımla görüşerek değerlendir-

meyi tercih ederdim. Facebook ve benzerlerinden vebadan kaçır gibi kaçırdım. Şimdiye kadar üstünde hiç düşünmemiştim ama eminim James'in Facebook hesabı vardı.

İlişki durumu ne diyordur acaba, diye düşündüm. Bunları düşünmek istemiyordum. Eminim sadece ismini aratmam yeterli olacaktı.

Stephan başıyla onaylayarak boş tepsisini çöp trolleyine yerleştirdi ve benim tepsimi de almak için uzandı.

“İyi bir fikir aslında. Benim de onun hakkında araştırma yapmış olmam gerekirdi ama yapmadım. Sadece güvendim. Sana bakışlarından sana ne kadar önem verdiğini görünce o kadarının yeterli olacağını düşündüm. Ve senin şimdiye kadar ilgi duyduğun tek erkekle ilgili ortalığı karıştırmak istemedim. Bakarken yanında olmamı ister misin?”

Kafamı sallayarak itiraz ettim, “Hayır, ben hallederim.”

Doğrulup omuzlarımı dostça okşamak için yanıma yaklaştı. “Dün gece o kadar saldırganlaştığım için özür dilerim. Neredeyse kendimi kaybediyordum.”

Elini tuttum. “Özür dilemene gerek yok, Stephan. Hepsi benim hatam. Sorunlarımı kapına getiren benim. Sen sadece beni koruyordun.”

“James bana mesaj atıp duruyor. Uçuştan önce baktığımda sekiz mesaj vardı. Benimle konuşmak istiyor. Konuşmalı mıyım? Yoksa konuşmamamı mı tercih edersin?”

Omuz silktim. “Sen bilirsin. Nasıl istiyorsan öyle yap.”

“Seni gerçekten önemsiyor, buna inanıyorum. Bu konuda tek bir şüphem yok.”

Elimi kaldırıp, “O konuda konuşmak istemiyorum. *Yaptıklarını* kaldıramıyorsam *hissettiklerinin* bir önemi yok,” dedim.

“Dün akşam tek bir yumruk atmadı, atmaya denemedi bile ama o, *benden* özür diliyor.”

Dönüp gözlerine baktım, ne kadar kararlı olduğumu görmesini istiyordum, “Kapat konuyu.”

Bana doğru eğilip başımın tepesini öptü. “Peki, Buttercup. Kapatıyorum.”

Bölüm 35

BAY ÜNLÜ

Eve gitmem sanki asırlar sürdü ve gittiğimde altı saat uyudum.

Sabah kalkar kalkmaz telefonumu kapatmış ve o zamandan beri açmamıştım. James'e onunla Pazartesi konuşacağımı söylememe rağmen, hâlâ arayıp mesaj atıyordu.

O mesajları okuma düşüncesi bile karnıma ağırlar girmesine sebep oluyordu, o yüzden telefonuma dokunmuyordum bile.

Uyandığımda yumurta yiyip sonra da korka korka bilgisayar başına geçtim.

Bilgisarım eski, kötü bir bilgisayardı ama işimi görüyordu. Arama motoruna titreye titreye James Cavendish yazdım.

Çok fazla sonuç vardı ve hiç beklemediğim kötü sürprizlerle doluydu. Genç ama yine de tanınan bir milyarder olduğunu biliyordum. Sırf görüntüsü ve parası yüzünden bile olsa medyanın ilgisini çekeceğini biliyordum. Ama ilginin bu kadar yoğun olacağını tahmin edemezdim.

Gündemi takip etmezdim. Haberleri izlemezdim, para verseniz paparazzi programı izletemezdiniz ve kesinlikle basılı magazin haberleriyle de ilgilenmezdim. Magazin haberlerinin neden ilgi çektiğini de anlamazdım. Bana hitap etmiyorlardı. Genelde şımarık zenginlere odaklanırlardı ve ben bu takıntının sebebini çözemezdim. Belki bu yüzden ilişki yaşadığım adamla ilgili hiçbir şey bilmiyor olmam affedilebilirdi.

Önce görsellere baktım. Genellikle kırmızı halı üzerinde çekilmiş fotoğraflar vardı. Sayısız kadınla poz vermişti ama çoğunda Jules vardı.

Smokin üzerine smokin giymişti, kimisi güncel moda-ya uygun, kimisi klasik kesim. Jules'un üzerindeyse her renkten gece elbiseleri vardı ve bütün fotoğraflarda nefes kesiciydi. Çok güzel bir çift oluyorlardı. Herhâlde o kadar resmi olmayan organizasyonlarda çekilmiş takım elbiseli fotoğrafları da vardı. Şaşkınlıkla çıktığı diğer kadınların da bir kısmını tanıdığımı fark ettim.

Çok ünlü bir aktrisle çıkmıştı mesela. James'in yanında görene kadar onun ne kadar minyon olduğunu bilmiyordum. Ancak göğüs hizasına geliyordu. Oynadığı bazı filmleri beğenmiştim ama James'le en az üç etkinliğe katılmış olduğunu görünce birden ona karşı yoğun bir antipati beslemeye başladım.

Kadınlardan birini daha tanıyordum. Realite programları sayesinde ünlü olmuş yuvarlak hatlı, donuk bakışlı bir kadın. Koyu renk saçlı ve koyu tenliydi. Yuvarlak hatlarının şişmanlığa kaçtığına karar verdim kıskançlıkla. O kadar kısaydı ki yan yana çok komik gözüküyorlardı.

Yanında "fetiş porno yıldızı" olarak tanıtılmış bir kadınla gördüğümdeyse midem bulandı.

James yanında kim olursa olsun hep çok yakışıklı görünüyordu ve artık onu daha farklı bir ışıktaki görüyordum. Ve gördüklerim pek hoşuma gitmiyordu.

Görsellerin bulunduğu sayfada daha aşağılara doğru James ve Jules'un kot pantolonlu bir fotoğrafları vardı. Sık görülen bir şey değildi, o yüzden açtım. Fotoğrafın daha büyük bir hâli ve bir de makale çıktı. Makaleye göre Jules onun uzun süredir bir ayrılıp bir barıştığı kız arkadaşıydı.

Telefonumu sadece resmi James'e gönderebilecek kadar uzun süre açık tuttum.

Bianca: Yalancı. Pazartesi seninle sırf söz verdiğim için konuşacağım ama araştırmamı yaptım ve görüyorum ki seni hiç tanıımıyormuşum.

Bir düzine okunmamış mesajım vardı, bakmadım bile. Ama anında gelen cevaba baktım.

James: Lütfen o magazin haberlerine inanma. Jules'un kız arkadaşım olduğu dedikodusunu yalanlamadığımı kabul ediyorum ama onlar sadece dedikodu. Hiçbir zaman kız arkadaşım olmadı. Benim en yakın arkadaşımın kız kardeşi o kadar. Söz veriyorum hayatım boyunca başka hiçbir etkinlikte ona eşlik etmeyeceğim ama dün gece bir randevu değildi, onunla çıkmıyordum. Çok önceden kabul ettiğim bir sosyal yükümlülüktü. Olaya senin perspektifinden bakmaya çalışıyordum durumun senin için ne kadar incitici olabileceğini görürdüm. Çok özür dilerim. Her şeyi farklı yapabilmek için neler vermezdim. Ama ne olur bana biraz itimat et ve magazin haberlerini okumayı bırak. Benimle görüşmeyi reddettiğin için hâlâ New York'tayım ama seni incittiğimi bilmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak beni kahrediyor. Bir saat içinde yola çıkabilirim. Yeter ki iste, aşkım.

Bu mesajdan sonra telefonumu kapattım. Tek bir mesajla yumuşamaya başlamıştım ama buna izin vermeyecektim. *Beni ancak bir kere kandırırsın...*

Üçüncü James Archibald Basil Cavendish dedikoduları

cehennemine geri döndüm. Ne göbek adlarını ne de iki tane göbek adı olduğunu biliyordum. Bir dedikodu sitesinden öğrenmiştim. O da benimkileri bilmiyordu.

Anne babası hakkında da birkaç yazı buldum ve hatta birkaç da resim. Nefes kesiciydiler. Annesi James'in altın rengi teni ve güzel ağzına sahip kara saçlı kara gözlü bir afetti. Babası sarışın ve çok yakışıklıydı, tanıdık güzel turkuaz gözlerini görünce kalbim sıkıştı. Bu iki insandan James gibi bir şaheserin çıkması normaldi.

Bulduğum makalelerden biri geçirdikleri trafik kazasında nasıl öldüklerini anlatıyordu. Bu trajedi ve genç ve güzel James'in daha on dördüne gelmeden milyarder olması ona magazin dünyasınca yoğun ilgi gösterilmesine sebep olmuştu.

Ölen Spencer hakkında kısa bilgiler, bir fotoğrafın ve karıştığı skandalın detaylarını buldum. İlk resimde otuzlarının başlarındaydı. James gibi açık kahverengi-sarı saçları vardı ama teni daha açık renkliydi, yakışıklı bir adamdı. Çelimsiz sayılabilecek kadar inceydi ve ürpertici açık yeşil gözleri vardı. Spencer Charles Douglas Cavendish kuzu postuna bürünmüş bir kurttu. Nefretten midem o kadar kasılmıştı ki ağzımda safra tadı vardı.

Ölümüyle ilgili yazılmış makaleyi okudum. Spencer Cavendish öfkeli bir âşık tarafından öldürülmüştü. Lowell Blankenship çelimsiz Spencer tarafından uyuşturulmuş ve kelepçelenmişti. Lowell, Spencer'la sevişmeye rızası olduğunu ama onun yaptığı diğer "sapıklıklar" için onay vermediğini söylemişti. Kendisinden iri Lowell'un kelepçelerini çözdüğünde boğularak öldürülmüştü. Şahsen ölümünün daha acılı olmasını yeğlerdim.

James'in iş hayatı ile ilgili sayısız makale vardı. Onlara sadece göz gezdirdim. Otel endüstrisinden daha fazlasıyla ilişkili olduğunu öğrendim ki bu beni şaşırtmadı.

Platin albüm ödülü kazanmış bir şarkıcıyla iki ay süren ilişkisi hakkında üç sayfalık bir makale okudum. Kız daha on dokuz olmamıştı ve altı aydan kısa bir süre önce ayrılmışlardı.

Kahretsin, mp3 çalarımnda bazı şarkıları var, diye düşündüm tiksintiyle. Resimlerden birinde kızın ensesini tutuyordu, monitöre bir şeyler fırlatasım geldi.

Onun cinsel sapkınlıklarından üstün körü bahseden birkaç makale vardı ama onun BDSM yaşam tarzı hakkında başka hiçbir bilgi yoktu. Gizlemeyi nasıl başardığını merak ettim.

Bilgisayarımı kapattım, yatak odama gidip duvardaki resmini söktüm. Yırtmak istedim ama elim varmadı. Onun yerine eski sulu boya resimlerimin durduğu sandığa koydum.

Tekrar telefonumu açtım. James'ten gelmiş yeni cevapsız çağrılar ve mesajları görmezden geldim. Stephan'a mesaj atıp ziyaretçi kabul edip etmeyeceğini sordum. Hemen evet cevabı geldi.

Stephan'a gittim, televizyon izleyip bol bol dondurma yedik. Aslında işe yaradı ama izlemeyi keser kesmez tekrar düşünmeye başladım. Böylece ertesi sabah işe gidecek olmamıza rağmen gece ikiye kadar televizyon seyrettik. Sabah erken kalkmamız gerekiyordu ama Stephan gıkını çıkarmadı.

Stephan saatlerce televizyon izledikten sonra, "Bugün James'le uzun uzun konuştum," dedi.

Başımı salladım.

"Anlatmamı ister misin?"

Bu sefer kafamı itiraz etmek için kafamı iki yana salladım.

"Tamam. İstedğin zaman haber ver."

“Zamana ihtiyacım var. İnternette yazılanları okudum. Artık onunla hiç konuşasım yok.”

Stephan derin bir nefes aldı. “Ben de seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum aslında, tabii benim ne düşündüğümü bilmek istersen.”

Bir süre suratını inceledim. Tedirgin gözüküyordu, bu da söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceği anlamına gelirdi. “Şimdi değil,” dedim.

“Ama şimdi seninle neden gizli, gözlerden ırak bir ilişki yaşamak istediğini anlıyorum.”

Elimi kaldırdım. “Yeter. Onun tarafını tutuyormuş gibisin. Şu anda bunu kaldıramam.” Konuşurken gözlerim dolmuştu.

Beni göğsüne çekip, kafamı öptü. “Asla, Buttercup. Ben hep senin tarafındayım. *Her zaman*. Sen hazır olduğunda konuşuruz.”

Bölüm 36

BAY CAVENDISH

Ertesi günkü uçuşlar neyse ki kalabalıktı. Gidiş dönüş uçuşumuzu, iki tarafa da, dolu uçaklarla yaptık. Yemek yiyecek vakti zor buldum ve düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Telefonumu bile yanıma almamıştım. Hâlâ evde, başucumda, kapalıydı.

Ajanlar da uçaktaydı ve benim kabinimdekini ilk gördüğümde aniden öfkelen dim. Ama öfkemi bastırıp, onlara da hizmet ettim. Oysa ki James'in hâlâ bana göz kulak olmak istemesi için bir sebep yoktu. Pazartesi kendisine açıklar ve bu duruma bir son verirdim.

O gece eve döndüğümde çok yorgundum. Yatma hazırlığını olabildiğince kısa tutup kendimi en kısa zamanda yatağa attım.

Ertesi sabah geç kalktım. Uyandıktan sonra bile oldukça yavaş tım. Kahvaltı hazırlayıp yemem neredeyse bir saat sürdü.

Kendimi zombi gibi hissediyordum, ağlayamayacak kadar uyuşmuş tım. Bunu bir ilerleme olarak kabul ettim.

Uçuş görevlisi sınıfımızdan arkadaşlarımızla ayda bir öğle yemeği yerdik ve bu ayki toplantı bugün saat on birdeydi. Gürültücü, komik bir gruptuk ve herkes yakın arkadaştı. Öğle yemekleri hep çok eğlenceli geçerdi. Toplamda on iki kişiydik, yemek boyunca birbirimizin hayatları hakkında detayları alır, sonrasında sık sık sinemaya gider, hatta bazen Stephan'ın evine gelirdik. Bugün kaldıracak durumda değildim. Stephan benim yerime bahane uyduracağına söz vermişti. Benimle kalmayı da teklif etti ama kesin bir şekilde reddettim. Sosyal olmayı severdi ve bu öğle yemeklerini dört gözle beklerdi.

Resim yapmaya çalıştım. Tuvaldeki çıplak James fikrimi hemen değiştirdi. Ellerim titreyerek resmi misafir odasına koydum. Şu anda onunla uğraşacak gücüm yoktu.

Sonunda kendime biraz daha eziyet etmek için tekrar bilgisayarı açtım. Ünlü eski âşığım hakkında araştırma yapmaya devam edecektim.

Eğer ilk seferde bulduklarım beni şaşırttıysa, şimdi gördüklerim beni şoka sokmuştu. Birkaç günde neler değişmişti.

Bugün, James Cavendish hakkında yapılan bir arama birtakım yeni fotoğraflara ulaşmayı sağlıyordu. Benim fotoğraflarıma. Kendimi güzel bulmazdım. Yüz hatlarım düzgün ve simetrikti ve doğal sarışındım ama kendimi güzel değil, çekici olarak adlandırırdım. Fotoğraflarda genelde iyi çıkardım. Hatta güler yüzlü olurum. Güler yüzüm samimi olmasa bile uzaktan inandırıcı gözükürdü. Bu fotoğraflar öyle fotoğraflar değillerdi.

James'in binasından çıkarken çekilmişlerdi. Üstüm başım dağınıktı, korkunç gözüküyordum. Betim benim atmıştı, hayalet gibiydim ve gözlerim kan çanağı olmuştu. Yanaklarımdan aşağıya koyu çizgiler hâlinde maskara akıyordu. Yirmi üç yerine, kırk gösteriyordum.

Üniformam da kötü görünüyordu. Gömleğimin düğmeleri eşleşmiyordu. O an fark etmemiştim bile. Gömleğim eteğimden çıkmıştı ve uygunsuz derecede açık bir dekoltem vardı. Saçım başım karışmıştı.

Sokağa kusmak üzere olan bir sarhoş gibiydim. Kaldırımın kenarında sendeliyordum. Görünüşe göre o gece, hissettiğim kadar kötü görünüyordum. Ve fotoğraflar her yerdeydi. Bütün dedikodu siteleri ayrılık rüzgârlarının kokusunu almıştı. Ama yaklaşımları oldukça farklıydı.

Bir site beni James ve Jules'un arasına girmiş "Vegas sürtüğü" olarak adlandırmıştı ama yine de aşklarının bu skandala göğüs gerebileceğini söylüyordu. Dedikodu sitelerinde onlardan çoğunlukla J&J olarak bahsediliyordu. Midem bulandı.

Bir site benden James'in kalbini kırmış "Alt Sınıf Uçuş Görevlisi" olarak bahsediyordu. Bu incitici bir haberd, ikimizin yan yana fotoğraflarını koymuşlardı. Jules'un üstünde o geceki açık gri gece elbisesi vardı, kameraya gergin gergin gülümsüyordu. Gergin görünmesine rağmen en azından fotoğrafının çekildiğinden haberi vardı. Makalenin ilerleyen paragraflarından öğrendiğime göre güzel çift James'in son kaçamağının sebep olduğu gerginliğe rağmen hayır gecesine katılmışlardı. Makale, James'in ucuz kadınlara olan zaafına rağmen aşklarının daim olacağını ilan ediyordu.

Makale Jules tarafından yazılmış olabilecek kadar peşin hükümlüydü. Onu uzun zamandır acı çeken bir azize gibi göstermişlerdi. Kadınlara sadece birkaç dakika geçirmeme rağmen ben bile biliyordum onun azize olmadığını.

Bir site bana "Sarışın Gökyüzü Fahişesi" diyordu ve James'e hamilelik tuzağı kurduğumu iddia ediyordu. Birkaç dakikayı gösteren bir dizi fotoğraftan hiç tanımadıkları bir

kadın hakkında üretebildikleri yalanlar karşısında hayrete düştüm. Hem şok edici, hem sinir bozucu hem de iğrençti.

Bir site yüzüme dev penisler çizmişti; çok iyi oral seks yaptığımı ve James'in kaç yıllık sevgilisinin öfkesini göze almasının tek sebebinin bu olduğunu söylüyordu. Habere göre kaynaklarından birkaçı bu gerçeği kişisel olarak deneyimlemişti. Yalanlar yüzünden başım dönüyordu.

Bir site uçuş görevlilerinden oluşan bir fuhuş çetesinin parçası olduğumu iddia ediyor ve de James'in para iadesi istemesi gerektiğini söylüyordu.

Makalelerden birinin başlığını okurken neredeyse gururum okşandı. Benim İsveçli bir "Bikini Mankeni" olduğumu iddia ediyordu. Sayfanın altına ulaşip benim yer aldığımı iddia ettikleri pornoya erişim sağladıklarını görene kadar bir iltifata benziyordu. Pornoda yer almadığımı ben biliyordum ve gerçekte kimin yer aldığınıysa görmek istemiyordum.

Başka bir site kokteyl garsonu olduğumu, bir başkası adı "Glory Hole"¹⁰ olan bir striptizci olduğumu söylüyordu. İftiraların ardı arkası kesilmiyordu; rezil olmuştum, öfkeliydim ve kalbim kırıktı.

Bir hafta zevk için ödemem gereken bedel bu muydu? Bundan sonra hep bekâr kalacak, kimseyle cinsel ilişkiye girmeyecektim.

Ve kendimden nefret ediyordum, çünkü James ve Jules'un o akşam yine de birlikte dışarı çıkmış olmalarına, bana atılan iftiralara üzüldüğüm kadar üzülmüştüm...

Sonunda günlerdir kapalı duran telefonumu yatak odasından alıp açtım. Diğer bütün cevapsız çağrıları ve mesajları görmezden gelip Stephan'dan mesaj olup olmadığına baktım. Yirmi dakika önce bir tane yollamıştı.

¹⁰ Genellikle seks amacıyla iki ayrı odanın duvarının delinmesiyle oluşturulmuş delik; dikiz deliği. (ç.n.)

Stephan: Buttercup, birazdan evde olacağım. Yemek bitmek üzere. Konuşmamız lazım. Lütfen ben gelene kadar internete girme.

Güldüm. Eğer mesajı görmeden önce internete bakmamış olsaydım bile bu mesajdan sonra kesin bakardım.

Kapı zili çaldı.

Ne çabuk geldi, diye düşündüm kapıya doğru giderken.

Neden anahtarıyla girmediğini merak ettim. Genelde pek kapıyı çalmazdı. Güvenlik kodumu da biliyordu.

Ürperdim. Neden ürperdiğimi anlayamadım. Kapı deliğinden baktım ama üstü örtülmüştü.

Bir el tarafından. Sinirlendim.

Stephan'ı azarlamak için kapıyı açtım. "Bana böyle şeyler yapmaman gerektiğini biliyorsun, Stephan. Çok kötü bir şaka-"

Cümlemi bitiremeden koca bir el boğazıma yapışıp beni evin içine itti. Boğazımı çok sert sıktığı için bağıramadım bile. Dibimdeki öfkeli surata odaklanabilmek içim gözlerimi kırıştırdım. Tanıdık uçuk mavi kan çanağı gözler. Karşımdaki iri sarışın adam beni boynumdan tutup odanın öbür tarafına attı, sırtım duvara çarptı. Hiçbir şey yapamadım.

Beni bir bez bebek gibi havada tutan dev ele tırnaklarımı geçirdim ama hiçbir etkisi olmadı. Boğazım yanıyordu ve duvara çarpınca nefesim kesilmişti ama hissettiğim acı, beni pençesine geçirmiş korkunun yanında önemsiz kalıyordu.

Kafamda tek bir soru dönüyordu. Öfkesini kontrol etmek için hiçbir çaba harcamayan bu deli adamın eline her düştüğümde aynı soruyu sorardım. Soru inatçı bir tümör gibi beynimi ele geçirmişti. *Beni bu sefer öldürecek miydi?* Hep öldürmekle tehdit ederdi. Silahı annemin ağzına sokup tetiği çektiği güne şahit olduğum günden beri. Parmağını,

annemin tetikte duran parmağının üzerine koymasını ve o tetiğin yavaşça çekilmesini çaresizlik ve dehşet içinde izlemiştim.

Üçümüz de kanlar içinde kalmıştık ama o fark etmemişti bile.

Şu anda İsveççe ve İngilizce konuşuyordu ve ne dediğini bir türlü anlayamıyordum. İsveççeye hiçbir zaman hâkim olamamıştım ama çocukken anlamak zorundaydım, çünkü babam inatla evde o dili kullanırdı. Ama ya korkudan ya da senelerdir kullanmamış olmaktan dolayı şu anda kesinlikle anlamıyordum. Konuşmaya, anlamadığımı söylemeye çalıştım ama hâlâ boğazımı sıktığı için ses çıkaramıyordum.

Eli benim nefes almama yetecek kadar gevşedi. Önce derin bir nefes aldım, sonra bir homurtu ve inilti sesi çıktı, yumruğunu kaburgalarımın altına indirmişti. Bir sonraki nefeste hıçkırdım, hâlâ ciğerlerime hava doldurmaya çalışıyordum.

Tekrar konuşmaya başladı. Bu sefer ağır aksanlı ama yine de anlaşılabilir bir İngilizce kullanıyordu. “Zengin bir sevgilinin seni benden koruyabileceğini zannetme. Eğer polise gitmek aklının ucundan bile geçerse, seni hâlâ öldürürüm. Anlıyor musun?”

Konuşamıyordum ama denedim. Var gücümle denedim. Sonunda başımı onaylar şekilde salladım ama yeterli olmamıştı. O iri yumruklardan biri karnıma indi ve bir daha indi. Yere çökmeye başladım ama omzumu beni ayakta tutacak şekilde duvara yapıştırdı.

Babamın soğuk sesi, “Bana bak,” diye emretti.

Baktım, deli gibi içeri daldığından beri ilk defa suratını tam olarak görebiliyordum. Onu en son altı sene önce görmüştüm ama yirmi yıl yaşlanmıştı. Kilo da almıştı, suratı ifratla geçen bir hayatın izleriyle dağılmıştı. Ayyaş, sigara tiryakisi, kumarbaz, katil ve daha kim bilir neydi. Bütün bunlar bir zamanlar yakışıklı olan suratını bozmuştu.

Kendi aptallığıma yanıyordum. Vegas'ı asla terk etmeyeceğini biliyordum. Yirmi dört sene önce ailesi onu reddettiğinden beri kendini kumar oynayarak geçindiriyordu. Kötü alışkanlıklarının onun icabına çoktan bakmış olması için senelerce dua etmişim ama görünen o ki çok şey ummuştum.

Kapıdakinin Stephan olduğunu zannetmem affedilebilir bir hata değildi. Bir dakika için bile olsa dikkatsiz davranmak tam bir ahmaklıktı. Ama o da bir şekilde ne zaman saldırması gerektiğini sezmişti. O kadar mutsuz ve umutsuzdum ki doğru düşünemiyordum. Hayatımdaki gerçek tehditleri unutmuştum.

“Birileri beni soruyor, tanımadığım insanlar. Zengin sevgiline benim hakkımda ne söyledin? Ona annenin ölümünden bahsettin mi?”

“Hayır,” dedim hıçkırıklar arasında. “Kimlerden bahsettiğini bilmiyorum. Ona hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim.”

Söylediklerim fayda etmedi. Hiçbir zaman etmezdi. Tek eliyle kolumu tutup diğeriyle yan tarafıma yumruk atıyordu. Yumruklarını yayarak atmayı severdi. Sırtıma bir darbe aldım ve acıdan omurgam büküldü.

Ayaklarımı yerden kesti. Hemen düştüm. Sırtıma sert bir tekme attı. Etrafımda dolanıp, botunu boynuma koydu. “Seni öldürmek adım atmaktan daha kolay olur. Anlıyor musun? Soluk borunu sadece ağırlığımla ezebilirim. Böyle mi ölmek istiyorsun? Çünkü eğer annene ne yaptığımı birilerine anlatırsan seni öldürmemem için hiçbir sebep kalmaz. Seni tereddüt etmeden öldürürüm. Anlıyor musun, sotnos?”

“Evet,” dedim. Boynumdaki dev botla o tek kelimeyi söyleyebilmek bile çok zor olmuştu.

Beni yerden kaldırdı, kolayca ayaklarımın üstüne koydu.

“Ve erkek arkadaşına söyle burnunu benim işlerime sokma-
sın.” Dev yumruğunu kaldırdı ve kafamın arkasına indirdi.
Dünyam karardı.

Bölüm 37

SON SÖZ

Hayatımın en korkunç baş ağrısıyla uyandım. Çok kötüydü. Tekrar bilincimi kaybetmek istememe sebep oldu. İlk bilinçli düşüncem buydu.

Gözlerimi azıcık araladım. Ağrımın arttığını fark edince hemen tekrar kapattım.

İkinci bilinçli düşüncem, *hastanedeyim*, oldu. Yatış şeklim, koku, duyduğum makine sesleri hepsi buna işaret ediyordu. Üçüncü düşüncemse ağrıyan tek yerimin başım olmamasıydı. Neredeyse bütün vücudum, baştan aşağı, zonkluyordu.

Ellerim sağlamdı galiba. Sağ elim sıcak, sert bir el tarafından tutuluyordu. Yanımdaki Stephan olmalıydı ve onun varlığının bilinciyle kendimi daha iyi hissettim. Kötüydüm ama hayattaydım. Ve Stephan'ım vardı.

Gözlerimi tekrar açmayı denedim. İlkinden daha başarılı bir deneme oldu ama şakaklarımda yine korkunç bir ağrı

hissettim. Sağımda oturan adama baktım. Stephan olmadığını fark edince huzursuz oldum.

James elimin üzerine eğilmişti, altuni kahverengi saçları o güzel yüzüne düşüyordu. Yüzü sert ve kederliydi, gözleri kızarmış ve dudakları acı çeker gibi büzülmüştü. Saatlerdir, belki de günlerdir, öyle kambur oturuyormuş gibi bir hâli vardı. O kadar acıklı ve o kadar yakışıklı görünüyordu ki kalbimin yumuşadığını hissettim. Düzgün düşünemiyordum ama onu teselli edebilmek için uzanmaya çalıştım.

Kolumu oynatamadım ama elini biraz da olsun sıkmayı becerdim.

Kafası kalktı bakışları keskinleşti. O parlak mavi gözler ağlamaya hazırdı. Onu böyle görmek gerçek dışıydı. Yutkundu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Uzanıp sağımda ama arkamda kalan bir düğmeye bastı. Sonra da iki eliyle birden benim elime sarılıp nazıkçe okşamaya başladı.

Sesim kısık ve zayıftı ama yine de cevap verdim, “Hayatta.”

Gözünü kırptı ve o kusursuz yanaktan bir gözyaşı süzül-
dü.

Gözlerimi kırptırıp, acaba rüyada mıyım, diye düşündüm. Yanımda çok farklı bir James oturuyordu, neredeyse bana yabancı bir adam. Ama zaten hep yabancıydı. *Değil mi?*

“Stephan nerede?” diye sordum. Konuşmak canımı acı-
tıyordu, olabildiğince az konuşmaya yemin ettim.

“Kahve almaya gitti. Yanından neredeyse hiç ayrılmadı.”
Öbür yanımdaki bir yere doğru başıyla işaret edip, “Hatta burada uyuyor.”

Söylediklerini sindirdikten sonra konuşmama yeminimi bozup, “Ne zamandır uyuyorum?” diye sordum.

Başını eğip alnını elime koydu. “Üç gündür. Ezelden beri.”

İç geçirdim, rahatlamıştım. Çok daha kötü olabilirdi. “Sen ne zamandır buradasın?” diye sordum.

Birleşmiş ellerimize bakarken çok yorgun görünüyordu. “Ben evine geldiğimde seni ambulansa bindirmişlerdi. Peşinden hastaneye geldik. Stephan da ben de birkaç dakikayla geç kalmışız...”

“Erken gelmişsin,” diye biraz kızdım.

Başını salladı. “Evet. Ama yeterince erken değil,” dedi. Olanlar için kendisini suçladığını görebiliyordum, geç kaldığı için ki bu delilikti.

Her şeyi kontrol etmek isteyen biri, kontrolü haricindeki olaylar için bile sorumluluk üstlenme ihtiyacı hisseder herhâlde diye düşündüm kendi kendime. Elini sıktım.

“Ne zamandır buradasın?” diye tekrar sordum.

Sadece gözlerini kırptı. “O zamandan beri, aşkım. Seni bu durumda bırakıp gidebileceğimi mi düşünüyorsun?”

Kaşları çatıldı. “Senin işin yok mu?”

Güldü, “Biraz izin kullanıyorum.”

İçinde bulunduğumuz odanın çiçek dolu olduğunu fark ettim. Egzotik çiçekler, güller ve karanfiller. Odayı donatan vazolarda sanki her çiçekten örnekler vardı.

“Bunu sen yaptın,” dedim hepsine bakıp.

Elimi öptü. “Sadece ben değil. Beyaz zambaklar Stephan’dan. Ayçiçekleri Damien ve Murphy’dan. Karışık kır çiçekleri havayolundan. Karışık buket de sınıf arkadaşlarımdan. Gerisini ben aldım.”

“Çok güzeller. Teşekkür ederim.”

“Zevkle,” diye mırıldandı. Gözlerini benden ayırmıyordu.

O sırada Stephan geldi ve yanıma koştu. Diğer elimi tutarken yanaklarından yaşlar dökülüyordu.

Öbür tarafımdaki, onun sandalyesi olduğu belli yere oturup, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. “Hayatta.”

Stephan, “Gidip hemşireyi çağırayım,” diyerek yerinden kalkmaya başladı.

James, “Çağırma düğmesine bastım. Genelde dakik, birazdan burada olur,” dedi.

Stephan tekrar oturdu. Şefkatle elimi okşuyordu. “Az önce polisle konuşuyordum. Kendini daha iyi hissetmeye başladığında seninle konuşmak istiyorlar. Onlara bunu yapmanın baban olabileceğini ama onu görmediğimi söyledim, o yüzden benim ifademi ciddiye almıyorlar. Babandı, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Sonra konuşurum. Şu anda kendimi iyi hissetmediğim kesin. Bugün günlerden ne?”

Stephan, “Perşembe,” dedi.

Gözlerim büyüdü, aklıma anında iş gelmişti. “Bu akşam uçuyor muyuz?” diye sordum.

Elimi okşadı. “Uçuş direktörüyle konuştum. Hastanede olduğun için tatil tarihlerimizi değiştirmemize izin verdi. Çok yardımcı oldu aslında, uzun süre ücretsiz izin kullanamayacağımızı ve benim sen bu hâldeyken çalışamayacağımı biliyordu. İki hafta izinliyiz, o yüzden işi düşünme.”

Rahatlayıp gözlerimi kapattım. “Sağ ol Stephan. Süpersin.”

James elimi daha sıkı tuttu. “Yeterli bir süre değil. Ve para konusunda endişeleniyorsan-”

“Yapma,” dedim gözlerimi açmadan.

Paradan bahsetmesiyle birden neden aslında yanımda olmaması gerektiğini hatırlayıp elimi çekmeye başladım.

Elime yapıştı, gözlerimi açıp ona dik dik baktım. Gözlerini görünce elimi çekmeyi kestim, o kadar çaresiz görünen birine sinirli kalamazdım.

“Tamam, yapmam. Özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum,” diyerek hiç alışık olmadığı şekilde beni ikna etmeye çalıştı. Denemediğini kimse söyleyemezdi.

Hemşire gelip benimle ilgilendi. Bana ağrıyla ilgili sorular sordu, ağrı kesici düğmesine birkaç kere bastığını gördüm. Uyuyakaldım.

Tekrar uyandığımda iki adam da pek hareket etmişe benzemiyordu. Storların arasından havanın karanlık olduğunu görebiliyordum. İki elimi de hâlâ sıcacık eller tutuyordu.

“Bu sefer ne kadar uyudum?” diye sordum.

Stephan uyukluyordu ama James’in gözleri açıktı. Elimin üstünde dua eder gibi duruyordu.

“14 saat,” deyip elimi öptü. “Bu hafta galiba beni on sene yaşlandırdın.” Uzanıp düğmeye bastı, hemşireyi çağırıyordu.

Bu seferki başka bir hemşireydi, kontrollerimi yapıp ilacımı verdi. İki hemşire de tatlı ve hızlıydı. Acaba hastane çalışanları her zaman mı böyleydi, yoksa bu James Caven-dish etkisi miydi?

Tekrar uyumaya başlamadan önce, “Burada kalmak zorunda değilsin,” dedim. O kadar incinmiş gözlerle baktı ki ilaçların etkisiyle içim geçmeden önce söylediğimi geri almak istedim.

Bu şekilde günler geçti, bedenim iyileşirken uykuyla uyanıklık arasında gidip geldim. Ayağa kalkana kadar beş gün geçti. O zaman da çok az hareket edebiliyordum.

Ağır bir beyin travması geçirmiştım, iç kanamam vardı ve birkaç kaburgam zedelenmişti. O kadar acıyorlardı ki kırık olmadıklarına inanmak zordu. Eğer zedelenmişken

bu kadar ağır yapıyorlarsa gerçekten kırılmış olsalardı ne olurdu acaba?

Doktordan birkaç gün daha hastanede müşahede altında tutulacağımı öğrendim. Yaralarım ağrılıydı ama hayati tehlike yoktu. Şanslı olduğumu biliyordum, çok daha kötüsü olabilirdi.

Birkaç ziyaretçim oldu. Ekibin kalanı bile pilotlarla beraber bir kere uğradı. Bana geçmiş olsun deyip, havadan sudan konuştular. Yanımda oturan iki adam da diğer ziyaretçilere bir kere bile yerlerini teklif etmediler. Şaşırmadım.

Damien ayağıma dokunmak için eğildiğinde James birden elimi sıktı. Hâlbuki Damien sadece dostça şefkat gösteriyordu, eğer iki elim de dolu olmasaydı büyük olasılıkla elime dokunurdu.

James ve Stephan koltuklarından pek uzaklaşmıyorlardı, gece veya gündüz. Arada sırada odanın uzak köşesindeki küçük katlanır yatakta dönüşümlü olarak uyuyorlardı. İki sinin de o rahatsız yatakta düzgün uyuyabildiklerini zannetmiyordum. Bu iki muhteşem adamın kendi rahatlarını tamamen göz ardı ederek günlerdir benim başımda bekliyor olmaları beni hem mutlu ediyor hem de şaşırtıyordu.

Temiz giyimli sarışın bir kadın odaya girip çıkıyor, James'e telefonunu ya da dizüstü bilgisayarını ya da arada birtakım kâğıtlar veriyordu. Yanımdan ayrılmamayı bu şekilde beceriyordu galiba.

“Burada kalmak zorunda değilsin,” dedim. “Yapacak işlerin olduğunu biliyorum.”

Dizüstü bilgisayarında çalışırken söylediğimi önemsemedi bile.

Stephan saldırıdan tekrar bahsettiğinde neredeyse hastaneden taburcu edilebilecek kadar iyileşmiştim. Alçak sesle,

“Bunca sene sonra neden birden tekrar peşine düştü?” diye sordu. James yatağın yanındaki sandalyede uyukluyordu.

“Onun hakkında bazı insanların sorular sorduğundan bahsetti, tanımadığı insanların. Sonra da beni magazin haberlerinde görüp beni suçladı herhâlde. Ve zengin bir adamla çıkıyor olmamın bana polise gidip olanları anlatmak konusunda cesaret vereceğini düşünüyor gibiydi.”

“Benim hatamdı.” James birden konuşarak beni korkuttu. Beti benzi atmıştı. “Üzgünüm.”

Kaşlarımdan birini kaldırdım. “Seninle ne alakası var. Ve babam haksız değildi. Kendimi cesur hissettiğim doğru.”

James ne demek istediğimi açıklamamı istedi ama artık bir şey paylaşmayacaktım. Stephan’la paylaşmama gerek yoktu zaten, o çoktan her şeyi biliyordu.

Günler sonra bir gün kısık sesle yapılan bir konuşmanın sonuna uyandım.

Stephan, James’e, “Bence bu yarardan çok zarar getirir. Hoşuna gitmeyecek. Ona biraz zaman tanı, James. Zor olduğunu biliyorum ama sabırlı olman lazım,” diyordu.

Uyanmaya çalışırken, “Neden bahsediyorsunuz?” diye mırıldandım.

İkisi de benim hakkında konuşurken yakalandıkları için biraz utanmıştı ama cevap vermediler.

“Dökül, Stephan.”

İç geçirdi. “James iyileşmen için seni sakın bir yere götürmek istiyor. Sahilde bir yerler olabilir diyordu. Ve James’in peşini bırakmayan medya sirkini nasıl idare edeceğimizi konuşuyorduk.”

Mahmurluğum anında geçti ve tamamen ayıldım.

James ciddi görünüyordu. “Medya sirkine dönen hayatımdan etkilenmeni hiç istemiyordum. En başta ilişkimizi gizli tutmak istememin tek sebebi buydu. Şimdiyse iliş-

kimiz hakkında bir basın açıklaması yapmak istiyorum, birlikte olduğumuzu ve hayatlarımızda başka kimsenin olmadığını, Jules'un sadece arkadaşım olduğunu ve hiçbir zaman arkadaştan fazlası olmadığını açıklayan. Senin onun olanı gasp ettiğini ima etmelerine katlanamıyorum; bu, gerçeklerden o kadar uzak ki.”

James'in tuttuğu eli çektim ve itiraz etmeye başladığında da kaldırdım.

“Stephan, bizi biraz yalnız bırakır mısın?” dedim.

Stephan tek kelime etmeden hızla çıktı.

James'in çenesi kasılmıştı, aynı anda hem kızgın hem de yalvarır gibi bakıyordu. Sessizce, “Lütfen beni kendinden uzaklaştırma, Bianca,” dedi.

Derin bir nefes aldım. Göğsüm acıyordu. Ve sadece yediğim yumruklar yüzünden değil, daha derin bir acı vardı. “James, her şey çok hızlı gelişti. Benim biraz zamana ihtiyacım var.”

Acı dolu gözlerini saklamak için aşağıya baktı, o güzel ağzı insanın içini buran bir şekilde bükülüyordu. “Lütfen,” dedi sessizce. “Seni kaybetmeye dayanamam. Ne yapabilirim?”

Boğazım düğümlenmişti, yutkundum. “Bana biraz zaman tanı, lütfen. İlişkimiz çok hızlı ilerledi ve bütün olanlardan sonra bunu ancak fark ediyorum. Seninleyken düşünemiyorum. Ayaklarımı yerden kesiyorsun ve sağlıklı düşünme yetimi kaybediyorum. Hayatının bir parçası olabilir miyim ya da bana ayırabileceğin yeri kabul edebilir miyim bilmiyorum.” Tartışmak istediği belliydi ama attığım bakıştan sonra sustu.

“Bana biraz zaman tanı,” diye tekrarladım. “Tek istediğim bu. Birkaç hafta veya bir ay sonra hâlâ istiyorsan ilişki-

mizi tartışışız. Doğrusunu istersen o zamana kadar hayatına devam etmiş olacağını düşünüyorum.”

Çok sinirlenmişti ama suratımı incelerken öfkesini bastırmaya çalıştığını görebiliyordum.

“Keşke bana biraz daha güvensen,” dedi alçak sesle. “En azından seni aramama izin verir misin? Ya da mesaj atma- ma?”

Gözlerimi yumdum, uyumak istiyordum, bebekler gibi ağlamak istiyordum. Sadece, “Ben seni ararım,” dedim.

Elime yapıştı. “Benden çoktan vazgeçmişsin gibi bir his var içimde. Keşke bizim hakkımızda ne kadar ciddi olduğumu anlamanı sağlayacak kelimeleri bulabilseydim.”

Sesi ağlamaklıydı, kahroldum. Ama kelimeleri bulmaya çalışmadı. Aştan veya beni ne kadar önemseydiğinden bahsetmedi. Yapmam gerekeni yapmamı kolaylaştırdı. Böylece kendime *birbirimizi tanımıyoruz bile; bir ay sonra bütün bunların onun için hiçbir anlamı olmayabilir*, diyebildim. Eğer beni sevdiğini söyleseydi, yapamayabilirdim.

“Senden vazgeçmedim. Sadece zamana ve alana ihtiyacım var. Gördüğün ve duyduğün üzere iyileşiyorum. Yakında taburcu olacağım; büyük olasılıkla bugün. Ondan sonra da Stephan bana bakar.”

Gözlerim kapalıydı. Bunları ona bakmadan söylemek daha kolaydı.

“Hoşça kal, James,” dedim, sesim garip bir şekilde boğuktu.

Alnımı öptü. Uzun süre beni izledi. Sonunda, uzun bir bekleyişten sonra çıktı.

Yanaklarımdan yaşlar dökülmeye başladı ama o çıktıktan sonra.

Bir süre sonra Stephan geri geldi. Büyük ihtimalle James’i geçirmişti. Hemen yanıma geldi, benden tek kelime duymadan neler olduğunu biliyordu sanki. “İyi misin, Bi?”

Başımla onayladım. “Buradan gitmek istiyorum. Ve polisle konuşmaya hazırım, Stephan. Onlara her şeyi anlatacağım.”

HAVADA SERİSİ 1. KİTAP

R.K. LILLEY

Uçuştq

Ketum kabin memuru Bianca, milyarder otel sahibi James Cavendish'i gördüğünde zor kazanmış olduğu bütün soğukkanlılığını kaybeder. İlk karşılaşmalarından sonra 7 cm topuklu ayakkabıyla on bin metre yükseklikte bir tepsi şampanyayı rahatça taşıyabilen bir kız için şaşırtıcı bir şekilde dizlerinin bağının çözülmüş olduğunu fark eder. Genelde sakin olan Bianca, onun turkuaz gözlerine bakmaktan kendini alamaz. O gözlerde direnmenin imkânsız olduğu bir meydan okuma, bir vaat var. Oysa o, "hayır" demeye ve bunu gerçekten kastetmeye alışık bir kız.

Bianca, birinci sınıfta görevli bir kabin memuru olarak süper modeller ve film yıldızlarıyla ilgilenmeye alışık ama James Cavendish yakışıklılığıyla hepsini gölgede bırakıyor. Bu dehşet verici adam hakkında karşı konulamaz bulduğu tek şey görünüşü olsaydı, Bianca onu görmezden gelebilirdi. Ama onun hiç olmadığı kadar aklını başından alan şey, tanıştıkları andan itibaren Bianca'nın üzerinde kurduğu hâkimiyet ve onun gözlerinden okuduğu zevk ile acı vaadi.

facebook.com/AspendosYayinevi

aspendos

